

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

IX legislatura
Tercer període

Sèrie P - Número 30
6 d'octubre de 2011

Ple del Parlament

Presidència de la M. H. Sra. Núria de Gispert i Català

Sessió núm. 17, segona i darrera reunió

SUMARI

- Projecte de llei**
de modificació de diverses lleis en l'àmbit audiovisual (debat de totalitat) (tram. 200-00012/09) p. 3
- Interpel·lació**
al Govern sobre la situació dels serveis sanitaris públics (tram. 300-00075/09) p. 18
- Interpel·lació**
al Govern sobre les relacions i els compromisos institucionals amb els ajuntaments (tram. 300-00076/09) p. 23
- Interpel·lació**
al Govern sobre la política social (tram. 300-00077/09) p. 29
- Interpel·lació**
al Govern sobre el futur de la indústria del cinema (tram. 300-00079/09) p. 35
- Moció**
subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la política cultural (tram. 302-00058/09) p. 38
- Moció**
subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la gestió del Departament
d'Empresa i Ocupació (tram. 302-00059/09) p. 45
- Moció**
subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el futur de la inspecció de treball (tram. 302-00060/09) p. 51
- Moció**
subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el cànon de l'aigua i la situació
de l'Agència Catalana de l'Aigua (tram. 302-00061/09) p. 59
- Moció**
subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el futur de les polítiques socials (tram. 302-00062/09) p. 66
- Moció**
subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la posada en funcionament
del corredor ferroviari mediterrani (tram. 302-00063/09) p. 72

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El DSPC reproduceix només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient del Ple.

Imprès a Multitext, SL · ISSN: 0213-7976 (general), 0213-7984 (sèrie P)
DL: B-27.966-1980 · www.parlament.cat

SESSIÓ NÚM. 17.2

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a les deu del matí i sis minuts. Presideix la presidenta del Parlament, acompanyada de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general i el lletrat Francesc Pau i Vall.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de la vicepresidenta del Govern i titular del Departament de Governació i Relacions Institucionals, i els consellers de Salut, d'Interior, de Territori i Sostenibilitat, de Cultura, d'Agricultura, Ramaderia, Pesca, Alimentació i Medi Natural, i d'Empresa i Ocupació.

La presidenta

Es reprèn la sessió.

Projecte de llei

de modificació de diverses
lleis en l'àmbit audiovisual (debat
de totalitat) (tram. 200-00012/09)

Passem al debat de totalitat sobre el Projecte de llei de modificació de diverses lleis en l'àmbit audiovisual.

D'acord amb l'article 105.2 del Reglament, presenta la iniciativa en nom del Govern de la Generalitat l'honorable senyora Joana Ortega, vicepresidenta del Govern.

La vicepresidenta del Govern
(Joana Ortega i Alemany)

Bé, bon dia. Gràcies, presidenta. Consellers, senyores i senyors diputats, bé, comparec avui davant d'aquesta cambra per presentar-vos el Projecte de llei de modificació de diverses lleis en l'àmbit audiovisual. Jo crec que hem de ser conscients i situar el debat allà on correspon. De fet, avui el que fem és obrir el debat sobre la modificació d'aquestes lleis en l'àmbit audiovisual, i, per tant, d'alguna manera el que fem és obrir aquell procés de debat, d'esmenes, d'unes lleis, una de les quals, jo crec que tots hem coincidit, en públic i en privat, doncs, que potser la seva estructura no era la més òptima i per tant que necessitava també una modificació. Bé, en tot cas, avui el que fa el Govern de la Generalitat és posar a debat, obrir aquesta modificació.

Deixi'm, però, que jo comenci aquesta presentació recordant algun debat que hem tingut aquí, a la cambra, amb referència a aquestes lleis. Deia jo mateixa el 3 d'octubre del 2007, amb relació a una referència que feia el diputat Carmel Mòdol quan qualificava la Llei de la «corpo», jo li deia que segurament aquesta no era la llei que hauria fet Convergència i Unió. Però també li deia que era una llei de la qual compartíem l'esperit i que, a més a més, era una llei que estàvem treballant amb voluntat de sentir-la, de fer-la nostra i que sobre tot fos la millor llei possible; una llei, deia, que treballéssim amb generositat i amb rigor, i sobretot amb la voluntat d'atansar posicions. Una unanimitat i un con-

sens que també busca el Govern ara, posant totes les eines per tal d'arribar-hi.

Vostès saben que inicialment hi havia una única llei omnibus en la qual hi havia modificacions de diferents lleis, entre elles també la Llei de l'audiovisual, la Llei del CAC, la Llei de la corporació, però que a petició dels diferents grups parlamentaris vàrem poder trossejar i vàrem arribar a fer-ne cinc lleis; una d'elles, com els deia, a petició de vostès, que abastés tot l'àmbit audiovisual.

Per tant, el Govern ja ha iniciat aquest camí per arribar al consens, on esperem trobar-nos amb la majoria de tots vostès, per assolir, jo diria, un objectiu que crec que és comú, que és l'austeritat, l'agilitat i l'aprimament de l'Administració.

Per tant, aquelles paraules que jo pronunciava el 2007, el 3 d'octubre, fa just ara quatre anys, les refermo avui encara més, sobretot tenint en compte que avui ens trobem una conjuntura econòmica totalment diferent. Per recordar breument aquesta conjuntura, l'any 2007 el pressupost de la Generalitat creixia un 8,5 per cent, el creixement del PIB era d'un 3,6 anual, i la taxa d'atur, a un 6,5 per cent. Ho situo perquè, com veuen, és un context econòmic totalment diferent –totalment diferent. Però deixem de banda el que va passar quatre anys enrere i deixi'm començar..., perquè jo crec que cal ser optimista, cal mirar endavant i situar, com els deia, les coses en el lloc que corresponen.

Avui obrirem el debat sobre la reforma de les lleis en l'àmbit de l'audiovisual i un debat, doncs, que esperem poder fer amb el recorregut i el concurs de vostès. Un projecte que respon al compromís del Govern d'actuar sota el principi del que n'hem dit i en diem la triple a, ja coneguda per tothom: l'agilitat, l'austeritat i l'aprimament; agilitat, austeritat i aprimament en tots els àmbits de l'Administració i en el sector públic en general. I, si em permeten, també, aquesta llei respon a una gran dosi de sentit comú. En aquest sentit, totes les mesures de reestructuració de l'Administració i del sector públic, inclòs allò que preveu aquest projecte de llei, com els deia, tenen un principal objectiu, i aquest objectiu és racionalitzar les estructures per tal d'aconseguir un estalvi de costos, en el marc d'una crisi econòmica important, i optimitzar els recursos, guanyant en eficàcia i en eficiència.

Per tant, aquest projecte de llei que avui els presentem no comporta cap canvi conceptual ni substancial del marc legal avui vigent, i vostès ho saben; no comporta cap canvi conceptual ni substancial del marc legal avui vigent. Suposa, això sí, un canvi instrumental i organitzatiu adreçat especialment a millorar la governança tant del Consell de l'Audiovisual de Catalunya, del CAC, com de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals, per tal de fer de tots dos organismes exemples d'eficiència, d'eficàcia, garantint i mantenint alhora la seva independència i la seva pluralitat.

I aquest projecte també s'ha d'entendre com una mesura legislativa més derivada del Pla de govern 2011-2014, que fixa l'agilitat i la reestructuració administrativa i la simplificació i la racionalització de la regulació administrativa com una prioritat. I estic con-

vençuda que vostès això ho comparteixen. I en el cas particular de la corporació, la revisió dels seus òrgans rectors entenen que és de cabdal importància per afavorir sobretot la implementació d'una gestió i d'una estratègia empresarial més àgil i eficient a través de la reordenació del vèrtex directiu d'aquesta.

En el cas del CAC, del Consell Audiovisual de Catalunya, estem també fermament convençuts que cal assolir un funcionament molt més àgil, molt més harmònic, i també una minoració de la despesa pública associada a aquest. I estic convençuda també que coincidiran amb mi en aquest objectiu.

Per tant, si em permeten, i entrant en matèria, els faré avinent quins són els canvis principals que suposa aquest projecte de llei. Pel que fa a la corporació catalana, es proposa la modificació del nombre de membres del consell de govern, dels dotze que hi han actualment a cinc que es proposen en aquesta modificació. També es proposa una modificació del Consell Assessor de Continguts i de Programació, que passa de vint-i-un membres a catorze membres. Així mateix, la supressió del càrrec de director general, assignant les funcions executives al president o presidenta del consell de govern de la mateixa corporació.

Tots nosaltres som conscients que quan vam fer la llei aquest no va ser l'organigrama més adient possible. I abans ho deia: ho hem dit tots per activa i per passiva un cop la llei ha entrat en vigor. Perquè un consell executiu amb dotze membres amb funcions executives ha estat realment molt i molt complicat i hi han hagut moltes i moltes duplicitats. Per tant, aquesta supressió, també, de la figura del director general suposa que el president passa, com diem, a tenir una funció executiva i que aquest assumeix la responsabilitat i les funcions que fins ara eren prerrogativa del director general, que, com diem, desapareix de l'organigrama. Per tant, evitem aquesta duplicitat i aquest problema que suposaven les diferències de funcions executives que a vegades es veien «solapades» entre el director general i el president del consell d'administració.

Amb relació al Consell Audiovisual de Catalunya, els canvis principals pel que fa el CAC se centren especialment també en la modificació del nombre de consellers, que també passarien de dotze consellers a cinc, guanyant també així en agilitat i en despesa.

Per tant, com poden vostès comprovar, l'esperit de les dues modificacions encaixa perfectament amb l'objectiu que els he exposat abans d'aprimament, d'agilitat, d'austeritat, d'eficàcia, facilitant, com els deia, la governabilitat dels dos organismes, així com la preservació de la seva independència.

En total, la reducció dels consells d'administració, dels assessors i de tot el que comporta d'aquest organisme suposaria també un estalvi econòmic important, superior al milió d'euros anual. A més a més, hi han altres canvis, potser no tan principals, però que crec que val la pena repassar, encara que sigui d'una manera molt succinta.

El projecte de llei preveu de manera explícita que tant els membres de la corporació com els membres

del CAC siguin escollits pel Parlament, a excepció del president, que és proposat i nomenat pel Govern. I s'afegeix que aquests puguin ser escollits per majoria absoluta en segona votació si no assoleixen els dos terços en la primera. Igualment, la proposta dels membres de la corporació i del CAC haurà de provenir de dos grups parlamentaris.

La resta de modificacions vénen derivades d'aquestes que els he comentat i que, com els deia, són les dues principals.

Per tant, i per anar acabant, i a mode de resum, aquest Projecte de llei de modificació de diverses lleis en l'àmbit audiovisual neix de la voluntat expressa del Govern, com els deia, d'optimitzar els recursos públics, gestionant aquests recursos sota els principis d'austeritat, eficàcia i eficiència, i també prioritant l'agilitat a tots els àmbits de l'Administració i del sector públic, aprimant, com els deia, les estructures administratives i gerencials per racionalitzar-les.

Vostès saben que hem fet aquest exercici en el si de la funció pública. Vostès saben que hem fet una reducció importantíssima també de l'estructura política de l'Administració. I, per tant, com els deia, aquests són objectius que consten en el Pla de govern 2011-2014 i que estic convençuda que tots vostès, com deia, comparteixen.

Aquestes mesures, aquestes modificacions es situen en un àmbit purament organitzatiu –purament organitzatiu– i garanteixen la necessària independència dels mitjans audiovisuals públics i del Consell de l'Audiovisual de Catalunya, alhora que són la màxima expressió de la pluralitat d'aquests.

Tinguin en compte, per tant, que el que posem avui a votació és si som capaços d'obrir el debat per buscar els consensos necessaris per poder adaptar també totes les estructures de l'àmbit de l'audiovisual a aquests principis d'agilitat, d'aprimament, d'austeritat, d'eficàcia i d'eficiència. El que es posa a votació avui, per tant, és la sostenibilitat i un estalvi important d'aquests consells. El que es posa avui, en tot cas, a votació és la modificació d'unes lleis que nosaltres, en algun cas, com és la Llei de la Corporació, més d'una vegada tots aquests grups de la cambra hem posat de manifest que potser no vam ser prou encertats amb l'elaboració del mateix Consell de Govern de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals.

Avui tenim l'oportunitat de fer aquestes modificacions, avui tenim l'oportunitat d'iniciar el camí que ens ha de portar a tenir unes estructures, en el si dels mitjans de comunicació, que responguin a aquest principi que s'ha imposat el Govern, d'austeritat, d'eficàcia, d'eficiència, d'aprimament i d'agilitat.

Moltes gràcies.

La presidenta

A continuació, per a la defensa de l'esmena a la totalitat, atès que la primera esmena ha estat presentada pel Subgrup Parlamentari de Solidaritat Catalana per la Independència i veig que no hi ha cap dels tres

diputats d'aquest subgrup, d'acord amb l'article 74.2 del Reglament, s'interpreta que ha renunciat a fer ús de la paraula. I, per tant, decau aquesta intervenció i passem a la defensa de l'esmena a la totalitat presentada pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, il·lustre senyora Laia Ortiz.

Laia Ortiz Castellví

Gràcies, presidenta. Honorable consellera, diputades, diputats, bé, jo entenc que avui, consellera, vostè tenia un paper incòmode, perquè bàsicament avui s'havia, gairebé, de retractar de tots els debats que havíem fet en aquesta cambra sobre les lleis audiovisuals.

Bé, des del nostre grup presentem aquesta esmena a la totalitat, malgrat els obstacles també en el procés, per donar-los l'oportunitat de rectificar i posar una mica de seny. De rectificar i corregir aquesta deriva, de retirar la llei, que semblava que ahir podíem tenir esperances que ho fessin, i que s'ho pensin dues vegades abans de fer el que estan fent, d'empastifar els mitjans públics i el sector audiovisual d'aquest país, posant en qüestió l'autoritat legítima dels organismes de control en el sector audiovisual.

Però, abans d'entrar en matèria, crec que el nostre grup havia d'estar aquí defensant l'esmena a la totalitat, però també volem fer una queixa pel procediment i per les formes, al Govern i també a la presidenta. I crec que les formes amb què actuen tenen molt a veure també amb els continguts, també, d'aquest projecte de llei, perquè tenen a veure amb una visió patrimonialista de les institucions, amb una confusió massa vegades entre poder i control, i partit i institucions.

I què vull dir amb això? Doncs, que fins i tot amb tràmit d'urgència –injustificat, al nostre entendre– han utilitzat el control del Parlament en benefici dels *tempos* del Govern. I aquesta llei ens la porten amb urgència, amb tanta, però, després, ahir no era tan urgent; necessitaven, diguéssim, unes hores més per acabar de lligar el que no tenia ben lligat el Govern. I, sincerament, jo crec que, ahir i avui, el Govern el que ha fet és el ridícul i, a més, ha deixat més palès l'error que representa fer saltar pels aires el consens sobre un sector delicat i fonamental per al país.

I entrant ja en la llei, bé, aquesta és una llei filla de les lleis òmnibus, després, no?, ha esdevingut una separata del que, al nostre entendre, és un despropòsit més ampli, i comparteix les mateixes mancances i els mateixos errors: lleis fetes de pressa i corrents, amb una visió corporativa, al servei d'interessos d'uns pocs, que veten la participació i el diàleg en la tramitació, i amb un afany més destructiu que propositiu.

I ens preocupa molt, a Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida, el projecte de llei, però ens preocupa al nostre grup i preocupa el Sindicat de Periodistes de Catalunya, preocupa els professionals dels mitjans públics del nostre país, els experts... Han generat preocupació i alarma en el sector.

I entenc que vulguin dissimular i posar, diguéssim, el focus molt petit en aquest debat sobre la llei. Però ampliïm-ho i anem al fons.

Amb aquest text que ens porten, fan saltar pels aires acords de país. Són capaços, en menys de deu mesos de govern, de trencar el consens que va costar més de deu anys de construir. Consens que va començar a gestar-se després de l'acord unànime, amb la resolució al Parlament el 1999, que recollia les demandes del món acadèmic, de professionals, que recollia la necessitat de regular el sector audiovisual i els organismes rectors, si volíem uns mitjans de qualitat, democràtics, desgovernamentalitzats, amb una clara funció de servei públic.

S'havia aconseguit, relativament, acabar amb la sospita permanent sobre la instrumentalització dels mitjans públics, perquè l'agressió permanent i el recel són la pitjor recepta per degradar-los entre uns i altres. I havíem aconseguit tenir una llei de país que ens dotava d'unes institucions també de tothom.

I aquesta, al nostre entendre, no és una qüestió menor, no és una llei per la qual puguem passar de puntetes, perquè els sistemes audiovisuals solen ser, en els països socialment i culturalment avançats, uns dels pilars del seu sistema democràtic. Un sistema audiovisual de qualitat que reflecteixi les diverses sensibilitats de la societat és garantia que la ciutadania pugui conformar-se una opinió crítica del que passa al seu voltant. I en aquest sentit podríem dir que el grau de maduresa democràtica d'una societat es pot mesurar, per exemple, pel consens que s'assoleix en la seva regulació.

És per aquesta raó que el Govern anterior i aquest Parlament es van posar per davant l'objectiu d'assolir un ampli consens a l'hora de regular el sector audiovisual. Per nosaltres, des d'Iniciativa - Esquerra Unida, aquest ha de ser un repte de país, i no un repte partidista. I fi-xi's la diferència: hem passat d'una llei en ponència conjunta a una reforma exprés i per urgència.

I què plantegen vostès amb aquest projecte de llei? Per començar, canviar les regles del joc sense parlar amb ningú.

I entrem en els continguts, per explicar què hi ha darrere del seu discurs de l'austeritat, que sí que en volem parlar, des del nostre grup els primers, els més austers; però no plantegen modificacions. Com deia el mateix Sindicat de Periodistes, el que vostès plantegen és una contrareforma involucionista, on la combinació de mesures que no semblen substancials acaba pervertint la naturalesa de les lleis actuals, comportant uns resultats nefastos.

I sí, anem a centrar el debat, consellera. Què fan amb aquesta llei? Per una banda, introdueixen alguna modificació menor que hi podríem estar d'acord, com clarificar les competències de sanció i inspecció i qui ho ha de fer; aquí, cap problema. Però la resta de modificacions no són sobre la llei, sinó sobre els organismes i com els poden controlar. Què diuen?

U: reducció dels membres del Consell de l'Audiovisual de Catalunya, passar de deu a cinc, i un escollit pel Govern, i garantir el seu cessament immediat per po-

der nomenar-los a tots. Això no és un criteri d'austeritat.

Dos: reducció dels membres del Consell de Govern de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals, de dotze a cinc.

Reducció del Consell Assessor de Continguts, de vint-i-u a catorze. I per què expulsen els professionals de la casa d'aquest consell assessor? Això és una mesura d'austeritat, o és una mesura per excloure'n qui no els convé?

I també sotmetiment del consell assessor al consell de govern de la corporació. Un organisme que ha de ser de pluralitat i de control de continguts, de participació de la societat, vostès el sotmeten al consell de govern.

Unificació del president i de la direcció.

I canvis també en la forma d'elecció i en el funcionament.

Arguments que plantegen en pro de la màxima amb què ho justifiquen tot en la seva legislatura, pel que veiem: austeritat i agilitat. I ens preocupa molt el missatge que envien a la societat. Com ens tenen acostumats, la crisi serveix per a tot: per privatitzar, per reduir serveis públics, i ara també per controlar el sector audiovisual. Perquè, fixi's com poden pervertir-se els arguments. A l'exposició de motius vostès plantegen una incompatibilitat entre pluralitat i eficàcia, ens plantegen que els criteris empresarials són incompatibles amb la pluralitat. Quan parlen d'agilitat, exactament de què parlen? De facilitat de manipulació?, que ningú els porti la contrària i poder prendre les decisions ràpidament? Doncs bé, ho hem vist en altres qüestions, en altres àmbits de govern, i ara els toca als mitjans de comunicació.

I el problema és que, quan volen vestir d'austeritat el que té un altre nom, doncs, apareixen ràpidament incoherències i contradiccions, i fins i tot els arguments del Govern acaben jugant en contra del que Convergència i Unió havia defensat sempre. Miri, les raons que vostè posa damunt la taula són les mateixes que altres utilitzen en contra de la llengua, de la cultura, de la diversitat. Perquè els criteris que vostès fan servir d'austeritat han servit massa vegades per fer involucions democràtiques i en l'autogovern. L'última vegada que vaig sentir que era sobrer, que podíem estalviar..., un debat molt recent va ser sobre l'ús del català al Senat o a Europa; podem estalviar, en pro de l'austeritat, podem estalviar-nos les traduccions en el Senat o en el Parlament Europeu. O, en pro de l'austeritat, alguns d'aquesta cambra fins i tot defensen la supressió dels mitjans públics. El criteri de l'austeritat pot arribar a uns límits en funció de com es vulgui utilitzar o manipular.

I per això no són creïbles els seus arguments, perquè no és creïble..., per les formes com ho plantegen i com plantegen la reforma, demostren que aquest debat no és d'austeritat, sinó de control. Per vostès, les garanties democràtiques de neutralitat, d'independència, de desgovernamentalització, és el que els fa nosa i són les seves úniques raons per portar-nos la llei.

I sobre el mateix tema em pregunto: «L'austeritat és un criteri conjuntural o permanent? La responsabilitat d'un parlament, quan legisla, és pensar en el moment o a llarg termini?» Perquè el 2007 potser encara no havia començat la crisi econòmica, però jo crec que el principi d'austeritat ha de regir qualsevol govern i qualsevol administració. I què va proposar Convergència i Unió el 2007? Totes les condicions perquè fos una llei de consens –m'he anat repassant totes les esmenes que el seu grup i que vostè, consellera, defensava llavors–, totes anaven en contra de l'austeritat, en totes en van ampliar els membres. Miri, vostès demanaven que, en lloc de nou professionals en el consell de govern, en fossin dotze, i aquest va ser el preu que va pagar la llei perquè vostès hi donessin l'okay. Després, van fer ampliar fins a vint-i-un els membres del Consell Assessor de Continguts; se'n proposaven setze. I vostès, a més, van voler rebaixar els estàndards de professionalitat, i no entrem en el perquè van voler fer-ho. I el mateix van fer també amb altres qüestions, i llavors no era un tema d'austeritat, perquè vostès fins i tot van plantejar una vicepresidència, i també qüestionaven que fossin gratuïtes les tasques d'assessoria que feia el consell assessor. Totes les seves esmenes anaven en contra del que vostès plantegen avui. I l'austeritat ha de ser un criteri estable, hi hagi crisi o no hi hagi crisi. Per tant, jo crec que cau pel seu propi pes.

I altres canvis que plantegen en aquesta llei, que ni fins i tot des del punt de vista de l'austeritat no tenen justificació, sinó només d'excloure. Com explica això dels professionals del consell assessor? I per què ara aquest organisme el que fa és..., i perquè precisament aquest organisme, que és on participen la societat i diverses entitats, ara queda sotmès al consell assessor.

I parlem també del Consell de l'Audiovisual. La proposta no és de reducció dels membres, que també, sinó que el Govern tingui el control absolut de la institució, i per això presenta el projecte de llei que presenta. Perquè amb quin criteri d'austeritat o agilitat justifica la modificació dels mecanismes d'elecció dels membres del CAC? Com poden dir, sense posar-se vermells, que no és manipulació el que fan amb el CAC, si el que estableixen és una transitòria en què se cessen tots els consells actuals? Si volem que sigui independent, ha de quedar al marge de les majories i de les eleccions. Es podia reduir, fins i tot en el nombre que vostès diuen, sense posar aquesta transitòria a la llei. Però no, vostès volen contravenir l'article 7 de la Llei del Consell de l'Audiovisual, on s'especifica que els membres del CAC són nomenats de manera irrevocable, i aquesta irrevocabilitat que la llei preveu és un dels factors que garanteix la independència del CAC. Cap d'aquestes circumstàncies es produeixen en l'actualitat, i vostès es salten el que diu l'actual llei.

I què fan, precisament, per tenir les mans lliures? Modifiquen substancialment els mecanismes de nomenament. Fins ara, els membres del consell han estat escollits a proposta de tres grups parlamentaris i havien d'obtenir una majoria de dos terços. Ara també es salten aquests mecanismes i necessiten una majoria absoluta només en segona volta i només cal pactar amb

un grup parlamentari, que és el que sembla que han fet per salvar *in extremis* el seu projecte de llei.

I ja no parlem del soci de ball que han triat: precisament els que no van votar la llei anterior, per catalana, perquè no la van votar per catalana. I aquest és el soci de ball que han triat per pactar el sector audiovisual del país. Perquè vostès no defensin realment els mitjans públics, i jo crec que avui queda més palès que mai, sinó que en tenen una visió instrumental i patrimonial, com deia al principi. I creiem que el que avui fan és molt gruixut. Els presentem l'esmena a la totalitat perquè rectifiquin i comencin de nou.

Nosaltres entenem que cal estalviar, posem-nos-hi. Ara, sí toca; per a nosaltres tocava abans i tot, i nosaltres serem els primers, i per això ja ho vam fer. De fet, el nostre grup va plantejar en els pressupostos del 2011, que segurament ni es van llegir les esmenes que plantejàvem, vam plantejar reduir les retribucions del CAC. Però és que en el debat de política general de la setmana passada els proposàvem dues qüestions. Primer, no trenquin el consens en els nostre mitjans públics ni en el sector audiovisual. I els fèiem una segona proposta: si el que de debò busquen és reduir la despesa i no el pluralisme, es podria reduir en un 25 per cent els membres del Consell de Govern de la Corporació Catalana de Mitjans, també un 25 els membres del consell assessor, passant de dotze als nou actuals o passant de vint-i-un a setze, com era el primer propòsit de la llei que tenim. I, si amb això no en tenim prou –crec, sincerament, que en el context actual no en tenim prou i qualsevol mesura d'austeritat, doncs, no és suficient–, podem posar sostre a les retribucions que han de rebre els consellers del CAC i de la corporació, així com les dietes del consell assessor de la corporació. Amb aquesta fórmula, no només estalviaríem més diners amb la proposta que formulen vostès, sinó que, a més, garantiríem el pluralisme imprescindible que han de tenir els organismes d'aquestes característiques.

Així, presentem una esmena a la totalitat, ja que considerem que, reduint d'aquesta manera els òrgans del CAC i de la corporació sota l'excusa de l'estalvi, el que es fa és pervertir absolutament l'esperit del sistema audiovisual del nostre país.

Va costar molts anys aconseguir que aquest país, Catalunya, es pogués homologar al nostre entorn europeu en la regulació audiovisual. És més, com històricament ha passat en altres àmbits, Catalunya va ser pionera en el conjunt de l'Estat en el desenvolupament d'una regulació audiovisual que vetllés per uns continguts de qualitat i que tingués com a referents el pluralisme. Amb la mesura que ara proposen, tot i que aparentment sembla que no es toqui res, es capgira el model que tenim. I tenim massa exemples d'un mal ús, només cal recordar Televisió Espanyola en època d'Aznar i els seus informatius o el que està passant en altres comunitats autònomes amb els seus mitjans públics, o, recentment, l'experiència dels consellers del Consell de Govern de Ràdio i Televisió Espanyola, amb aquell control previ que volien fer de la tasca dels professionals, on Convergència, el seu conseller, doncs, també s'hi va abonar.

Tenim exemples recents que ens alerten d'allò que la llei, una llei com aquesta, pot significar en uns mitjans com els d'avui..., que avui són de qualitat i poden quedar molt malmesos per la seva voluntat de control.

Per això els demanem que rectifiquin i que es mostrin dialogants, com a mínim, ara que veiem que ja tenen soci de ball, que es mostrin dialogants en el transcurs de la tramitació d'aquesta llei.

Hi ha maneres molt millors d'assumir aquests objectius d'austeritat, no basades en un control governamental, sinó en uns mitjans públics de qualitat que siguin inclusius i que garanteixin la pluralitat. I, sobretot, que no facin saltar pels aires el consens que tant va costar d'aconseguir, els demano que s'ho pensin, que hi ha molt en joc, perquè els mitjans públics són un dels puntals de la democràcia de qualsevol país.

Gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, il·lustre diputada. També ha presentat esmena a la totalitat el Grup Parlamentari Socialista, i, per a la seva defensa, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Joan Ferran.

Joan Ferran i Serafini

Gràcies, senyor president. Senyors consellers, senyora vicepresidenta, la veritat és que he escoltat amb molta atenció la seva intervenció perquè pensava que amb els petits incidents que han succeït aquests dies respecte a l'ordre del dia i respecte a si s'«aplaçava» o s'ajornava aquesta llei, doncs, tenia interès per veure si és que, de veritat, hi havia algun canvi substancial en les coses que ens plantegen, en els temes que ens expliquen. Però, bé, ja en parlarem d'això més endavant. I també he escoltat amb molta atenció la intervenció de la diputada Laia Ortiz, a qui li desitjo molts èxits en la seva vida política futura. Però, dit això, i compartint moltes de les coses que ha dit la senyora Laia Ortiz, permeti'm que, abans d'entrar estrictament en el que és la llei, li pugui fer tres consideracions.

Miri, la primera, dir-li que el nostre grup, i suposo que altres grups també, ens sentim enganyats. Ens sentim enganyats per una raó molt simple: perquè el Govern no ha complert la seva paraula. I, si el Govern no ha complert la seva paraula, el president Mas tampoc ha complert la seva paraula. I, quan un no compleix la seva paraula, no és de fiar, i, per al sil·logisme, el Govern no és de fiar, i els diré el perquè.

Perquè nosaltres quan es va fer el debat d'investidura vàrem quedar que una llei d'aquestes que tothom en diem «de país» per poder ser negociada, per poder ser parlada, per poder fer tot el que volíem fer, s'havia de modificar amb consens. I en el debat d'investidura vam dir: «Nosaltres fem el sacrifici per al país, som serens, som responsables, però d'aquest tema, parlem-ne tots.» Parlem-ne com se n'ha parlat al llarg de dotze anys en aquesta cambra! Ho explicava la senyora Ortiz, parlem-ne com es va començar parlant l'any 99

i com se n'ha seguit parlant. Per què ara no? Tan difícil era fer això? El Govern no és de fiar.

Segona consideració. Escolti'm..., amb qui?, com?, de quina manera ho faran? Però no sols això, sinó moltes altres coses que estan passant al país. La geometria variable aquesta de les votacions, francament és estranya i els pot portar a situacions d'una certa perversitat, com pot ser la discussió d'aquesta llei. I, per tant, el que hem vist avui, que potser s'ajornava o no s'ajornava això, implica que alguna cosa no funciona bé a nivell parlamentari, que vostès la majoria la tenen agafada amb pinces, i que, a vegades, algunes d'aquestes pinces els cauen i els cau la roba a terra; i és el que els ha passat.

I, tercera consideració: aquesta..., ja sap que li tinc molt de respecte, senyora Ortega, i li tinc molt d'afecte, però crec que té vostè a casa seva, dins el seu Govern, més pocs amics... —anava a dir «enemics»—, més pocs amics que en els altres grups de la cambra. Perquè no deixa de ser un sarcasme que li toqui, a vostè, pujar a aquesta tribuna a explicar el que ens acaba d'explicar. No deixa de ser un sarcasme que vostè sigui la representant de la regressió que volem fer en els mitjans de comunicació públics —no deixa de ser un sarcasme—, i li diré perquè i vostè sap perquè.

Perquè vostè ha viscut el que hem negociat, junt amb la senyora Marta Llorens també, en una primera etapa. Vostè ha viscut el que hem negociat. Vostè ha transaccionat. Vostè ha debatut. Hem perdut o hem guanyat. Hem passat un munt d'hores reunits en sales d'aquesta cambra perquè el consens no es trenqués amb aquesta llei. I vostès ara vénen aquí i ens el trenquen, simplement. Si era una cosa tan simple com dir als grups parlamentaris: «Reunim-nos, parlem-ne.» No... —no—, vostès han tirat pel dret, el trenquen, i a més a més han tirat pel dret i no saben amb qui tirar, que és el problema afegit que li explicava en la segona consideració.

I bé, jo li ho he dit, jo he llegit també, detingudament, no la intervenció que vostè va fer l'any 2007..., no —no, no—, la que va fer a l'abril del 2010, la més recent, perquè a vegades si ens remuntem al passat, doncs..., escolti, cadascú explicava coses que ara se n'ha desdit. Però, escolti, vostè el 2010, l'abril del 2010, amb la discussió del nomenament del senyor Enric Marín ens va fer una apologia —apologia— escrita del consens —en el diari de sessions hi és—, i avui ens proposa això, ens proposa la regressió sense consens.

Senyora vicepresidenta, vostè va negociar amb mi, amb el senyor Mòdol i amb la senyora Camats el nombre de membres del consell. I vostè sap que en la proposta inicial n'hi havien set, que estàvem negociant-ne nou i vostès van «apretar», perquè, si no, es trencava el consens, fins arribar a dotze. I vostè ho sap, perquè vostè va protagonitzar això. Per això dic que és un sarcasme que hagi pujat vostè aquí.

Senyora vicepresidenta, respecte al consell assessor..., hi havia una llei que en proposava setze, que eren gent que no cobrava, que era gent de la societat civil, que eren les persones que ens havien de dir als professionals i als polítics per on veien que havíem de tirar les coses dels mitjans de comunicació.

Vostès en van voler vint-i-un, i, pel consens, ens en vam empassar vint-i-un. I, sap què va passar després? Que vostès van subvertir l'esperit de la llei i la resta de grups polítics, no. La resta de grups polítics vam proposar persones de la societat civil, representants dels comitès de treballadors, dels sindicats majoritaris del país, de les entitats veïnals, de tot això que no és una corretja de transmissió de ningú, sinó que té una determinada representació social. I sap vostè els noms que ens van proposar vostès? Persones que no se les coneixia per la seva significació civil, per la seva representació social, per res d'això: uns estàvem aplicant l'esperit de la llei i uns altres estaven aplicant les quotes.

Tercera consideració. Vostè ens va demanar que aquesta gent cobrés..., vostès, no vostè —vostès ens van demanar que aquesta gent cobrés. I no que cobrés una miqueta, no; van arribar a demanar que cobressin gairebé com la majoria dels diputats d'aquesta cambra, uns tres mil *euritos*. I sap el que els vam dir? Que no —que no—, que, com a molt, unes dietes, i que aquestes persones feien una acció en certa forma voluntària, altruista, procedent de la societat civil i que aquesta gent no havia de cobrar. I ara, finalment, cobren unes dietes. I vostè sap que això..., i ho saben els altres portaveus que estaven aquí, que això estava en el nus de la negociació. Bé. I vostès han fugit, com els deia, de portar en aquest consell assessor la cosa representativa de la societat catalana per portar una altra cosa.

Ja li he dit, senyora vicepresidenta, que a vostè li ha tocat avui un paper poc agraït. I em sap greu que li hagi passat a vostè. Perquè puc donar fe que vostè ho ha treballat, s'ho ha treballat molt, ens va donar molta feina, va negociar molt i hi va posar molt bona voluntat. I, realment, em sap greu que li hagi tocat a vostè. Hauria preferit que aquesta intervenció no l'hagués hagut de fer vostè, que l'hagués feta un altre conseller qualsevol que sigui més àgil en canviar de posició política. Qualsevol altre conseller hauria pogut venir aquí i dir: «No, donde dije digo, digo Diego.» (*Veus de fons.*) No... —no—, em sap greu que hagi sigut vostè; em sap greu, li ho dic sincerament. Per què? Perquè és una pena que vostè mateixa hagi desmuntat una part de l'obra que vostè va fer i que el seu grup va fer. Aquest és el problema que ens trobem avui, vostè ha desfet una part de l'obra que vostè va contribuir a fer. I això és un problema.

Bé. Vostè sap, senyora consellera, i ho ha explicat la senyora Laia Ortiz, que el que tenim avui a disposició és el resultat d'un debat, com molt bé ella ha dit, des de l'any 99. Vàrem trigar set anys... —no els dotze, els dotze és el nivell de discussió, però—, set anys a negociar aquestes coses; tres lleis: la del 2000, del Consell Audiovisual de Catalunya; la Llei de l'audiovisual, anys després, i, finalment, la de la corporació. Però no ho van fer els diputats sols, eh?, no ho van fer sols! Ho van fer amb la gent de la universitat, amb professionals, amb assessors, amb especialistes, fins i tot vam demanar el consell de gent de fora del país, que ens va explicar com organitzaven el món audiovisual a Brussel·les, a Estrasburg, a tot arreu. Tota aquesta gent ens va donar una quantitat d'informació realment espectacular. I vostè sap que amb allò vam bastir, per a

aquest país, uns mitjans de comunicació públics dels quals, amb totes les mancances que vostè vulgui, ens podem sentir orgullosos.

I ara vostès ens porten a una involució, i a una involució sota això que està tant de moda ara: vestida d'austeritat i d'eficàcia. I vostè ha pujat aquí i ens ha explicat una visió tècnica, ens ha explicat l'exposició de motius que hi ha en el preàmbul de la llei que volen modificar. I jo el que li vull dir és: no em parli d'exposició de motius, expliqui'm els motius. I sap quins són els motius? Els motius són que volen controlar els mitjans de comunicació, que els volen governamentalitzar, que els volen tenir un altre cop agafats, sotmesos.

I vostès ens diuen, i vostè parla: «Mesures necessàries del Pla de solidaritat: simplificació administrativa, estalviar costos, eficàcia mitjançant reducció dels membres.» Potser sí, si hi estarem d'acord, si nosaltres no volem que el país gastí més diners dels que es poden gastar, si sabem que estem en època de retallades, si sabem que ens hem d'«apretar» el cinturó absolutament tots; però no és això el que volen.

Fixi's el que volen, i ho ha explicat la senyor Laia Ortiz, vostès volen que hi hagi una persona que sigui el president del consell assessor, que assumeixi les funcions del que feia de director —és a dir, desapareix el director, però aquesta persona agafa el *mando*—, que podrà nomenar el que manarà a la «tele» i el que manarà a la ràdio, i que, a més a més, tindrà un nucli reduït, súper reduït, molt petit, en el qual imposar la majoria serà facilíssim. Això és la veritat. Aquest és el motiu que hi ha darrere d'això. Aquest és el motiu: centralitzar amb poder personal de confiança del Govern i, òbviament, amb voluntat de corró polític, perquè, si no, no s'entén. Aquesta és la transformació que ens fan vostès, que ens volen portar amb aquesta llei. Volen canviar les regles del joc.

I per això hem presentat una esmena a la totalitat, no per fer la guitza al Govern per fer la guitza al Govern, no, no, no; perquè volen canviar les regles del joc, perquè ens hem sentit menystinguts, perquè no han complert la seva paraula, perquè no han fet el que vam dir que fariem, que ho parlaríem entre tots, per això presentem una esmena a la totalitat, no simplement per *fastidiar*. No, no, escolti'm, perquè hi han raons polítiques, de fons. Unes, de relació política. Vostès han de respectar una mica més els membres d'aquesta cambra perquè, si no, aquesta geometria variable al final no els anirà bé, perquè els passarà, no amb nosaltres, els passarà amb el Partit Popular d'aquí a dos dies, i amb Esquerra Republicana, els passarà. O vostès són una mica més seriosos en això o van malament.

I permeti'm que li recordi, per anar acabant, què van fer vostès durant l'anterior legislatura, perquè entendrem una de les coses que explicarem ara sobre el tema dels dos terços i els bloquejos i aquestes qüestions. Vostès van fer un obstruccionisme seriós. Vostès agafen el diari de sessions de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals, de la «corpo», del control que en fem aquí, i veuran vostès com de forma sistemàtica es van ficar amb els professionals, van parlar

de manipulació, van dir..., bé, unes coses realment extraordinàries. Fins i tot el senyor Oriol Pujol un dia va fer la cantarella de Catalunya Ràdio, aquella, va fer la musiqueta, dient que ja no era la ràdio nacional, que l'havíem desnacionalitzat. Encara me'n recordo; va ser espectacular el dia que el senyor Oriol Pujol, amb el «micro» de la comissió, ens cantava la sintonia de Catalunya Ràdio, dient-nos que això no era nacional. Bé, molt bé.

I després de tot això, escolti'm, vostès no van tenir cap consideració, quan la corporació estava passant el repte tecnològic més important, el repte laboral més important, el repte d'haver de discutir el contracte programa més important, a bloquejar la solució que va portar el senyor Enric Marín a presidir el consell assessor. En la situació més crítica de la corporació, vostès ens van tenir uns quants mesos marejant-nos —marejant-nos—, sense tenir en compte ni l'economia, ni la tecnologia, ni el tema laboral, ni la competència amb les privades, ni la baixada de la publicitat. Ens van tenir..., atabalant. I van fer una cosa: vostès sí que van confondre el consens amb el dret a veto, vostès van confondre el consens amb el dret a veto; intentaven vetar una sortida positiva a la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals.

I, molt bé, després d'aquests aclariments, permeti'm, perquè no podré, per falta de temps, desgranar, contradir, matisar algunes de les coses que vostè ens ha plantejat. Estem d'acord a estalviar. Que quedi clar, eh?, estem d'acord a estalviar. Que ningú digui que nosaltres no volem estalviar. Ara, hi han persones, hi han col·lectius, hi han sindicats que han posat propostes damunt de la taula, eh?, que han dit: «Escolti'm, no estalviem potser en persones, estalviem en diners, organitzem-ho d'una altra manera, fem un altre tipus de dedicació, siguem intel·ligents. En ares del pluralisme no traguem gent; en ares de l'austeritat traguem diners, però en ares del pluralisme no traguem gent.»

I li explicaré una cosa. Miri, nosaltres no estem disposats a laminar la «corpo», la corporació, ni a impedir que es desgovernamentalitzi, que creiem que ha de seguir, ni a impedir que es professionalitzi, que creiem que s'ha de seguir professionalitzant. I no volem que deixi de ser un servei públic. I com que no volem que deixi de ser un servei públic, hem presentat aquesta esmena a la totalitat.

I li diré una cosa, que és on jo veig, respecte al CAC, la perversió més gran —i amb això acabo, senyora presidenta, perquè em queden quaranta segons. Miri, el projecte de llei que vostès ens presenten planteja que siguin proposats només per un mínim de dos grups parlamentaris, només. Abans es presentava per tres grups parlamentaris. I no sols això, sinó que ens tiràvem un grapat de mesos o setmanes discutint la idoneïtat o la no-idoneïtat; donava lloc al joc parlamentari, parlamentar, discutir, transaccionar. Ara no, ara vostès fan una modificació que el mateix dia, a la mateixa hora, si no hi han els dos terços, acte seguit hi ha una votació amb majoria simplíssima —i simplista—, en la qual (*veus de fons*) —sí, senyora, sí; si m'ho permet, li ho llegeixo— ja passen directament a la votació. I en aquesta votació vostès es salten tot el fenomen

dels dos terços, tots els requisits de negociació, etcètera, perquè volen, senyora Ortega –i amb això acabo, senyora presidenta–, controlar, governamentalitzar de nou, sota l'excusa de l'austeritat. I pensin que el que han fet amb això és aixecar les malfiances dels que ens fiàvem que les coses es parlaven, i ja no es parlen, demostrar que tenen dificultats per entendre's amb els altres, no aquí, allà, i allà també, i això no és un bon servei ni a la ràdio ni a la televisió pública.

Gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, il·lustre diputat. També ha presentat esmena a la totalitat el Subgrup de Ciutadans, i per a la defensa d'aquesta esmena a la totalitat té la paraula l'il·lustre diputat senyor Jordi Cañas.

Jordi Cañas Pérez

Presidente, vicepresidenta, *conseller*, diputados, diputadas, pocas enmiendas a la totalidad serán presentadas por este grupo parlamentario con tanto gusto o tantas ganas, porque realmente es un auténtico bodrio, es un bodrio. Y le explicaré por qué.

Ustedes son expertos en titulares, son *el Govern dels millors titulars*. Això, sin ninguna duda; generan ustedes unos titulares formidables. Pero detrás de los titulares generalmente no hay absolutamente nada, y esta ley es una evidencia. Bueno, hay cosas. Pero de lo que dicen y lo que proponen a lo que plantean realmente media un abismo, un erial, no de inteligencia pero sí de voluntad.

Porque ustedes vienen aquí, usted viene aquí y nos desgrana cuáles son los principios que mueven este proyecto de ley, «espliteado» de las famosas leyes ómnibus, y nos dicen: «Los principios que mueven este proyecto de ley son la austeridad, la agilidad y *l'aprimament*, el adelgazamiento» –coincide la inicial en los dos idiomas. Muy bien. Y uno lo lee, no con fruición, pero lo lee. Y ¿qué ve? Nada de eso, absolutamente nada. Yo le recomiendo una cosa: no utilice «la triple a»; no es el mejor titular en este caso, lleva a confusión. Pero sí que tiene tres aes.

¿Es un proyecto de ley que realmente integre en nuestros medios audiovisuales, en el ámbito audiovisual, tanto en la corporación como el CAC, estos principios? En absoluto –en absoluto. ¿Ustedes han mirado cuál es el presupuesto de la Corporación Catalana de Medios Audiovisuales? Yo si quiere se lo recuerdo: 340 millones de euros. Y ustedes ¿qué proponen para cumplir esos principios de austeridad, agilidad y adelgazamiento? Bajar de doce representantes a cinco en el consejo. Muy bien; una austeridad, una agilidad y un adelgazamiento formidables.

¿Ustedes son conscientes de dónde viven? ¿Ustedes son conscientes de la situación económica que vive nuestra comunidad? En ocasiones, sí. Mire, yo hoy he escuchado, esta vez sí que con fruición, al *conseller* Mas-Colell en lo que se ha convertido en la primera

cámara de nuestra comunidad, que son *Els matins* de TV3. Y lo he visto diciendo cosas interesantes. Una: «Tenemos un sistema público dimensionado más allá de nuestros ingresos.» Ciertamente. «Estamos reduciendo gastos al nivel de 2007.» Ciertamente en algunos aspectos, en salud y en educación por supuesto, y en salud más allá. ¿Qué hacemos en el ámbito audiovisual? Pues, mire, yo, si quiere, le puedo dar alguna idea. En el año 2007 teníamos un presupuesto de 239 millones. ¿Por qué no lo llevan ustedes a este punto, si tan valientes son en el tema de la sanidad, verdad? Porque ustedes son muy valientes en la salud, mucho. ¿Por qué no son tan valientes en el ámbito audiovisual? Ay, amigo, porque hemos tocado hueso, hemos tocado nervio, el de la nación.

Porque nuestros medios de comunicación no tienen..., tienen, técnicamente, teóricamente, la función que en principio tienen en cualquier sociedad avanzada, ¿verdad?, que es la de informar con pluralidad, garantizar la pluralidad política, informativa, representativa. Pero no, no, no; para ustedes es otra cosa muy diferente. Y se la voy a leer, porque tengo aquí la memoria de los programas del presupuesto de la Generalitat del 2011, y voy a decirles lo que ustedes dicen de para qué sirven los medios de comunicación de nuestra comunidad –no yo, ¿eh?, yo lo suscribo pero..., lo dicen ustedes–: «Los medios de comunicación públicos en Cataluña constituyen un instrumento muy importante para construir un relato nacional de país; son uno de los símbolos más destacados y queridos por su papel principal en el transcurso de la recuperación de nuestro autogobierno y en el proceso de construcción nacional de Cataluña.» El *nervio*. Y con el nervio hemos topado.

Y, claro, aquí ustedes no están dispuestos a hacer la triple a o las tres aes, sino la triple i, que es insuficiente, es interesado y es insostenible. Porque es insostenible, y quizás el debate de fondo y lo que ustedes tendrían que hacer en este Parlamento no es este maquillaje ridículo a la hora de proponer medidas de simplificación de la Administración, de la austeridad, incorporar los principios de austeridad y agilidad administrativa, sino venir aquí con una verdadera voluntad de preguntar al conjunto de representantes políticos, y que estos lo expliquen a la sociedad, qué modelo de medios de comunicación queremos, cuánto estamos dispuestos a gastarnos en ellos y cómo los queremos gestionar. Ese es el debate.

Por lo tanto, esta propuesta de ley es un fraude en el fondo y en la forma. En la forma, porque no cumple los objetivos que usted propone, y su Gobierno propone, y en el fondo, porque no entra en el debate necesario y que la sociedad nos exige acerca de qué modelo de televisión y radio públicas queremos y cuánto estamos dispuestos a gastarnos. Ustedes lo tienen claro: todo lo necesario, porque es un elemento fundamental en la construcción nacional.

Pero aquellos que queremos construir una sociedad más justa, donde los objetivos del gasto público se centren en los servicios esenciales que definen nuestro estado del bienestar, no estamos dispuestos a aceptar este maquillaje y esta mascarada. Creemos en una

reestructuración del sector público, creemos en una racionalización de su estructura y en la optimización de recursos, pero esto no es eso, esto es otra cosa, esto es pasteleo, mercadeo político, ni más ni menos, y voluntad de control, «gubernalización», o como ustedes quieran llamarle, para volver al pasado, al más oscuro pujolismo en el control de los medios de comunicación públicos. Esto es, y nada más. El pastel se ha hecho más pequeño, centrifugan ustedes a una parte de aquellos con los que habían consensuado e incorporan a otros, con los cuales se repartirán los cromos en el conjunto de los medios de comunicación públicos. Esa es la verdad. (*Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.*) Si decodificamos esto y lo llevamos a la realidad –y acabo, presidente–, lo que nos encontramos es con la cruda realidad: que ustedes no tienen ningún interés en racionalizar la Administración, sino de controlarla, y especialmente los medios de comunicación públicos para que sirvan de correa de transmisión de su proyecto político.

Lo del CAC ya –y para finalizar, presidente– es tan obvio que, como nosotros hemos pedido su supresión desde el minuto uno, reducir, también, de doce a cinco consejeros y ahorrarnos, pues, esos 600.000 euros en un órgano que nos cuesta a los catalanes 7 millones de euros al año para que algunos jueguen a que la pluralidad informativa y política es un principio que define nuestra Administración..., pues, sinceramente, está todo dicho.

Gracias, presidente; gracias, vicepresidenta; gracias, consellers; gracias, diputados y diputadas.

El vicepresident primer

Gràcies, il·lustre diputat. També ha presentat esmena a la totalitat a aquesta llei el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, i per defensar aquesta esmena a la totalitat té la paraula l'il·lustre diputat Carmel Mòdol.

Carmel Mòdol i Bresolí

Gràcies, president. Honorable vicepresidenta, senyors i senyores diputats, jo he de confessar que m'he trobat també reflectit en algunes de les paraules que s'han pronunciat avui en aquest hemicicle. Jo també tinc una situació o un sentiment especial, tenint en compte que qui ha defensat el projecte per part del Govern és la senyora Joana Ortega, la vicepresidenta del Govern. Segurament li tocava a ella, però hauria preferit que fos una altra persona. Perquè lògicament Esquerra Republicana de Catalunya ha presentat esmena a la totalitat a aquest projecte de llei, a aquesta reforma, a aquesta suposada reforma, perquè hi estem absolutament en contra. Estem oberts a parlar-ne, ja ho hem manifestat al Govern, ho manifestem en aquesta cambra, i esperem que, en el futur, si hi hagués la notícia saludable que vostès retiren aquesta reforma, en puguem continuar parlant. Sembla que això no serà possible, la retirada de la reforma, però és el més sensat que podrien fer.

He de confessar que quan se va plantejar el debat d'investidura, quan vaig veure que el Partit Socialista de Catalunya havia arribat a un acord sobre la reforma de la corporació amb el Grup de Convergència i Unió, em vaig sorprendre, perquè vaig pensar: «Vam fer, el 2007, vam acabar i vam consensuar un text legislatiu, amb treball de totes les parts» –i dic–, «i quatre anys després, perquè es produeix un resultat electoral determinat, això ja és posat en qüestió.» Però una cosa és revisar, ajustar aquelles coses de l'engranatge de la llei que s'hagin de revisar i d'ajustar; a això estem sempre oberts. Però l'altra cosa és que allò que havíem discutit i debatut sigui posat en qüestió. I semblava que s'estigués produint un absolut, i perdonin l'expressió, frau de llei.

És a dir, en un moment determinat assenyalem que la gent, els membres del consell de govern, que regirà els destins de la corporació, seran elegits per aquest Parlament amb majories qualificades i que el seu mandat durarà sis anys, vulguem sostroure els membres del consell de govern de l'acidesa del debat polític quotidià i dels canvis que provoquen els cicles electorals, i resulta que el primer que fem, en el primer cicle electoral que ens trobem, és dir: «Bé, hem de fer foc nou i canviar a tota la gent.» Sembla com si aquella voluntat primigènica de la llei, que era mantenir una estabilitat del sistema, ens la carreguéssim a les primeres de canvi. Això ho vaig trobar..., em va sorprendre, eh?, que aquesta fos una de les parts de l'acord, i em va preocupar.

Quan he vist la reforma m'he preocupat encara més, perquè és veritat que vostès, honorable vicepresidenta, ha donat uns arguments, uns arguments que poden tindre una certa acceptació social: austeritat, agilitat, aprimament; però, si ho analitzem –jo ho intentaré fer amb detall i amb cura–, veiem que ni austeritat, ni agilitat, ni aprimament.

Per austeritat i aprimament i agilitat, agafant les tres coses, hauria pogut començar aquest Parlament, aquesta mesa d'aquest Parlament, i els diputats d'aquesta cambra, tenint en compte que hi ha sis membres del consell de govern que han finit el seu mandat –s'haurien de renovar perquè han passat els tres primers anys i s'havia de renovar la meitat del consell de govern, sis membres–, s'hauria pogut fer aquí, portat pel Govern, un decret pel qual es reduïa a sis membres, els que quedessin, del consell de govern. I faria set mesos que no estaríem pagant, si és el problema, sis sous i que s'hauria produït una part de la reforma. Faria set mesos que estaríem fent la feina ja, i, en canvi, no ho van fer; mentrestant, hi ha sis persones que continuen el seu mandat malgrat el seu termini ha periclitat. Des d'aquest punt de vista, ni agilitat, ni aprimament, eh? Ho hauria pogut fer bé, i nosaltres hauríem convalidat aquest decret, que hauria portat el Govern, perquè alguns dels arguments que vostès posen damunt de la taula els entenem.

Avui pot ser que vostès guanyin aquesta votació i que la llei amb el redactat actual, que nosaltres creiem que s'ha de canviar, continuï endavant el seu tràmit, un tràmit per al procediment d'urgència. Si tenim en compte el que li acabo de dir fa un moment sobre els membres

del consell de govern, la urgència està justificada relativament –després ja parlarem del contracte programa, que és també el que justificava la urgència. Però, com deia, vostès avui pot ser que amb la participació d'un altre grup polític guanyin aquesta votació i que la llei segueixi el seu tràmit. Però, guanyant hi perdran, perquè resulta que el pacte el faran amb aquells de tots nosaltres que van votar en contra de la llei, i s'ha dit molt bé, van votar en contra de la llei a l'últim moment i per catalana, per instruccions directes de Madrid. Faran el tracte amb aquells, d'entre tots nosaltres, que els seus cosins germans al País Valencià eviten l'arribada de Televisió de Catalunya al País Valencià, faran el tracte amb aquest color polític, amb aquests diputats, amb el Partit Popular.

Faran el tracte amb aquells que volen, i ja en parlarem, que la corporació, tal com la tenim concebuda desaparegui, perquè algun diputat ja n'ha parlat dels que han parlat fins ara, però voldrien una televisió regional, si es pot assemblear a Telemadrid millor, i una ràdio pública d'ínfima qualitat, i no tindre, com tenim, una televisió pública potent, una ràdio pública potent, uns portals a internet potents i innovació tecnològica de manera continuada. Perquè, quan parlem de pressupostos de televisió i de ràdio de Catalunya, de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals, no ens podem limitar als números freds, hem de pensar amb el servei que donen, amb la ciutadania que atenen i tots els valors sobrefegits que aporta aquesta gestió.

A l'hora d'informar-se els ciutadans de Catalunya quan hi ha una situació que els preocupa on s'informen? En televisió a TV3 i en ràdio a Catalunya Ràdio principalment, ara, afortunadament, amb més competència, que és bona. Però aquesta era la base, a l'hora de l'entreteniment de qualitat, no allò, els *realities*, sinó entreteniment de qualitat, quina televisió fa entreteniment de qualitat? La nostra, Televisió de Catalunya. I, a l'hora de..., una cosa que a mi no em motiva especialment, i ho reconec a nivell personal, però que hi ha molts compatriotes a qui els motiva, que són les transmissions esportives, preguntí vostè a qualsevol català –qualsevol català, eh?– si prefereix pagar quaranta euros a l'any per tindre un sistema públic audiovisual de qualitat –persona i any, aquest és el cost–, o si vol pagar entre dotze o trenta euros cada vegada que televisin el Barça per televisió. Ara el tenen en obert i amb quaranta euros l'any, no a dotze o trenta euros per partit. (*Veus de fons.*) No, no..., és que tot suma, sap?, i *La Marató* de TV3 també suma, tot suma! I això és una part del que vostès posen en qüestió. Això és l'agenda amagada, l'agenda real és el que han portat avui aquí al davant, no?

Hi ha un trencament evident amb aquesta reforma de la continuïtat constitucional. Vam elegir els membres del consell de govern per sis anys. No hi ha cap raó justificada per escurçar-los aquest mandat, ni l'agilitat, ni l'aprimament, ni l'austeritat; entre altres coses ara podríem estar amb sis membres només al consell de govern, amb el nostre vot favorable, perquè el número no ha set mai el nostre problema, però ho volem deixar clar: el nostre problema, de fet, ja se li ha dit, ja s'ha dit, vam començar amb set, vam passar a nou

i vam acabar amb dotze, però no per voluntat pròpia, sinó perquè buscàvem el consens. I, en ares d'aquest consens, totes aquelles coses, una part de les coses que avui vostès pretenen modificar, resulta que van ser vostès els qui les van posar només fa quatre anys enre-damunt de la taula, no?

«És justifica això per la urgència de negociació del contracte programa.» Qui està deslegitimant, avui en dia, per negociar el contracte programa? Són vostès el Govern? Vostès no tenen legitimitat per negociar el contracte programa? És el consell de govern que està exercint les seves funcions qui no té legitimitat per negociar el contracte programa? Per què no es tanca el contracte programa? Això no és ni agilitat, ni aprimament, ni austeritat. Quan no fem la nostra feina incomplim totes tres qüestions, aquesta és la realitat. El contracte programa podia estar perfectament negociat i tancat amb l'actual equip de gestió, no?

Tema de la governança, no? El tema de la governança, que també es justifica, diu: «majories qualificades». Home..., sí, i, de fet, a proposta dels grups d'esquerra hi havia la possibilitat que la majoria qualificada de dos terços al moment de prendre decisions entre el consell de govern se saltés quan hi haguessin situacions de bloqueig, com alguna que s'ha recordat.

Nosaltres teníem aquesta esmena i la vam retirar perquè vostès votessin favorablement la llei. La vam retirar i vam dir «bé, vinga, majories de dos terços pràcticament sempre», tenint majoria parlamentària per imposar això, que amb una segona votació per majoria simple les coses tiressin endavant. Però, sap el que passa? Que els redactors de la llei, d'aquest Govern autoanomenat «dels millors», són de «traca i moca-dor», eh?, els redactors d'aquesta llei. I li dic així de clar. Perquè, clar, hi ha un dels articles de la llei..., és a dir, no se l'han mirat amb massa deteniment o amb massa atenció, que diu: «Cinc membres, el consell de govern,» –ho diu– «i, en cas d'empat, el president té el vot de qualitat.» Això és el que posen vostès aquí. Preveure que poden arribar a votar dos i mig i dos i mig és complicat ja, eh? Vull dir..., és un exercici de sofisticació que a nosaltres se'ns escapa, sincerament. (*Veus de fons.*) Això ho posa a la llei: «cinc membres i el vot del president del consell de govern», senyor Oriol Pujol, en cas d'empat entre cinc membres és una cosa..., i posa altres coses..., la majoria qualificada, amb cinc membres, coincideix amb la majoria simple.

Vull dir, és que clar..., realment, perquè parlem de governamentalització? Home, perquè és així! Perquè vostès fan un nucli dur, o falla el disseny, esperem que es pugui canviar i puguem fer una cosa més ben pauta-da, més participativa, que doni més garanties a la ciutadania i als professionals que hi treballen, que sigui allò..., una cosa més treballada, no?, perquè al final el que queda és un nucli dur de cinc, en queden tres que, aplicant la regla d'Hondt, els triaran vostès. Això ho podem modificar i ho podem modificar positivament, eh? Podem fer que els membres que hagi de triar aquest Parlament els proposin, inicialment, no els grups parlamentaris, sinó que els proposi la societat. Obrim les portes! Fem que passi l'aire!, que els proposi la societat, que el Consell de l'Audiovisual de

Catalunya n'avaluï la idoneïtat i que, finalment, el Parlament els voti. És una manera d'obrir el tema. Ara..., proposats pels grups parlamentaris, nombre reduït, i a més a més aplicant els quocients de majories com la Mesa del Parlament, com comprendran no és la millor de les opcions. Nosaltres no hi podem pas estar d'acord, no?

El debat és molt més important del que sembla, perquè sembla que estiguem parlat d'una... —per exemple, aquest debat, fins i tot, a una part important de la ciutadania se li pot escapar—, sembla que parlem de coses secundàries. Però, segons les coses que es facin, ens trobarem que el debat del control, que és el que preocupa bàsicament als professionals que treballen en el món de la informació, es produirà. I, si les coses s'acaben fent d'aquesta manera i amb el pacte amb qui d'entrada sembla que vostès poden pactar, aquesta sospita serà permanent. I el debat, aquest debat, anirà en detriment de la feina de tots els professionals que treballaran en el sistema de comunicació pública del nostre país. Això és el que passarà.

Però hi ha una cosa molt més perillosa: tenim un sistema de comunicació que, a excepció d'alguns extrems, dóna satisfacció al conjunt de ciutadanes i ciutadans d'aquest país. Els dóna satisfacció des del punt de vista de la informació, els dóna satisfacció des del punt de vista de l'entreteniment, els dóna satisfacció des del punt de vista de la formació i de la transmissió de valors, la Marató n'és un exemple molt concret: l'única televisió pública i privada a l'Estat que és capaç de fer això.

Home, nosaltres creiem que aquest sistema s'ha de preservar, i que amb els ajustos que siguin pertinents. El tema del director general? Tampoc no ens hi oposarem. Ja està bé que sigui el president del consell de govern qui tingui l'autoritat màxima. Al que ens oposem és a les regles del joc per nominar tant al president de govern com als altres membres. I que això es faci des d'ara fent *tabula rasa*. Per què no fan una cosa ràpida, que és el que els deia? Escolta..., fem..., hi ha sis membres que ja han acabat el mandat, porten al pròxim Ple vostès aquí un decret aprovat pel Govern la setmana anterior, que diu: «Els sis membres que ja han acabat mandant no renoven.» I ja estalviem des d'ara, no caldrà que esperem al final del tràmit de la llei. Estalviem els sous de sis persones, si aquest és el problema. El que passa és que aquest no és el problema, malauradament ho hem de dir així.

Nosaltres, a part de demanar-los, reiterar-los, una altra vegada més, que creiem que el que haurien de fer, com a servei al país, com a servei a la televisió, com a servei a la coherència política que vostès haurien de tindre en aquest tema, els demanem que tornin la llei al Govern, que tinguem temps de parlar-ne amb tranquil·litat i de discutir i consensuar aquelles modificacions que veiem que siguin avinents de fer. Els demanem que facin això, que no forcin la màquina en una direcció que realment tal com comencen no pot portar cap bon resultat.

Moltes gràcies, senyors i senyores diputats, senyora vicepresidenta, senyora presidenta.

La presidenta

A continuació, per fixar la seva posició, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, la il·lustre senyora Marisa Xandri.

Marisa Xandri Pujol

Gràcies, presidenta. Senyora vicepresidenta, diputats i diputades, la Sindicatura de Comptes emetia recentment l'Informe de fiscalització sobre els comptes de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals durant els exercicis del 2007, 2008 i 2009, i l'observació final sobre el finançament de la corporació afirmava el següent: «Tenint en compte el context econòmic actual i les previsible restriccions pressupostàries que es produiran en els propers exercicis la sindicatura recomana una gestió acurada de la despesa.» En l'esmentat document també se'ns informa, als catalans, espectadors o no de la televisió catalana pública, que Televisió de Catalunya ha fregat els dos mil treballadors entre els anys 2007 i 2009, i que han suposat unes despeses de personal de 128,6 milions d'euros l'últim exercici.

Pocs mesos després, i amb els pressupostos aprovats, veiem com les retallades imposades pel Govern també afectaran els mitjans de comunicació públics. Però, tot s'ha de dir, i en aquest cas crec que és important fer-ho, en menor mesura que les altres conselleries. Segons indiquen els comptes per a aquest 2011, Catalunya Ràdio rebrà un total de gairebé 50 milions d'euros, fet que representa un descens del 7 per cent respecte a l'exercici anterior. La tisorada aplicada per la Generalitat amb l'objectiu de reduir el dèficit afectarà també Televisió de Catalunya, tot i que aquesta societat ha sortit més ben parada que Catalunya Ràdio; en total, tindrà un pressupost que ronda ni més ni menys que els 389 milions d'euros, fet que representa només un 4 per cent menys que el 2010, quan la societat va gastar més de 405 milions i mig.

Som conscients, i creiem que el Govern també ho és, que les administracions han de fer un esforç important per reduir despeses. I, en aquest sentit, amb la llei òmnibus aquest objectiu s'haurà de complir. Aquest projecte de llei, aquestes modificacions de les lleis del món audiovisual tenen al nostre entendre aquest objectiu, el de reduir la despesa que suposa la direcció de la corporació, simplificar-ne l'organització i redistribuir les competències. La corporació, així, passarà de tenir dotze consellers a tenir-ne cinc, i suprimeix la figura del director general i n'assumeixen les competències executives el mateix consell i el president del consell com a màxim representant d'aquest. Aquesta nova configuració ha de permetre una gestió més àgil, més eficaç i sobretot més econòmica. I, per tant, així ho exigirem.

Ni podem ni hem de quedar impassibles davant un entorn canviant. Hem de ser capaços d'adaptar-nos a les noves realitats, i si bé la tasca principal correspon als gestors de la corporació, una altra part ens correspon al Parlament. I en això estem. I per part del Partit Popular de Catalunya no hi posarem impediments. I aquest és el principal motiu pel qual no hem presen-

tat esmena a la totalitat a aquestes modificacions legislatives.

Sense cap mena de dubte, aquesta modificació no farà que es resolguin els problemes econòmics, però sí que és un missatge clar que cal, en el marc de la corporació dels mitjans públics de la Generalitat, cercar la major eficiència al menor cost, i a partir d'aquí hauran de ser els gestors els que adoptin les mesures que considerin necessàries; cal que tinguem molt present que la corporació genera directament menys del 25 per cent dels recursos econòmics que consumeix.

No hem presentat esmena a la totalitat, és cert, però sí que estarem molt amatents a quan s'obri el període d'esmenes per tal que el nostre partit pugui millorar el mercat audiovisual, sobretot des del punt de vista de la qualitat, que, per una altra banda, no és incompatible amb l'austeritat.

Volem aprofitar una vegada més l'oportunitat que ens brinda aquest projecte de llei per reclamar que també volem que la corporació compleixi amb les missions que té encomanades i ho faci amb respecte als principis d'equitat, pluralisme i neutralitat, cosa que malauradament massa vegades no es compleix, i s'ofereix un imaginari col·lectiu que no es correspon amb la pluralitat de la societat catalana, i això provoca que molts catalans pensin que aquests mitjans, que també ells paguen, no són els seus.

I per què dic això? Doncs, senzillament, perquè la realitat és molt tossuda, i ens deixa proclames com la que va fer el passat mes d'abril el portaveu del Govern i secretari general de la Presidència, Francesc Homs, quan va anunciar precisament la modificació de la Llei de la corporació. *(Pausa.)* Homs, a més d'afirmar la voluntat d'ajustar la cúpula directiva d'aquest organisme perquè és insostenible, en el transcurs d'una conferència a la Facultat de Comunicació de la Universitat Blanquerna, destacava que la comunicació té un paper essencial en el conflicte Catalunya-Espanya, i va recordar que, com a nació, ens hem d'acompanyar d'un relat que recordi què som. Senyor Homs, en primer lloc, els catalans ara mateix tenen un altre conflicte al que han de fer front, i que és el de buscar feina.

I, en segon lloc, em sembla molt desafortunat que vostè haja fet aquestes manifestacions en una facultat on se suposa –i amb una mica de sort– que els estudiants acabaran exercint de periodistes en mitjans de comunicació públics.

Un altre exemple d'incompliment dels principis de neutralitat i pluralisme és el que ja vam esmentar en comissió, on la directora de TV3, Mònica Terribas, no li donà cap tipus de rellevància. Concretament, em refereixo al reportatge que es va fer amb motiu del darrer títol de lliga que va guanyar el Futbol Club Barcelona, la passada temporada; un muntatge en què es podia veure l'emoció i l'eufòria del Barça i de tots els seus seguidors al llarg de tota aquesta competició a través d'imatges sorprenents. Fins aquí tot correcte. El que nosaltres vam criticar és que els dos primers *frames* d'aquest muntatge corresponien a seguidors blaugranes amb pancartes que lluien un clar «Catalonia is

not Spain». Aquesta és la millor manera d'obrir un reportatge de futbol? Jutgin vostès mateixos.

Bé, retornant al tema que avui ens ocupa, aquest projecte de llei pretén també reduir el nombre de membres del Consell Assessor de Continguts i Programació, i el nostre grup hi pot estar d'acord, però el que no ens sembla adequat és deixar els representants dels treballadors fora d'aquest organisme, com tampoc la discrecionalitat de la seva representativitat. Creiem oportú que els sectors socials que han de tenir cabuda en aquest consell estiguin definits, i no pugui ser un petit refugi de compromisos polítics.

Un altre dels objectius que persegueix aquest projecte de llei és el de la reducció de consellers del Consell Audiovisual de Catalunya, del CAC. El nostre parer: el Consell Audiovisual és qui ha de constituir el garant que es compleixin les funcions de servei públic que tenen encomanats els mitjans públics. I en aquest sentit reiterem el que ja hem afirmat en altres ocasions, no creiem que la tasca del consell hagi de ser la de controlar els mitjans privats, sinó verificar que els mitjans públics, aquells que consumeixen recursos públics, compleixin amb la seva funció i amb les regles del joc que hem establert a les lleis: equitat, neutralitat i pluralitat. I ho ha de fer sota paràmetres d'independència i no d'interès partidista o governamental.

Amb aquesta llei reduïm el pes de l'alta direcció del consell, però creiem també imprescindible que el consell revisi les funcions que assumeix, els costos que representa, i que ajusti encara més aquests costos. I tinguem també molt present el possible futur escenari, amb un consell d'àmbit espanyol, de manera que no tindria cap mena de sentit que es dupliquessin funcions.

En aquest context de modificació de lleis, creiem convenient introduir l'evolució del mercat audiovisual, sobretot des del punt de vista de l'oferta. És fàcil entendre com en els darrers anys la tecnologia ha permès obrir noves finestres audiovisuals i alhora ha multiplicat l'oferta, i com encara avui anem vivint un procés de convergència de finestres que al capdavant acabarà reduint la quota de pantalla de tots els operadors, també els públics, però també els ingressos per publicitat, que, com és lògic, es repartiran. En aquest context de modificació de lleis que afecten al món audiovisual, creiem convenient que la publicitat ha de ser estudiada en profunditat, i veure què realment ens aporta en aquest mitjà.

Finalment, hem de reflexionar sobre el pressupost públic destinat a sostenir els sis canals autonòmics, quan estem veient les retallades en sanitat i l'increment de llistes d'espera als hospitals. S'ha de reflexionar. *(Pausa.)*

No podem descuidar tampoc fenòmens com la fragmentació de l'audiència, que seguirà creixent, conseqüència de l'apagada digital...

La presidenta

Senyora diputada, vagi acabant, eh?

Marisa Xandri Pujol

Sí, ara acabo, senyora presidenta. O els canvis de consum d'oci entre els joves en benefici d'internet i dels videojocs. Així mateix, cal tenir en compte que les televisions públiques estan patint un envelliment de l'audiència, quelcom poc atractiu per a l'anunciant i que posa en qüestió la seva funció social. Fons del sector també apunten que és necessari acabar amb un model de televisió pública que sigui molt vinculat a la situació política de cada moment.

Senyor i senyores, el debat està obert.

Gràcies, presidenta.

La presidenta

A continuació, en nom del Subgrup Parlamentari de Solidaritat per la Independència, té la paraula l'excel·lentíssim senyor Alfons López Tena.

Alfons López i Tena

Moltes gràcies, presidenta. Creiem que és innecessària, la intervenció, perquè ja vam deixar clar ahir quina era la nostra posició sobre aquesta llei (*veus de fons*), i sobre l'altra, sobre el projecte de llei que es va presentar ahir, sobre el que ha passat el dia d'avui i sobre les altres tres. Perquè no és una qüestió de continguts (*veus de fons*); ja ho vam dir: és una qüestió de funcionament, és una qüestió d'incompliment per part del Govern dels seus compromisos (*veus de fons*), sobre la base de no fer una legislació per decret...

Sí, senyora presidenta, si us plau, podria dir-li a un senyor que hi ha per allà que... És que no em sento parlar... (*Remor de veus.*) Senyora presidenta, puc continuar parlant o...

La presidenta

Un moment, un moment, un moment. Senyor diputat...

Alfons López i Tena

O li dona l'ús de la paraula?

La presidenta

...ja pot parlar. (*Pausa.*) Senyor diputat, ja pot parlar.

Alfons López i Tena

Moltes gràcies, senyora presidenta. Bé, com estava dient, la posició del nostre grup és que en el seu moment es va quedar amb el Govern en dues coses, com vam dir ahir. La primera era el fet que no es faria una sola llei òmnibus sinó que hi hauria com més pluralitat de lleis millor. Això s'ha complert, no totalment, però en definitiva són cinc lleis òmnibus.

Però la segona no. La segona era que no es faria servir el tràmit de lectura única, que es faria servir el tràmit ordinari, exclusivament, es faria servir el tràmit cor-

responent a urgència. La urgència vol dir que els terminis s'escurcen a la meitat, però no vol dir que se suprimeixin terminis.

La Mesa, enfront de la petició per part d'Iniciativa, enfront de la petició per part nostra..., Convergència i Unió el que ha fet és suprimir terminis, no ja escurçar-los a la meitat, que és el que pot fer reglamentàriament, sinó suprimir terminis.

Com a conseqüència considerem que el Govern ha incomplert els seus compromisos i com a conseqüència ens retirem del consens.

Per tant, votarem en contra de les dues lleis i votarem i presentarem, ja ho hem presentat en les tres anteriors, esmena de supressió de tots i cadascun dels articles, amb la qual cosa no comptaran amb nosaltres per aquesta farsa bielorussa de legislar per via de decret.

Per tant, no entrem en el contingut; per això ja ho vam dir ahir, era innecessari que ho féssim ara, perquè és el que farem en les tres lleis òmnibus que ja estan en comissió i en les dos que han vingut ara: votar en contra de tots i cadascun dels articles, perquè això encara és una democràcia. Per tant, en defensa de la democràcia, en defensa dels drets parlamentaris, no entrarem en la discussió de cap mena de contingut d'aquestes cinc lleis.

Moltes gràcies, senyora presidenta.

La presidenta

Té la paraula l'illustre senyor Joan Laporta.

Joan Laporta i Estruch

Gràcies, molt honorable presidenta. Honorable vicepresidenta, il·lustres diputats i diputades, jo, com he fet en el decurs de les meves intervencions, recolzo totes les mesures que siguin per agilitzar i racionalitzar, doncs, l'estructura administrativa, sempre que no siguin en detriment dels criteris d'eficiència i de qualitat. Per tant, faré confiança a la proposta de la vicepresidenta i del Govern. I també potser faig aquesta confiança perquè tampoc sóc coneixedor de l'històric que hi ha d'aquestes posicions tan enfrontades que s'han vist aquí avui en les exposicions, jo crec que molt interessants, d'Iniciativa i del Partit Socialista, que m'han precedit.

Bé, també els he de dir que m'inclino més per fer confiança i per construir perquè tinc la percepció que en el passat no ha funcionat molt bé això de la pluralitat i l'objectivitat. I ja no només en tinc la percepció; en alguns casos en tinc l'evidència. Perquè aquí s'ha parlat del Barça, però és que, miri, jo això ho he conegut en primera persona, i realment en aquest cas es van prioritzar els interessos d'una empresa que té seu a Madrid, i molt vinculada al Grup Socialista, al Partit Socialista de l'Estat, per damunt dels interessos de TV3 i dels catalans, quan era rendible tenir els drets del Barça per TV3 i era, crec jo, en interès dels catalans i les catalanes.

En aquest sentit, a més a més, també és un guirigall d'interessos, perquè qui dirigia tot aquest posicionament dels anteriors responsables de la corporació, doncs, resulta que era un advocat molt vinculat i que s'ha invocat en aquesta cambra per part de membres del Govern i de membres del partit del Govern.

Per tant, jo crec que com no ha funcionat tot això molt bé en el passat, això de la pluralitat i l'objectivitat, doncs, vull fer confiança a la proposta, perquè penso que en aquest sentit el que sí que demanaria és prioritzar, en el cas d'aquesta reducció de membres de la corporació de dotze a cinc, que els criteris siguin de màxima professionalitat. Penso que els nostres mitjans no han de ser uns mitjans del Govern de torn, han de ser uns mitjans del país.

A més a més, els nostres mitjans, amb total respecte, vull dir, si m'ho permeten, són una mica més que uns mitjans de comunicació. Jo penso que, en fi, que els mitjans públics catalans realment són un canal vital, d'una vital importància per al país, per reforçar la nostra identitat, la nostra cultura, la nostra llengua. En aquest sentit, també penso que és fonamental, per a la salut democràtica d'aquest país, que els ciutadans tinguin la percepció que la realitat que s'explica, doncs, és la que és, és la veritat, no? Això és opinable, que...

La presidenta

Senyor diputat...

Joan Laporta i Estruch

...imatges de «Catalunya is not Spain» no siguin la realitat. *Catalunya is not Spain* per a alguns i per a la majoria dels catalans (*remor de veus*). Una altra cosa és que pertanyi a l'Estat espanyol, però que no és Spain, jo almenys ho tinc molt clar.

Aleshores –i acabo, presidenta–, celebrar també que en la proposició, doncs, es fixin, es defineixin les potestats sancionadores de, en fi, l'Administració pública, en el sentit de circumscriure-ho...

La presidenta

Senyor diputat...

Joan Laporta i Estruch

...a l'àmbit de les llicències –acabo, presidenta–, i en aquest sentit el meu vot serà de fer confiança a la proposta.

Gràcies.

La presidenta

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, l'il·lustríssim senyor Santi Vila.

Santi Vila i Vicente

Molt honorable presidenta, vicepresidenta, conseller, senyores i senyors diputats, secretari general de la Pre-

sidència, la veritat és que pujo en aquesta tribuna contrariat, amb una certa perplexitat, perquè encara ressonen en aquesta cambra les reflexions i les instàncies de la majoria dels grups d'aquest Parlament en el debat d'investidura, quan s'instava el Govern a emprendre les modificacions legislatives que, entre d'altres, avui tirem endavant.

De totes maneres, procuraré incorporar alguns arguments que ens convencin, o que ens persuadeixin, o que fins i tot ens tranquil·litzin sobre el que estem avui a punt de tirar endavant i el tràmit parlamentari que, en definitiva, iniciem i que té a veure, no com s'insinua amb una insistència sorprenent, amb un canvi de model, pressuposant i suposant i fent un seguit de judicis i de prejudicis d'intencions, sinó, com ha explicat molt bé la presidenta i com recull tota la memòria de la llei, amb canvis que ni són substancials ni són conceptuals. Ho intentarem explicar.

Vagi d'entrada que comparteixo la reflexió que ha fet el diputat Mòdol, sobre el fet que qualsevol iniciativa legislativa que afecta els mitjans audiovisuals d'un país és transcendent. Mai com ara els mitjans de comunicació havien tingut tanta capacitat d'ampliar tots els fets que ocorren, mai com ara polítics i periodistes havien estat tan desacreditats i mai com ara havia estat tan crua la paradoxa de tenir més democràcia que mai i menys adhesió democràtica que mai. Per tant, en aquest context, qualsevol iniciativa que modifiqui la legislació en matèria audiovisual segur que és sensible i segur que ha de procurar bastir consensos.

Una altra reflexió que jo crec que ha de presidir tot el tràmit que ara iniciem: els principis d'austeritat i d'eficiència haurien de ser una constant de les polítiques del Govern, en contextos de bonança i en contextos de recessió. Ara, a més a més, ho hem de fer per força, no de grat. Per tant, sorprèn que vegem i vivim i patim contextos de retallades i d'ajustaments importants, també a la corporació catalana de ràdio i televisió, també amb el concurs dels treballadors i treballadores de Catalunya Ràdio i de TV3, que se'ls demani esforços, que, per tant, apliquem ajustos econòmics a la base i, en canvi, ens ruboritzem quan volem aplicar ajustos d'austeritat a la cúspide de la piràmide. Una piràmide que, en definitiva, tots hem convingut que no ens havia servit per al que ens havia de servir i que no ha aconseguit els objectius i els propòsits que el legislador havia plantejat en el seu moment.

Una tercera reflexió, jo també els vull fer. Al costat dels esforços per estabilitzar la situació econòmicofinancera del Govern de la Generalitat, de les institucions públiques, és segur que res com les lleis òmnibus..., poden ser considerades segell de l'acció de govern que s'està tirant endavant en aquests moments; unes lleis òmnibus que precisament per garantir el consens, per buscar la complicitat amb altres grups, es va demanar al Govern que es desgranessin, que es segmentessin i que es portessin al Govern perquè poguessin seguir el seu tràmit parlamentari. Això és el que ens fa avui el Govern: ens segrega les lleis òmnibus, ens insta a iniciar el tràmit parlamentari i busca la recerca de negociació i de consensos. Jo els diria que, juntament amb la llei de règim local, amb la llei elec-

toral, les lleis òmnibus justificarien tota una legislatura; fixin-se vostès si estem en un tema transcendent i si el Govern ha estat buscant les complicitats que vostès reclamen.

Tercera i darrera reflexió de context. A Catalunya –crec que és important que ho diguem en un debat d'aquestes característiques–, poques institucions com la ràdio i la televisió públiques han fet tant en defensa d'una democràcia de qualitat. Una democràcia de qualitat que ha de ser garantia d'àgora mediàtica on tot pugui ser sotmès a crítica, a dubte, que ha de ser garantia i exercici de control del poder polític, de les administracions; amb duresa, però també amb responsabilitat, amb duresa però amb responsabilitat. I una qualitat que també ha d'estar vinculada a la seva funció instructora, el paper de normalització lingüística, el paper de normalització cultural, el paper de difusió de valors d'interès nacional, i esdevenir així institucions veritablement nacionals. I la referència que ha fet algun grup..., jo crec que pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió és clara, i sense embuts, i sense rubor, perquè aquí està l'origen de TV3 i de Catalunya Ràdio, institucions al servei del que espera d'ella la democràcia liberal, del que espera d'ella la nació: funció instructora, garantia de control del poder polític i àgora mediàtica on tot pot ser sotmès a dubte i a crítica.

Tot això s'ha fet, i s'ha fet i és una història d'èxit. S'ha fet malgrat que Catalunya Ràdio, TV3, no han estat mai exemptes de crítiques, exemptes fins i tot de difamacions. Encara ressonen crítiques que estaven vinculades a la gestió o al monopoli d'una determinada «crosta» que en aquest país movia els fils; o encara ressona, també per fer autocrítica, la temptació de pressuposar que hi havia perills desnacionalitzadors. Sí, és veritat, hi ha hagut aquesta tensió partidista, política, eh?, d'una lectura interessada, per lesionar el que s'esperava d'aquestes institucions. La política..., no sempre hem estat capaços de mostrar-nos en condicions de garantir la independència real i aparent.

Els llegiré un fragment de crítica del que s'havia fet fins ara: «Avui, al Ple del Parlament hem votat els nous consellers que han de dirigir TV3 i Catalunya Ràdio. Les coses no s'han fet prou bé, però al final aquest tema sembla tancat. Espero que en la pràctica el nou consell de govern guanyi la credibilitat que encara avui no té.» Ho escrivia el senyor Joan Ferran en *El quadrienni dels bàrbars*, un quadrienni que acaba de passar, un llibre que, en definitiva, remetia en forma memorial..., un llibre molt honest –ja voldria jo, quan m'hi torni a posar, a escriure llibres..., tan honest–, que no vol dir necessàriament compatible amb la veritat, però un llibre sense cap mena de dubte honest i que, en definitiva, reconeixia que els òrgans de govern no havien aconseguit el que havien pretès els legisladors. Això ho escrivia el gener del 2008.

La darrera modificació de la llei, cal que la recordem?, que es va fer per decret. Vostès ens parlen de violentar els processos? Què va passar el 2010 en aquesta cambra? Ruboritzats per un decret llei que va violentar el nomenament d'un president.

Per tant, jo crec que amb aquests antecedents hauríem de fer tots plegats una certa autocrítica del que ha estat el paper de la política cap a una institució que finalment és una història d'èxit.

Bé, autocrítica perquè no hem estat prou capaços de garantir-ne la independència real i aparent, o de vegades la solvència professional i intel·lectual dels elegits. Volen dir que és un problema de *quants* n'hi enviem?, que no és un problema de *qui* hi enviem? Jo crec que en el tràmit parlamentari haurem de fer aquesta reflexió també, que segurament no haurà de constar en acta, eh? Però el problema, tinc la impressió o tenim la impressió que no té a veure amb quants n'enviem als òrgans de direcció, sinó que té a veure amb quines persones, amb noms i cognoms, hi enviem i quina solvència professional i acadèmica tenen.

Bé, el projecte de llei en si ha estat descrit, jo crec, perfectament per tots els grups i pel mateix Govern. L'objectiu, hi insisteixo, és simplificar i racionalitzar l'estructura, l'organització, el funcionament d'aquests organismes, abaixar costos, fer-los més àgils, fer-los més eficients, reduir els membres dels consells de la corporació catalana. El consell de govern, que passi de dotze a cinc membres, jo crec que és una millora objectiva, insinuada com a factible, com a plausible, en molts moments per bona part dels grups d'aquesta cambra. També que el Consell Assessor de Continguts passi de vint-i-un a catorze, em sembla que no té per què posar en risc que puguin fer la funció que s'espera d'ells. O que el Consell de l'Audiovisual de Catalunya passi de deu a cinc membres, estem convençuts que no té res a veure amb el propòsit que insinuava algun grup parlamentari fa poc, de fins i tot plantejar-se'n la supressió. Ens sentim orgullosos, crec que és una garantia de qualitat democràtica al nostre país que existeixin institucions com el Consell de l'Audiovisual de Catalunya. I, per tant, no té res a veure el nombre dels seus components amb la funció que se n'espera i la qualitat de la feina que està disposada a fer.

Bé, estem convençuts, en definitiva, que aquesta iniciativa referma l'aposta del Govern per uns mitjans de qualitat, en pot reforçar el rigor, la independència, la professionalitat, acreditats des de la creació d'aquestes institucions. El projecte, com s'ha explicat, deixa al Parlament l'elecció dels membres del consell de govern, prèvia proposició per part del CAC. Reconeix també la importància del CAC, la ratifica, la subratlla, i, en la mesura en què en reserva la seva elecció als membres del Parlament i s'autoimposa, es continua autoimposant una majoria qualificada de dos terços i de dos grups, en garanteix la independència, però es preserva la possibilitat del bloqueig, una pràctica parlamentària que no és entranya en el Parlament de Catalunya. Per tant, jo crec que aquí, sens cap mena de dubte, doncs, el Govern el que fa és estar disposat a governar.

Ve, en definitiva, si avui es supera el tràmit d'esmenes a la totalitat, l'oportunitat perquè tots vostès, senyores i senyors diputats, en el marc de la discussió d'aquesta llei, de la ponència..., trobem i busquem els consensos necessaris perquè això avanci. Lamento que s'hagin plantejat tantes esmenes a la totalitat; no té res a veure

que s'hagin presentat tantes esmenes a la totalitat amb el que es va fer i el que es va dir fa a penes nou mesos en aquest Parlament, però estic convençut i m'ha semblat entreveure que alguns grups faran tots els esforços necessaris perquè el consens arribi i, entre tots, en definitiva, convençuts que avui no hem fet cap tipus de canvi substancial ni conceptual, que hem garantit una televisió de qualitat, professional, independent, però alhora viable econòmicament... Estem convençuts, en definitiva, que el tràmit és bo que s'iniciï i que, en definitiva, amb mà estesa es podran tancar acords que no deixin sota sospita la possibilitat que els nostres mitjans audiovisuals deixen de ser de qualitat o passen a ser de partit.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

La presidenta

Cridem a votació.

(Pausa llarga.)

Acabat el debat, passem a la votació conjunta de totes les esmenes a la totalitat presentades.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 52 vots a favor, 63 en contra i 15 abstencions.

Per tant, la iniciativa legislativa continuarà la seva tramitació.

Interpel·lació

al Govern sobre la situació dels serveis sanitaris públics (tram. 300-00075/09)

Passem ara al punt següent de l'ordre del dia, que és la interpel·lació al Govern sobre la situació dels serveis sanitaris públics. Presentada pel Grup Parlamentari Socialista, té la paraula l'honorable senyora Marina Geli.

Marina Geli i Fàbrega

Moltes gràcies, honorable presidenta. Honorable conseller... (*Veus de fons.*) Ah!, perdó, perdó.

(Pausa llarga.)

El vicepresident primer

Quan vostè vulgui, honorable diputada.

Marina Geli i Fàbrega

Moltes gràcies, president. Honorable conseller, vicepresidenta, membres del Govern... Conseller, vull ser sincera: hauria preferit que aquesta interpel·lació mai hagués existit. Durant aquests nou mesos, sincerament, d'estupefacció, hem estat i he estat callada, però avui vull parlar a tots vostès de política de salut, sanitària, i de política de salut en temps de crisi.

Només hem parlat d'economia, senyor conseller. On està l'orgull del sistema sanitari? On està? Com, vostè, ha comprat quelcom que mai havíem fet durant trenta anys? Mai. Havíem estat sempre una vàlua dels anteriors, d'un consens no escrit; no només dels grans partits d'aquesta cambra: de tots i totes, i de tots i tots els actors. Però vostè s'ha contaminat, conseller; s'ha contaminat de consignes que ens estan portant –perquè han triat el camí de la desconfiança, del tot s'hi val– a trencar aquest consens.

I aquesta és una interpel·lació honesta, de responsabilitat. Serem capaços, conseller, de contestar-nos quatre preguntes, de començar de nou, de deixar el camí de la dreta per anar pel camí del mig?

Estem molt pitjor ara que fa nou mesos. Però és que vostè sap i ho havíem defensat..., vostè s'anava pel món explicant el model sanitari de Catalunya, perquè nosaltres som economia del coneixement.

Estem millor en cohesió social? El vicepresident del tercer sector deia: «Estem com a la postguerra de pobresa.» Estem molt millor, com diu el president Mas, perquè som pobres, però no som ni analfabets ni més malalts.

On està l'orgull que el càncer de mama, la mortalitat del càncer de mama no depèn del nivell de renda? On està que dels vuit centres de referència de l'Estat, ahir vam saber que quatre són catalans, i l'IRB del doctor Massagué, que li vam anar a insistir que vingués a Catalunya, que serà Nobel segurament algun dia? Per cert, no deixin dimitir el doctor Serrano, del Centre de Regulació Genòmica.

Vostè ha d'exercir de nou el lideratge; ha desertat del lideratge de política de salut, em sap greu. I li volem fer confiança, volem estar al seu costat si avui són capaços de contestar-nos quatre preguntes simples. Poder no és autoritat, eh?, conseller, i molt menys en el sector sanitari, molt menys. Per res, jo crec, a la vida, eh? Però la gent necessita confiança, nord i esperança. Sabem, vostè i jo, les fragilitats del sistema.

Contestem-nos la primera pregunta junts; sí o no, eh?, amb números, conseller. La despesa sanitària pública a Catalunya és excessiva? Un cop ens la contestem, que és no, perquè gastem molt menys..., dels països de la Unió Europea, dels vint-i-set –ja no dic dels quinze–, en PIB gastem un 5,6 –OCDE del 2010– i ells en gasten el 6,2 –ja no li parlo dels quinze, 7,2; Espanya, el 6,5. Contestada aquesta pregunta, que suposo que vostè dirà: «No, no gastem molt», quina és la despesa per persona assumible? Nosaltres diem que per sota dels 1.300 euros, si no traiem coses de la cartera, no podem assumir-ho, que és el que vam deixar i el que vam fer durant els tres últims anys de crisi. Vostès ara ens volen fer creure que amb 1.200 no passa res. Mentida. Però la primera pregunta és clau per al pacte amb el Partit Socialista.

Segona pregunta: per què es va deixar contaminar vostè, que la culpa és tota del tripartit, o del Govern d'Espanya, en salut? Vol que li ho digui? El president Mas era conseller d'Economia i vicepresident. Que mai vaig recriminar al conseller Pomés que ens deixessin

2.146 milions d'euros de dèficit, després de desplaçar 1.800 milions d'euros? Dels vuit hospitals que hem inaugurat aquests últims set anys, cinc empantanegats en el seu finançament? Que me'n recordaré sempre, del senyor David Vegara, quan va arribar un requeriment d'Hisenda que ens volia embargar pavellons modernistes de l'Hospital de Sant Pau, perquè no pagàvem la quota patronal de la seguretat social, i ell, amb la ironia intel·ligent que tenia, va dir: «Que els embarguin.» D'això, sap què?, nosaltres en dèiem «infrafinançament», i ara en diuen «malbaratament».

Serem capaços de contestar-nos una pregunta simple? Hi ha un infrafinançament crònic i un de conjuntural. Nosaltres vam ser molt més reformistes que vostès. He arribat a la conclusió que els únics que poden ser reformistes són aquells que creuen en el model. Jo encara el defenso, conseller, sóc dels pocs que el defenso, perquè el conec. I vostè ha cregut sempre en el servei públic de Catalunya, sanitari, n'ha format part, i en vostè no hi havia mai l'ànim de privatització ni d'afavorir el sector privat, que jo mai hi he tingut res en contra i sempre he dit que em mereix el mateix respecte que el servei públic; però la diferència, i més amb pobresa, és que la gent no pot triar, sap?

Tercera pregunta. La segona és relat compartit de nou, eh? Tercera pregunta: compartim les conseqüències, el cor de les conseqüències de les retallades dels nou mesos? No mirada només professional. Ja sap que la mirada ciutadana i professional en el nostre sector és bastant la mateixa. Avui em deien que en un hospital hi han hagut tants embolics amb els administratius sanitaris, en demanar hora, perquè els han ajornat les seves visites per a l'any que ve, que s'han començat a escriure. No podem confrontar, si us plau –ni amb la vaga de metges ho vaig fer, mai, senyor conseller–, els professionals amb els ciutadans. Estem tocant el cor. El cor no és..., i compartim amb vostè criteris..., podem revisar els criteris de les llistes d'espera, però no podem malmetre el cor del canvi que va ser, que és l'accessibilitat al diagnòstic. Aquest és l'angoixant, senyor conseller –aquest és l'angoixant–, quan no sabem què tenen.

Per què vostè no ha presentat el que vam deixar fet i vam pactar amb el sector del Pla d'innovació d'atenció primària i salut comunitària, allò que en dèiem «urgent preferent», quinze dies o un mes, i ordinari, de diagnòstic? Per què parla avui de llistes d'espera o de temps d'espera per a cirurgia oncològica, quan tota la vida això ha estat preferent, ni mai tan sols havíem utilitzat aquest llenguatge? Això és el que parlem. I del que no parlem?

Deixar d'invertir en salut comunitària en època de crisi és empitjorar les desigualtats en salut, perquè els determinants socials costen més de canviar. Aquesta salut del 2010, on és? Perquè radiografia ja una part de la crisi: 2006-2010. Pactem, a veure què fem, eh?, però necessitem de veritat un relat acurat de què ha passat, perquè la gravetat és que ha deixat en mans dels gerents i del proveïdor sanitari les retallades, ja, dels professionals. Les línies vermelles s'han de reconsiderar, i estarem al seu costat, si us plau. No, aquest és l'element troncal, eh?

Mai parlem, no he sentit ni un dia parlar del malalt mental. Treu psiquiatres i psicòlegs de la consulta de primària, que s'anaven generalitzant. És un greu error, perquè és pa per avui i fam per demà. Estava baixant la medicació de salut mental. En època de crisi empitjoren les malalties mentals. No n'he sentit a parlar, ni tan sols ho sé. Com podem treure quaranta ambulàncies de transport sanitari urgent en època de regulació a les urgències, que l'avalem?

Li vaig enviar una carta, senyor conseller, a l'agost, dient: aquesta persona, aquest grup... Perquè no podem fer demagògia, perquè vam començar la reordenació a les urgències nosaltres, li proposo un pacte de reordenació de les urgències. Faci una demora d'uns mesos de treure el transport sanitari urgent, i parlem-ne. Encara no m'han contestat, no ens han contestat. He sortit jo a avalar tancaments, cosa que mai va fer Convergència, mai ens van ajudar, ni quan vam retallar els sous, ens deien que era una «locura»; aquí hi van votar en contra. Vàrem prendre reformes estructurals, 40 milions de receptes electròniques l'any, reforma de l'ICS, baixada del salari dels professionals, reformes o, en fi, decisions conjunturals. Quant han deixat d'herència d'aquest tripartit que tot ho va fer malament, d'estalvi, aquest any? Quatre-cents milions d'euros? Quatre-cents entre salaris tot l'any i un 10 per cent menys a la farmàcia? Tres-cents? Quatre-cents?

A partir d'aquí podrem parlar. Aquestes són les tres preguntes per poder contestar-nos la quarta i la més important: ara què –ara què? En aquest «ara què», un cop l'hagi escoltat, en la meua segona part li direm el que nosaltres li proposem.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, honorable diputada. Per respondre aquesta interpel·lació en nom del Govern, té ara la paraula l'honorable conseller de Salut, senyor Boi Ruiz.

El conseller de Salut (Boi Ruiz i Garcia)

President... Honorable diputada, bé, jo li agraeixo la seva intervenció, encara que algunes parts de la seva intervenció, doncs, em causen una certa sorpresa. Una certa sorpresa no perquè sigui legítim allò que demana i pregunta, i que diu que no ho hem parlat... Jo porto, si no ho recordo malament, tres compareixences en comissió, i en aquestes tres compareixences en comissió no solament hem parlat de pressupostos, sinó que a més a més vaig ser criticat a la comissió precisament perquè, quan vaig presentar els pressupostos, no parlava de números: «Vostè ens ha vingut a parlar d'una altra cosa, i aquí parlem de pressupost.» Això se'm va dir a la comissió, eh? I vaig parlar del que vostè i a mi ens agrada, que és parlar de sanitari i de malalts, eh? I, per tant, aquí hi ha una certa contradicció.

Bé, jo recullo un testimoni, tant per al bo com per al dolent, i, per tant, jo no li posaré el retrovisor, sinó que crec que hem de mirar cap endavant i recullo el bo, i sempre ho he dit públicament: moltes de les coses que estem fent són coses treballades anteriorment per tots i

per tot el sector, no aplicades, i que les anem aplicant, perquè tenien els seus calendaris d'aplicació i toca fer-les, i les estem fent. Del que sí que no podem fugir és de negar la major, eh?, i la major és que tenim una situació econòmica i financera que és la que és, i a partir d'aquí sí que jo crec que hem d'avançar admetent aquesta major en tot allò que d'alguna manera anem proposant a poc a poc.

Jo què vol que li respongui amb relació a les preguntes? Ho tinc claríssim, i, si vostè recorda la meua resposta a la pregunta oral d'ahir, jo estic dient des del primer dia, 3 de febrer, que la sanitat catalana està infrafinançada. I defenso dues coses, com sap vostè molt bé, que és el tracte fiscal adient perquè puguem tenir la sanitat que toqui, diguem-ne com en vulguem dir, eh?: pacte fiscal..., és igual la terminologia, però nosaltres tenim una fiscalitat que no té el retorn que hauria de tenir per tenir els nostres serveis públics. Aquest infrafinançament l'hem dit i l'hem defensat sempre a Catalunya. I, en segon lloc, ahir em va sentir, com he dit sempre, que és necessari posar més recursos. I no ho dic simplement perquè doni la impressió que toca dir-ho ara, que s'han de posar més diners; ho estem dient des del primer dia. Però, miri, tampoc hem de generar falses expectatives. Jo li responc a la pregunta: és insuficient i estic d'acord amb els 1.300 euros. Ara a veure com els financem.

De totes maneres, miri, l'informe de l'Organització Mundial de la Salut del 2010, que parla del finançament dels sistemes universals de salut –que no crec que ningú en aquesta cambra discuteixi la seva bondat i que l'hem de defensar tots, i a més a més amb les característiques pròpies del nostre país–, diu, i ho dic per les expectatives: «Els fons mancomunats fiscals de la seguretat social no podran cobrir mai el 100 per cent del cost del 100 per cent dels serveis que necessiti el 100 per cent de la població.» Per tant, jo crec que ens hem de marcar un punt on arribar, però tampoc creant o generant l'expectativa que ho resolldrem sempre tot i en qualsevol moment. Això ho diu l'OMS, i diu: «Els governs poden i tenen l'obligació» –i tenen l'obligació– «de posar més diners a la salut per sostenir els sistemes nacionals de salut», ja no solament per les raons sanitàries, sinó per les raons que vostè i jo compartim perfectament, de cohesió social, d'economia productiva, etcètera. I diu: «Tenen l'obligació i poden fer-ho, decidir d'on posar més diners per, durant una situació econòmica com la que viu el context global, fer surar aquests sistemes nacionals.» Per això demano que el proper govern de Madrid, perquè nosaltres no en tenim la competència, decideixi d'on hem de treure aquests recursos sanitaris; primer, decidir i admetre que se n'han de posar més, i després ja discutirem l'instrument.

Però, a més a més, diu l'Organització Mundial de la Salut que no solament es tracta de posar més diners, sinó que es tracta de donar salut als diners que s'hi posen. I en això vostè i jo estarem totalment d'acord, perquè hi han trenta mil projectes que hem compartit no aplicats encara, de reordenació de serveis, i que jo estic disposat a compartir per preservar aquest model que vostè i jo volem defensar.

Fixi's, què diu l'OMS amb relació a la salut per als diners? Diu..., miri, agenda d'acció que l'OMS proposa als països, que segurament la compartirem, eh?: ús racional del medicament –no cal que li digui que estem fent les mateixes coses que vam dir que s'haurien de fer, pressionant una miqueta més, òbviament, perquè la situació ens ho exigeix–; màxim rendiment de les tecnologies, que no vol dir fer més proves; millorar la productivitat dels hospitals; obtenir la millor resolució possible des de l'inici, Pla d'innovació de la primària i millorar la resolució; controlar el malbaratament... –que no estic dient la gestió del malbaratament–, el malbaratament en la microgestió, i avaluar, críticament, quins són els serveis necessaris.

Això és el que, d'alguna manera, inspira totes i cada una de les meves intervencions a la Comissió de Salut. I això és el que en volem dir «Pla de salut» i és el que volem... –com vaig anunciar al portaveu del seu grup parlamentari i als altres grups parlamentaris–, és el que volem treballar conjuntament amb tot el sector, portar-lo a debat amb els grups polítics i aprovar-lo un cop debatut amb tots els grups polítics i amb la Comissió de Salut. Estem en la mateixa línia.

I jo agraeixo la seva oferta, perquè fins ara la seva oferta, que sempre l'he coneguda i sempre ha estat la mateixa, no ha estat coherent amb els comportaments, a vegades, no seus, sinó, a vegades, de tota l'oposició en el seu conjunt.

Per tant, escolti'm, jo li contesto clarament les tres preguntes: no és excessiu el finançament sanitari català, el model l'hem de preservar i la foto cap a on anem i quin és el model és el que nosaltres i vostè coneix tan bé, també, com jo, que es diu «Pla de salut». Per tant, aquesta és l'oferta.

Li agafo la mà que em dona. Ara bé, hi insisteixo, és important, primer, abaixar l'alarmisme. Perquè, miri, quan a mi em diuen que jo sóc el que està promovent tot això, perquè la gent es faci de mútues privades, jo crec que el que més hi està contribuint és tot aquell que diu que el sistema està en fallida, no jo. Jo estic intentant preservar el sistema sanitari públic, en la mesura del que crec i sé i que és possible, i jo crec que l'alarmisme va, precisament, en sentit contrari del que es pretén criticar-me.

En segon lloc, vostè també sap molt bé que..., i amb la transmissió de problemes que ens vam fer, continuem tenint un problema d'uns quants centenars de milions d'euros a Catalunya per al no-compliment per part del Govern de l'Estat del principi de lleialtat institucional. I això ho ha patit vostè i ho continuo patint jo. I això és una objectivitat. I, per tant, hem de continuar pressionant que es compleixin els principis de lleialtat institucional. I vostès segurament tenen una posició millor que la meua per poder pressionar encara més el Govern de Madrid amb relació que es compleixin aquests principis.

Per tant, jo crec que si som capaços de construir tots una posició més constructiva –dic tots, i m'hi incloc–, crec que podrem canviar molt el clima. El clima no ve tant de les decisions, ni del que hem de fer, ni de com ho hem fet, ve moltes vegades de moltes interpretaci-

ons del que hem fet i per què ho hem fet. I aquí en som tots responsables, per tant, no solament aquell que fa. Perquè, miri, una cosa que..., jo estic d'acord que el poder no és autoritat, però l'autoritat quan es té s'ha d'exercir, no es té per tenir-la només, sinó que l'hem de fer, la utilitzarem millor o pitjor, però l'autoritat s'ha d'exercir. I, per tant, intentem exercir-la.

I tenim un problema crònic, vostès ho saben molt bé, des de fa molts anys: els professionals sanitaris, ahir i avui, continuen en una situació de no-resolució de quin és el seu paper en el sistema i en el conjunt del sistema. I hem intentat, abans i ara, intents, i això barrejat amb el problema laboral, doncs, ens dona una situació complicada. Però jo estic absolutament d'acord a treballar conjuntament i a resoldre-ho –resoldre-ho–, hi insisteixo, abaixant el to de l'alarmisme, compartint la informació, compartint els criteris i mantenint el model. No estem canviant el model –no estem canviant el model–, eh?

Per tant, això que estem canviant el model, que el model és un altre..., tinc la impressió que és una interpretació que no s'ajusta a la realitat. I per això –per això–, abans d'aquestes interpellacions, jo vaig demanar la compareixença en comissió, per estendre'm, a bastament, en tot això que en aquests moments estem parlant; estendre'm, a bastament, en la proposta a tots els grups parlamentaris de què fer, ho faré en la compareixença, tal com he dit a tots els grups parlamentaris.

I, per tant, a mi em tindrà al seu costat i amb el seu plantejament que calen més diners, no en tenim prou, que el model és el que hem de preservar i que el futur passa per al manteniment del model.

El vicepresident primer

Gràcies, honorable conseller. En el torn de rèplica, té ara la paraula l'honorable diputada senyora Marina Geli.

Marina Geli i Fàbrega

Honorable conseller, si algú ha estat coherent amb salut ha estat el Grup Socialista. Recorda el document que vàrem signar per a l'abstenció de la investidura què deia? Ja ningú se'n recorda. Avui l'hem tornat a malmetre, per cert, en el debat de la corporació.

Reactivació econòmica, quants llocs de treball hem perdut indirectes des que fem aquestes retallades de 1.000 milions del sector salut, dels sectors econòmics als quals comprem productes?

Segon: salut, educació i la corporació. Ara què? Molt bé. Entenc que la coherència per part nostre, perquè vam fer el mateix en el debat de pressupostos, demanàvem només que l'impost de successions no fos anul·lat definitivament. (*Veus de fons.*) No, no..., és veritat –és veritat–, era l'única condició que el president del grup parlamentari va posar per negociar els pressupostos. Hi vam tornar el mes de març, el portaveu, aquí amb una moció que jo li vaig dir aquell dia..., ho recorda que vaig passar per aquí davant i li vaig dir: «Avui hauríem començat el pacte real de salut.»?

I vostès van triar la dreta, legítimament... –legítimament, legítimament– (*remor de veus*), i el Grup Parlamentari Popular, ahir el vaig escoltar, molt crític, amb els incompliments dels seus acords en salut. I ara hi tornem, hi tornem... (*Veus de fons.*) Deixem el passat, d'acord.

Entenc... (*veus de fons*), no, entenc... (*forta remor de veus*), no, perdoni, els que han malbaratat trenta anys són vostès, d'un acord. (*Persisteix la remor de veus.*) Busquem a les hemeroteques...

El vicepresident primer

Senyores diputades, senyors diputats, si us plau...

Marina Geli i Fàbrega

Parem. Podem parar? (*Veus de fons.*) Podem parar, conseller, i no fer res més fins a final d'any, de retallades? Li faig una proposta: quant li falten..., 75 milions, 100 milions? Quants? Ja m'ho dirà. Pacti amb les farmacèutiques risc compartit de la medicació hospitalària de dispensació ambulatoria per als propers quatre anys. Vuit-cents milions d'euros són. Quan han deixat de pagar encara quan els ho diem, ho fem. Parlo de la medicació hospitalària de dispensació ambulatoria. Ho comencem a fer i ho sap, vostè. Per parar, eh?, estic parlant, per parar ara.

Molt bé. A partir d'aquí, tres mesos, només tres mesos, molt menys de tres mesos, de fet, eh?, per veure quin és el pressupost de l'any que ve de Salut. Quina és la cartera de serveis? Mil tres-cents? N'hem de buscar sis-cents, vostè i jo, perquè ara els buscarem junts, si vol. (*Veus de fons.*) Perquè, és clar..., no, no, a Madrid, també –a Madrid, també. (*Veus de fons.*) No, perdonin, a Madrid, també, anirem junts. (*Veus de fons.*) Ah, no? (*Veus de fons.*) Perdoni, tornarem a..., és que m'he confós ara, no sé si parlava de la fiscalitat o de pacte fiscal? Parlem de les dues coses, però..., és com si jo li digués que si vostès haguessin obtingut 2.421 milions de *cash* del pacte fiscal actual vigent l'any 99 ara no tindríem dèficit a la sanitat, tindríem una despesa sanitària de 1.600 i les reformes... –i les reformes– (*alguns aplaudiments*), serien molt més fàcils.

El vicepresident primer

Si us plau, senyora Geli, un moment! Si us plau, els agrairia que deixin parlar la persona que té l'ús de la paraula, però, sobretot, els diputats..., els qui menys han d'interrompre amb aplaudiments o amb crits la persona que està parlant. (*Remor de veus.*) Si us plau, si us plau...

Marina Geli i Fàbrega

El vaig escoltar amb molt deteniment i comparteixo..., sap que el conec i comparteixo amb el conseller base el que estan fent, que és bastant similar, algunes coses les havíem iniciades conjuntament els últims anys a Catalunya. Però, a Andalusia també, eh? Però, clar, el tema és que no busquem excuses de mal pagador en un lloc i a l'altre. Estic parlant d'anar junts en tot,

en la fiscalitat, que vol dir impostos, eh?, parlo, en el finançament que tenim ara i amb el que hem de tenir a partir del 2013, de la revisió del pacte fiscal.

Però, a partir d'aquest moment, si us plau, la pregunta més important me la contesta? Hem tocat el cor amb les retallades sense autoritat política, sí o no? O estem començant a tocar, conseller? Em sap greu dir-li-ho, eh? (*Veus de fons.*) I no ho dic jo, eh?, i no faig alarmisme... (*Veus de «No!»*) No..., no faig alarmisme.

Quart element –quart element, quart element–: recupe-rem l'informe Vilardell 2010 i anem junts aquí. Amb tres mesos podem tenir un acord sanitari a Catalunya, el nostre grup fa u per un. I, a partir d'aquest moment, a partir del vinent que hi sigui el Govern de l'Estat i amb el Consell Interterritorial el tenim. Ara, no per escatimar recursos de salut!. No confrontem els professionals amb els ciutadans, eh? Per què hem d'abaixar els sous als professionals sanitaris ara quan els vam abaixar l'any passat només a ells –només a ells?

Informe per informe, el de l'OMS. Ara li donaré l'informe últim de l'OCDE. El debat és aquest: quants diners posarem l'any vinent? Perquè, si vostè consolida les retallades d'aquest any, vol dir que hem de treure, o a carter a o que vostè assumeix, la pèrdua de qualitat i d'equitat i l'empitjorament de les desigualtats en salut per a determinants socials secundaris de la pobresa. Per tant, si hem de buscar 500 milions, en el debat de pressupostos del 2012 ja veurem en ingressos i en despeses què retallem. Perquè vostè he sentit que deia 1.300, però és que les retallades són 1.200.

Nosaltres, mal els pesi, els últims tres anys vam congelar 1.300 euros la despesa *per capita*; mal ens pesava a nosaltres, perquè el conseller Castells i jo mateixa l'any 2003 vam presentar un projecte per arribar a 1.600 en vuit anys. Això es va estroncar per la crisi; estroncar, vull dir el creixement més intensiu, però mai anar enrere.

Aquest parar, dialogar, pactar..., tres mesos, conseller, menys de tres mesos, en un mes, ràpidament..., quan vostè vulgui, aquesta tarda ens reunim, comencem a treballar. Parin, facin el pacte amb les farmacèutiques per a la medicació hospitalària de dispensació ambulatoria i replantegem algunes coses. I ja sap, jo, que, quan cal donem la cara, mai de l'oposició... El meu grup parlamentari a vegades no m'entén, i diu: «Tu ets massa..., escolta'm, pactista.» Perquè jo deia que havia de sortir a favor que tanquin... Home, no és que estigui a favor..., però, miri, que tanquin Besalú, eh? L'alcalde és per aquí. Vaig sortir jo a defensar el tancament de Besalú. Mai havia escoltat un alcalde de Convergència que fes el mateix, ni un diputat; però és igual –és igual–, com que jo he estat al Govern és la meua responsabilitat; aquest és el motiu, no per desautoritzar ningú. Aquest és el motiu fonamental per a bé i per a mal; assumeixo els errors que vam cometre, però ens tindran al davant, i espero que no, a l'altra banda, senyor conseller.

Escolti, perquè no vull solemnitzar, però la situació que s'està produint està sustentada en quelcom que havíem construït que es diu confiança i esperança, i parlo d'economia...

El vicepresident primer

Senyora diputada, si us plau, se li ha exhaurit el temps.

Marina Geli i Fàbrega

...productiva.

Moltes gràcies.

(*Alguns aplaudiments.*)

El vicepresident primer

Gràcies. També, per al torn de rèplica, té ara la paraula l'honorable conseller de Salut, senyor Boi Ruiz.

El conseller de Salut

Bé. Honorable diputada, jo li agraeixo molt el plantejament que està fent avui perquè és una miqueta innovador, perquè, des del primer moment, ens vam estendre la mà, el seu grup i nosaltres, però el primer punt que ja va fer impossible que avancéssim en aquesta possibilitat d'acord és admetre la major.

I admetre la major no és admetre que abans s'ha fet millor o s'ha fet pitjor; que hi havia una realitat econòmica que era la que era i que hi havia un paquet de diners que no hi eren, i, per tant..., i això ho diu la Intervenció General de l'Estat. Però, a partir d'aquí, si obviem això i traslладem el discurs que el que s'està fent s'està fent d'una manera absolutament innecessària, perquè la situació econòmica no ho justifica..., home, doncs, és un element de conclusió difícil de sostenir.

Aleshores, jo entenc que, sobre la realitat d'avui, quan vostè diu «toquem el cor», jo haig de dissentir, no toquem el cor, podríem estar a l'extrem de tocar el cor. I en això estic d'acord, i per això estem vigilants i hi estem a sobre. I quan es produeix alguna distorsió que els professionals comuniquen, amb els mecanismes que tenim, no amb els mecanismes públics, no, amb els mecanismes que tenim, abans que surti al diari ja ens hem anticipat en la mesura, perquè hi estem a sobre. I vostè sap tan bé com jo com es controla el tema del circuit ràpid diagnòstic, sap molt bé com es controla la llista d'espera de cirurgia cardíaca, ho sap perfectament.

Per tant, jo crec que en aquests moments jo haig d'admetre que... –i ho admeto i ho he dit des del primer dia–, que portaríem el sistema a un nivell en què la gent es pogués esperar, el màxim que s'hagués d'esperar fos amb seguretat; que afectaria els professionals, no ho he negat mai; per tant, no crec que sigui crítica-ble el fet que una cosa que s'ha de produir, perquè no hi han recursos econòmics i no queda més remei que es produeixin, s'hagi produït.

Per tant, a partir d'aquí, jo torno a insistir en el que li deia: posarem a sobre de la taula tot el que pensem fer, entenent que l'escenari econòmic és el que és avui, no és el que era l'any passat, ni l'anterior –ni l'anterior–, és el que és avui. I què podem fer per millorar aquest escenari econòmic, des del punt de vista dels

ingressos; què podem fer per millorar el que fem amb aquests diners, i sap molt bé que hi han moltes assignatures pendents, com la de la reforma del terciarisme, i això hem de treballar, i que aquí hi han molts diners dins del mateix sistema que han d'aflorar, han de venir de fora, però han d'aflorar a dins..., els diners, dins del sistema.

I tindrem totes les reaccions, com sap vostè, no desitjables, però les tindrem. Però ho farem i ho farem de manera compartida perquè vostè i jo estem absolutament d'acord amb el terciarisme, igual que estem d'acord que a la farmàcia no li hem de comprar productes, li hem de comprar serveis i resultat. I estem fent, amb un laboratori en concret –l'estem fent, amb un laboratori en concret–, a l'Institut Català d'Oncologia, un procés de finançament i de contraprestació dels citostàtics en funció del resultat que ens donen. I a partir d'aquí estendrem això.

I després una altra cosa molt important –molt important– de matís, no estem fent retallades contínues, eh? Tenim un pressupost –un pressupost–, i el pressupost és el pressupost. No ens falten diners per a arribar al pressupost, i hem de retallar més. Estem complint el pressupost. I totes les mesures –totes les mesures, totes les mesures–, no han estat gotejades, van estar presentades totes les mesures, totes, ahora, en la comissió parlamentària quan vam ensenyar les primeres mesures amb pròrroga pressupostària i després les vam confirmar quan vam fer el pressupost. Les vam ensenyar totes, amb la seva quantia, el percentatge, i estem gestionant que cada una de les partides es compleixi. No estem fent retallades addicionals.

Per tant, no creem aquesta incertesa que ha de vindre més. Nosaltres hem d'acabar amb l'acord laboral de l'ICS i s'ha acabat, no hi ha res més. I, a partir d'aquí –a partir d'aquí–, haurem complert el pressupost del 2011, i a partir d'aquí construïm el pressupost del 2012, conjuntament, construïm totes les mesures d'aflorar diners, i dic «conjuntament i obert a tota la cambra», contemplem la sanitat, com vostè deia molt bé, no ha de ser un element de distorsió política, no ho havia estat mai, i ho és, perdoni que li ho digui, quan neguem la major, quan vostès neguen la major i ens acusen –ens acusen– de fer coses. Miri, dos i dos són quatre, els sumem de dreta a esquerra o d'esquerra a dreta.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, honorable conseller.

Interpel·lació

al Govern sobre les relacions i els compromisos institucionals amb els ajuntaments (tram. 300-00076/09)

L'onzè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Govern sobre les relacions i els compromisos institucionals amb els ajuntaments. Aquesta interpellació

ha estat presentada pel Grup Parlamentari Socialista i, en el seu nom, la presenta, aquesta interpellació, la il·lustre diputada senyora Núria Ventura.

(Joaquim Nadal i Farreras demana per parlar.)

Sí, senyor Nadal..., digui'm.

Joaquim Nadal i Farreras

Em sembla una anomalia absoluta que qui hagi de ser interpellat no estigui al hemicicle. I comença a ser massa freqüent que el Govern i el grup que dona la majoria al Govern condueix les sessions parlamentàries al seu pur arbitri en funció dels seus interessos. Ho hem vist aquest matí i ho estem veient ara. I demano el màxim respecte a la cambra i als diputats i diputades de tots els grups parlamentaris per tal que és compleixi aquell mínim de cortesia parlamentària que no havia fallat mai fins ara.

El vicepresident primer

Senyor Nadal, aquesta Mesa ha estat sempre..., quant a la presència, tant dels diputats que havien de presentar les interpellacions com dels membres del Govern que havien de respondre-les, ha estat sempre benèvol, i, per tant, doncs, també..., en aquest moment, doncs, s'ha incorporat la vicepresidenta, ja és aquí, i, per tant, li demanaria que tampoc extrapoléssim a fer una impressió generalitzada del funcionament del Parlament en aquests dies.

I, per tant, senyor Nadal, començarem la interpellació, li dono deu segons, sigui breu, si us plau.

Joaquim Nadal i Farreras

Ja veu, senyor president, que la meua intervenció ha servit per a donar temps a la vicepresidenta per a arribar.

(Remor de veus.)

El vicepresident primer

De fet, senyor Nadal, això ho havíem pactat vostè i jo, no? Molt bé. Bé, començarem, per tant, la interpellació. Té la paraula la il·lustre diputada senyora Núria Ventura.

Núria Ventura Brusca

Gràcies, president. Honorable vicepresidenta del Govern, la interpellació que li formulem és amb relació a les relacions i als compromisos institucionals del Govern de la Generalitat amb els ajuntaments.

L'article 5 de l'Estatut d'autonomia de Catalunya diu que la Generalitat «estructurarà la seva organització territorial en municipis i comarques», i que «també podrà crear demarcacions supracomarcales». D'acord amb el marc normatiu, els municipis i les comarques són els ens locals en què s'organitza territorialment la Generalitat de Catalunya, al mateix temps que reconeix també la condició d'ens locals a la província, les

entitats municipals descentralitzades, les entitats metropolitanes i també les mancomunitats de municipis. Els municipis, la comarca i la província tenen, per tant, naturalesa territorial i gaudeixen d'autonomia per a la gestió dels seus interessos respectius.

En aquests moments hi ha a Catalunya 947 municipis: 24 d'aquests no superen els cent habitants, 456 es troben entre els cent i els mil, 260 entre els mil un i els cinc mil, 143 entre els cinc mil un i els vint mil, 41 entre els vint mil un i els cinquanta..., cinquanta mil, i 23 per damunt dels cinquanta mil habitants.

Els ajuntaments d'aquests municipis presten serveis que van des de serveis bàsics, com la recollida de brossa, l'enllumenat públic o la neteja viària, a altres d'atenció més directa als ciutadans, com són els serveis a les persones amb dependència, serveis educatius o de salut; molts d'aquests serveis amb convenis amb la Generalitat que és qui en té realment les competències, o altres que assumeixen al cent per cent, com en temes de seguretat o també en temes culturals.

Com vostè coneix de primera mà, perquè així som conscients que li ho han comunicat alcaldes i alcaldesses de tots els municipis de diferents colors polítics, la situació econòmica de molts, de la majoria dels ens locals, d'aquests ajuntaments, sobretot, és dramàtica.

Coincidirà amb mi que el model de finançament local és la gran assignatura pendent que cal abordar amb valentia i, sobretot, també amb urgència. A aquest problema estructural de falta de recursos per als ens locals se li suma, des de fa anys, l'abaixada dràstica dels ingressos, fruit de la crisi econòmica i, alhora, l'assumpció de més competències sense tenir-ne ni l'obligació ni tampoc el finançament assegurat; competències que li són impròpies, però que no poden deixar de prestar-se per no tancar en la majoria dels casos la cohesió social en cadascun d'aquests municipis.

La crisi econòmica no entén de colors polítics i afecta a tothom igual, sigui quin sigui el partit que encapçala l'ajuntament, avui la prioritat és la mateixa: sanejar les finances locals. Els consistoris es troben davant una situació límit.

En aquesta situació extrema s'hi ha arribat per diverses causes, evidentment. La crisi econòmica, la falta d'ingressos han portat a un carreró sense sortida a molts consistoris que també s'han vist perjudicats, com dèiem abans, per assumir competències que els són impròpies.

Segons un estudi recent de la Diputació de Barcelona el 26 per cent dels pressupostos dels consistoris es destinen a serveis que no són de la seva estricta competència.

A l'estat precari de les finances municipals se li sumen, també, altres factors que no fan més que agreujar la situació. En nomenarem alguns; el primer, evidentment, els últims mesos, per exemple, la reclamació per part de l'Estat de la devolució de les transferències de més que va atorgar a compte als municipis els anys 2008 i 2009 per causa d'una previsió errònia.

Sobre aquesta qüestió ens agradaria conèixer quines són les gestions que ha fet el Govern de la Generalitat per facilitar al màxim el retorn d'aquests diners. Quines són les gestions que ha fet la Generalitat per a evitar que els ajuntaments s'enfonsin més encara del que ja ho estan i per a donar compliment, també, a una resolució aprovada per aquest Parlament la setmana passada?

Un altre problema, i aquí el Govern de la Generalitat hi té una gran part de responsabilitat, i té a les seves mans part de la solució: pagar els deutes contrets. Segons un càlcul aproximat, realitzat per la Federació de Municipis, a partir del deute de trenta municipis que representen vuit-cents mil habitants, la Generalitat té un deute pendent de pagament de prop de 500 milions d'euros. Són càlculs aproximats perquè no en coneixem les xifres exactes.

Per això, consellera, li demanem, en primer lloc, evidentment, que faci públiques aquestes xifres. Cal aquest exercici de transparència per tal d'abordar, posteriorment, les mesures a emprendre per a pal·liar els danys que aquests endarreriments de pagament per part del Govern està causant a desenes d'ajuntaments de Catalunya i, en conseqüència, a molts ciutadans i ciutadanes.

Des del Grup Parlamentari Socialista hem registrat en aquest sentit, també, més de dos mil preguntes per a reclamar al Govern que ens aclareixi quins són aquests deutes, quins són els deutes que té contrets el Govern amb tots els municipis catalans i que esperem que avui també ens doni una mica de llum.

També ens agradaria conèixer, vicepresidenta, quin és el calendari de pagament, quin és el full de ruta del Govern en aquest tema. Perquè, clar, no només els impagaments creen problemes als ajuntaments, sinó també la falta de planificació, el fet de no saber que fa que es creïn situacions d'inseguretat difícils d'assumir per part dels ens locals. Cal que el Govern fixi, de manera urgent, un calendari de pagament dels diners que deu als ajuntaments.

Un altre motiu que pot generar també inseguretat és la cursa de declaracions i contradecaracions des de les diferents conselleries. També la possibilitat, per exemple, que el Govern retalli competències a ajuntaments amb menys població o que, de manera unilateral, com ja ha passat, es canviïn les condicions de convenis signats com, per exemple, ha succeït amb relació al finançament de les llars d'infants o les escoles bressol, o també les escoles de música i dansa a curs passat i quan els consistoris ja han pagat la seva part. Es revoken compromisos adquirits, i això evidentment crea inestabilitat i inseguretat, perquè, clar, quin és el pròxim àmbit que es deixarà sense finançament?

Ja sabem que és fàcil ara donar tota la culpa al Govern anterior, a Madrid o des d'ahir, també, inclús, a Europa, com apuntava el president Mas, però creiem que alguna responsabilitat tindran vostès després de quasi un any de Govern. Exemples no ens en falten: l'Agència Catalana de l'Aigua, que no ha fet cap ingrés als ajuntaments per al concepte d'explotació de depuradores des de l'agost, o el mateix Servei Català d'Ocu-

pació. Vam conèixer, ahir, la nova oferta de formació ocupacional amb un pressupost de gairebé 85 milions d'euros. Les entitats locals i privades col·laboradores podran començar a impartir cursos des d'aquest mes d'octubre i fins al juny de l'any vinent. Ara bé, quan cobraran? Perquè, és clar, és molt difícil demanar més sacrificis als ajuntaments, demanar que facin de banc, avançant accions i pagant programes que no són de la seva competència i que després tardaran mesos a cobrar.

A banda de totes aquestes dificultats, no cal oblidar tampoc que les dues figures de finançament dels ajuntaments des de la Generalitat, com són el Fons de cooperació local i el Pla únic d'obres i serveis de Catalunya, també han disminuït considerablement els últims anys. El primer són diners de lliure disposició i precisament el fons català, el Fons local de cooperació de Catalunya, del 2010 al 2011 ha baixat un 11 per cent, i el Pla únic d'obres i serveis, un 49 per cent, destacant, a més, que aquesta disminució té també un impacte directe negatiu sobre les economies locals, menys inversió pública, menys treball i menys ocupació. Aquests fons havien estat històricament baixos i els governs d'esquerres els havien més que doblat en el cas del Fons de cooperació local. El 2003 partíem de 63 milions d'euros i arribàvem al 2010 en 158.

Cal destacar, també, fruit del treball dels governs d'esquerres, la important injecció d'inversió pública que va suposar o que suposa encara ara per a molts municipis la Llei de barris, ara sense convocatòria fins no sabem quan.

Ens agradaria conèixer també, senyora vicepresidenta, si s'està complint el compromís que vostè mateixa va adquirir el passat mes de juliol de liquidar abans de final d'aquest any els deutes del Departament de Governació, per exemple, en el programa «Viure al poble». Sabem, com deia, tot el que ha passat fins avui, però no sabem què passarà a partir de l'any vinent. Quins són els compromisos del Govern, consellera? Continuaran disminuint aquestes aportacions directes als ajuntaments? Es mantindran? Disminuiran?

Estem a final d'any, temps de preparació de pressupostos per a tots els ajuntaments, i cal que les cartes estiguin damunt la taula, hi hagi o no hi hagi eleccions. Ho deia abans: cal que el Govern faci públic el full de ruta, cal que faci un exercici de transparència i que faci públic de quines quantitats estem parlant.

Segur que compartim, consellera, la preocupació per la fragilitat dels ens locals; no ho dubtem, per això li demanem compromisos concrets al respecte, i esperem les seves respostes.

Gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, il·lustre diputada. Per a respondre aquesta interpellació, en nom del Govern, té la paraula la vicepresidenta del Govern, senyora Joana Ortega.

La vicepresidenta del Govern

Sí, gràcies, president. Senyores, senyors diputats, ara que marxa el senyor Nadal, però, agrair-li, en tot cas, la deferència que ha tingut, però no pateixi, senyor Nadal, que la interpellació era al Govern i estava molt ben representada; però, li agraeixo de totes maneres la deferència que ha tingut vostè, i la que té ara també, però bé.

En tot cas, jo he escoltat amb..., crec que val la pena també a vegades desdramatitzar les coses, he escoltat amb molta atenció, senyora Ventura, el que vostè ens posava sobre la taula, i espero poder donar resposta, sí, a les seves inquietuds en aquesta intervenció i també a la rèplica.

Deixi'm que li digui, primer de tot, que coincideixo, i ho he dit diverses vegades, en el fet que el problema econòmic dels ens locals no és conjuntural, que també, sinó que és estructural. I jo li explicaré i li detallaré coses, ara i en la rèplica, i li parlaré amb total transparència –amb total transparència.

I, a més a més, vostè em deia: «Escolti'm, m'ha d'explicar els deutes que té contrets el Govern.» Doncs, miri, m'estranya que vostè no els conegui, perquè els deutes que està pagant el Govern són deutes que va contraure el seu Govern. Per tant, comencem amb una mica de rigor.

I jo crec que, al marge del to i de l'intent d'utilització partidista, si m'ho permet, també, que està vostè utilitzant sobretot en el tema de les dificultats que estan passant en els ajuntaments, jo intentaré ser molt constructiva en aquesta primera intervenció, intentaré aprofitar l'avinentsa per explicar-li d'una vegada les prioritats de capteniment del Govern sobre les relacions i els compromisos institucionals amb els ajuntaments.

I començo pel més important, que és l'acció d'acompanyament constant que està fent el Govern de la Generalitat vers els ens locals de Catalunya en un context econòmic que, com molt bé vostè deia, doncs, és molt complicat.

La situació és difícil, és veritat, i és difícil per al país, i és difícil per als ajuntaments, i és difícil per a l'Administració de la Generalitat. Perquè vostès ens ho han deixat difícil. Ja sé que no li agrada que els ho digui, però és que vostè em demana transparència, vostè em demana la veritat. I és molt difícil per als ens locals. I vostè em diu: «Bé, i què està fent el Govern en el marc d'aquest context econòmic?» Doncs, jo li explicaré les nou línies concretes que estem a duent a terme, que estic convençuda que algunes les deu conèixer, però, en tot cas, per poder-los posar una miqueta de llum.

Primera acció, si m'ho permet, ajudar aquells ens locals que no han presentat les informacions econòmiques dins els terminis establerts. Vostè pot pensar: «Però, escolti, això no té cap sentit.» Doncs, és molt important, perquè aquells ens locals que no presenten els seus números, que no presenten els seus pressupostos, doncs, es situen en un escenari de dificultat a l'hora de rebre, els ajuntaments, de rebre subvencions, de rebre ajuts. I

aquesta acció s'ha iniciat i es seguirà iniciant en els propers dies, de forma que tots els municipis catalans que encara no ho hagin fet puguin complimentar les seves dades, tant a l'Estat com a la Sindicatura de Comptes i a la mateixa Generalitat, per tal que cap ens local, cap ajuntament, es quedi aturat per aquest motiu. N'hi havien, eh?; n'hi havien molts d'aturats per aquest motiu.

En aquest sentit, el que volem també és apostar per la simplificació. El director general d'Administració Local, que avui ens acompanya a la tribuna, s'ha reunit amb la seva homòloga a Madrid diverses vegades, i la darrera, per reclamar un sistema únic en la tramesa de les dades econòmiques dels ajuntaments. I en aquest sentit estem treballant en el projecte de tramesa conjunta de totes les dades econòmiques per tal de facilitar als municipis, també, en la presentació dels seus comptes, que es faci en una sola tramesa i un sol formulari, allò que en diem «simplificació».

Segona. Doncs, miri, hem iniciat també la recollida per avançat de les liquidacions corresponents a l'anualitat 2010 de molts ajuntaments per tal de poder disposar com més aviat millor d'una radiografia del que és la situació financera real dels ajuntaments i de l'Administració local. I amb aquestes dades a la mà podrem sens dubte proposar i iniciar altres accions, sobretot destinades a recolzar els ens locals en temps difícils.

Tercera acció. Doncs, ja hem començat a presentar i a preparar les bases per atorgar als ajuntaments que contractin serveis que els permetin dissenyar plans d'estalvi, que els permetin dissenyar plans de millora d'ingressos, de millora de gestió tributària o altres mesures o altres plans de millora financera. Per tant, el que estem posant és posar a l'abast dels ajuntaments instruments per avançar cap a la sostenibilitat financera i econòmica.

Quarta línia. Doncs, miri, hem anat acordant accions amb les diferents diputacions catalanes per tal de prioritzar l'elaboració de plans econòmics financers per als municipis en situació de desequilibri financer. I en aquest sentit la direcció general ha dissenyat un pla de coordinació de la Generalitat amb les diputacions. I s'ha acabat aquella època de duplicar coses; també s'ha acabat aquella època del contrapoder. Per tant, tots sumant en la mateixa direcció, que és en l'ajuda dels ens locals.

Cinquena proposta. Doncs, miri, anirem incorporant en els nous programes d'ajuts i inversions criteris que realment fomentin les mesures de contenció i d'estalvi i que incloguin elements i eines per compensar la dificultat de cofinançament i obtenció de crèdits als ajuntaments, perquè sabem que això és el que farà viable o no farà viable un projecte. I aquesta és una acció que ja hem iniciat i que a més a més tenim..., el seu profit el té en aquest moment en el nou programa «Viure al poble més», un programa que ho vaig dir en el seu dia, un programa que va néixer en l'anterior Govern, un programa que està molt bé perquè ajuda a més a més a canviar radicalment la fesomia de molts ajuntaments. I un programa que hem mantingut perquè el vam considerar molt positiu, però que, com dic, també hem

redissenyat per tal de fer-lo viable, per fer-lo atractiu per als seus destinataris. I realment ho deu haver estat, quan en aquest moment ja hem rebut més de cent cinquanta sollicituds per a aquest any.

Amb la convocatòria també d'aquest programa «Viure al poble més» hem volgut resoldre, com li deia, el problema de cofinançament, que és molt important. I com ho hem fet? Doncs, miri, primer de tot hem triplicat el percentatge d'aportació de la Generalitat. Hem volgut resoldre també el problema de tresoreria, també vostè sap que és molt important en aquests moments. I com ho hem fet? Doncs, miri, hem creat una bestreta i un conveni marc amb l'Institut Català de Finances per tal que els ajuntaments puguin anar pagant als seus proveïdors, i per tant..., mentre esperen que arribin els fons europeus. En definitiva, hem anat trobant, cercant solucions per aconseguir aprofitar importants fons europeus i que els ajuntaments puguin tirar endavant aquestes importants inversions que en la majoria dels casos, com li deia, transformaran de manera radical els municipis.

Sisena. Doncs, miri, hem dotat de persones qualificades els ens locals. En un moment en què creix realment, doncs, la incertesa econòmica i es necessita personal qualificat i preparat, hem fet una nova convocatòria de secretaris i interventors d'habilitació estatal per tal que puguin donar resposta als ajuntaments.

Setena. Hem tramitat també amb la major diligència possible els pagaments pendents de la Generalitat de Catalunya –que no són pocs, després li ho explicaré. I ho hem fet també..., és evidentment que això, tal com jo vaig dir, és una prioritat d'aquest Govern. Així, val a dir que la tramitació administrativa està pràcticament feta per tot el que fa referència al departament de Governació, que és al que jo em vaig comprometre en seu parlamentària.

Vuitena. Hem iniciat converses ja fa mesos amb el Govern central. I aquí li responc el que també m'ha preguntat d'una manera molt directa. Hem avançat amb el Govern central per tal d'agilitzar la posada en marxa de mesures d'ajuda als ajuntaments encaminades a resoldre l'actual situació. I hem posat sobre la taula temes que els afecten. Miri, jo vaig anar a veure el vicepresident segon, Manuel Chaves, li vaig explicar la situació dels ajuntaments catalans, li vaig demanar sensibilitat a l'hora que, per un càlcul erroni elaborat pel Govern estatal, es forçava els ajuntaments a tornar unes liquidacions negatives, i li vaig demanar en aquest sentit una moratòria o bé que ens permetés compensar les liquidacions. Jo no vaig trobar el concurs de ningú de vostès. A través del grup parlamentari, a través del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, també es va fer alguna iniciativa en el Congrés dels Diputats; tampoc vàrem trobar el concurs de ningú de vostès. La Federació Catalana de Municipis, l'Associació Catalana de Municipis, la Federación Española de Municipis, sí que s'hi van sumar, en aquest sentit. Però vostès que ens reclamen..., i vostès han estat incapaços, al Govern amic, de demanar-los que també en aquest sentit tinguin una mínima sensibilitat. Per tant, el que sí que els demanem és que, en comptes de venir aquí i fer una petita revenja sobre aquests

temes, quan estan a Madrid facin servir realment els seus vint-i-cinc diputats i per tant que això es pugui tirar endavant.

I finalment, i acabo, una novena. Hem intentat garantir el finançament suficient als ens locals. I ho hem fet mantenint el Fons de cooperació local i ho hem fet mantenint una aposta pel Pla únic d'obres i serveis. I a més a més no ens limitem aquí, sinó que estem avançant amb altres elements. Vostès saben que estem elaborant la Llei de governs locals i una llei de finançament municipal que ens permetrà dotar els ajuntaments, primer, d'aquell mapa competencial tan necessari i, després, d'aquells recursos per dur a terme totes aquelles competències que tenen atribuïdes i aquelles que tampoc tenen atribuïdes.

Per tant, tenim, com li deia, més enllà del regateig curt i parlamentari que vostès poden posar sobre la taula, tenim moltes i moltes iniciatives per recolzar els ajuntaments. I crec que en la moció que després, la setmana vinent, al proper Ple, vostès presentaran, tenen una oportunitat d'or de sumar a favor dels ajuntaments. Vostès tindran la paraula.

Gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, honorable vicepresidenta. Per al torn de rèplica, té ara la paraula la il·lustre diputada senyora Núria Ventura.

Núria Ventura Brusca

Senyora vicepresidenta, ens posarem d'acord sense gaire esforç, segur, en totes aquelles mesures de suport als ens locals que anomenava al principi de la seua intervenció i també en tot allò que suposa una simplificació administrativa. Però, clar, que vostè em diga que tot el problema del deute de l'ajuntament, dels deutes dels ajuntaments, és degut al Govern anterior és reconèixer, potser, que durant deu mesos no s'ha fet res?

Continuem sense conèixer el full de ruta del Govern respecte als compromisos que pot adquirir amb els ajuntaments. No sé si és que no ens el vol explicar o ens els explicarà ara en la segona part –esperem-ho–, o que s'espera a fer-ho públic en una altra ocasió. O és que el tenen poc clar, que això precisament és el que explicaria episodis de contradiccions evidents, com el viscut amb el transport escolar en diverses comarques catalanes, el de les aportacions a les escoles de música i dansa, o també els de la renda mínima d'inserció, que han afectat, per cert, i molt durament, els ajuntaments, que han hagut de fer front també a despeses imprevistes per a donar respostes a necessitats bàsiques dels seus veïns i veïnes sense previ avís per part de la Generalitat.

La setmana passada en aquesta cambra es va celebrar el debat d'orientació política general, i en aquest sentit es van aprovar algunes propostes de resolució presentades també pel Grup Parlamentari Socialista i per altres grups parlamentaris sobre el món local. Per exemple, respecte als canvis normatius necessaris per a

desenvolupar el model de finançament local establert a l'Estatut, o sobre la proposta que insta el Govern a reduir la morositat de la Generalitat respecte al món local, afrontant amb urgència el pagament dels deutes pendents, o també la proposta que insta el Govern a continuar incrementant el Fons de cooperació local, continuar invertint en infraestructures estratègiques, continuar construint i millorant equipaments bàsics per a la ciutadania... (*L'oradora estossega.*) Disculpeu...

El vicepresident primer

Prengui's el seu temps, senyora diputada. No pateixi.

(*Pausa.*)

Núria Ventura Brusca

Si recuperem la veu... (*L'oradora estossega.*) O incrementar també...

El vicepresident primer

Fem un petit recés si vol...

Núria Ventura Brusca

Ara sí...

El vicepresident primer

...senyora diputada?

Núria Ventura Brusca

Disculpeu. O incrementar els recursos dels plans locals d'ocupació.

Tampoc, consellera, vam trobar el seu suport en una altra resolució, una que ens va votar en contra el Grup de Convergència i Unió, i l'abstenció del Partit Popular, en què es demanava un fons de 100 milions per a compensar la baixada d'ingressos dels ajuntaments.

Volem saber, consellera, quin és el calendari amb què treballa el Govern. Volem que aquesta eina bàsica, que és la complicitat que li reclamem, aquest treball en comú de la Generalitat i els ajuntaments per tal de pal·liar en la mesura del possible la dramàtica situació que viuen els ens locals, es faci pública.

L'acord amb els ajuntaments en els àmbits institucional, financer i competencial és un element fonamental per a poder tirar endavant, perquè els ajuntaments comencen a respirar i comencen a sortir del pou. És indispensable que s'estableixi aquest calendari, que es marquin terminis i que tothom pugui planificar amb seguretat allò pactat.

(*Pausa.*)

La dramàtica situació que viuen els ajuntaments no dona per a més ensurts ni per a més inseguretats; calen compromisos clars, fermes i també concrets. Per això, consellera, li demanem més transparència, més diàleg amb els municipis, no només del seu departament sinó de tots els de la Generalitat, també més concreció en

els compromisos, i sobretot més respecte i més agilitat en el pagament del deute pendent als ajuntaments.

Moltes gràcies. I disculpeu una vegada més el refredat.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, il·lustre diputada. Per fer també el torn de rèplica, té ara la paraula la vicepresidenta del Govern.

La vicepresidenta del Govern

Sí; gràcies. Diputada, jo li he explicat nou mesures d'ajut, de recolzament als municipis. I em sembla que són claríssimes. Vostè em diu: «Escolti, però quina és la seva prioritat?» Vol que la hi digui, la prioritat? És poder pagar als ajuntaments uns deutes importantíssims que han quedat, és poder actuar amb rigor, és no dir-li a un ajuntament que tiri endavant quan al darrere no hi ha una partida pressupostària. Això és el que fa aquest Govern, no convidar a beure i «ja pagaran els que vénen després». Això és el que fa aquest Govern: ser responsable.

Per tant, vostès..., miri, ahir ho deia el conseller Cleries: vostès fan com si no tinguessin res a veure amb el que està passant, com si els governs no haguessin existit mai. Escolti, nosaltres estem fent front a set anys d'irresponsabilitat seva, eh? (*Veus de fons.*) No, sí, sí. No, és que clar, miri, ara li'n posarem casos clars.

PUOSC, anys 2009 i 2010. Vostès, sap què van fer? Van allargar el pagament al 2012, 2013, 2014, 2015. Això van fer, fer la pilota grossa i tirar cap endavant, sap? I mentrestant no prenen cap mesura per alentir el ritme de les obres, sinó que continuaven estimant generoses al·legacions d'increments de subvenció. Per tant, escolti, vostès sovint diuen que no van malgastar, simplement van baixar els ingressos... Si van baixar els ingressos, com és que vostès seguien sent tan generosos, no? Per tant, escolti, nosaltres el que estem fent és posar-hi rigor.

Hem trobat expedients de pagament pendents d'ajuntaments des del 2004, i els hem trobat per manca de complementació de documentació: més de 6 milions d'euros. Irresponsabilitat. En nou mesos nosaltres hem fet el treball que vostès no han estat capaços de fer en set anys. Per no entrar en el cas d'administracions..., d'ajuts extraordinaris, etcètera. Ens hem trobat del PUOSC, pendents de pagament, a més a més, el 2010, 55 milions d'euros en obres sense contrapartida pressupostària. Vostè dirà. Deixi'm que li'n posi dos o tres exemples més, perquè es faci la idea, perquè veig que vostè no té idea de quina és la situació que ens hem trobat.

No s'entén, per exemple, que el Govern es trobi amb un dèficit a l'ACA de 106 milions d'euros, amb un endeutament de 1.367 milions d'euros, amb uns convenis subscrits que pugen 253 milions d'euros i amb un cànon totalment insuficient, i vostès –vostès– tomben una proposta per reajustar aquest mateix cànon per tal de fer una miqueta més sostenible aquesta agència.

Per posar-ne un exemple: en la construcció de les estacions de depuració d'aigües residuals, que n'hi han mil cent per construir, amb una estimació econòmica de 1.500 milions d'euros, d'aquests, 475 pertanyien a l'escenari 2006-2008, és a dir que avui en dia haurien d'haver estat ja construïdes i funcionant, però no estan ni construïdes ni funcionant, les estacions. I què passa? Doncs, que la Fiscalia de Medi Ambient imputa un alcalde per no haver realitzat una construcció que s'havia fet des de l'ACA. Això és suport als ajuntaments? –això és suport als ajuntaments?

Sobre la Llei de barris, que vostè em deia, escolti, nosaltres ens hem trobat que vostès van deixar de pagar les certificacions de maig de 2010 i octubre de 2010. Per tant, escolti, som nosaltres qui les estem pagant en aquest moment.

Altres temes. Cinc dies, miri, cinc dies –per posar-los en petits casos que il·lustrin el que estic dient– abans de celebrar-se les eleccions el 28 de novembre, vostès aproven un acord de govern, a càrrec de pressupost d'exercicis futurs, de gairebé més de 10 milions d'euros. Amb tot això, vostès, els recordo que ens deixen un dèficit d'un 4,2, no d'un 2,4.

Per tant, escolti, és allò que vostès..., la manera d'actuar a nivell municipal, ja l'han posada sobre la taula des d'un inici. Per tant, no ens vinguin aquí a demanar que en nou mesos siguem capaços de resoldre allò que vostès han estat incapaços de fer en set anys. No s'escudin en això. Nosaltres sabem perfectament quines mesures calen als ajuntaments, i hi estem treballant, i hi estem treballant en una conjuntura econòmica molt complicada. I vostès en un tema com aquest, en què tots hauríem de remar en la mateixa direcció, perquè vostès són responsables del problema, vostès no volen ser responsables de la solució, com deia molt bé l'altre dia el senyor Espadaler.

Per tant, nosaltres els demanem que no es quedin amb el curt regateig i amb el dia a dia, i amb el regateig electoral d'ara, sinó que tinguin visió de futur. I tenen l'oportunitat, en una futura moció, de sumar i de posar-se al cantó del Govern de la Generalitat per tal de poder donar respostes efectives que ajudin els ens locals a sortir d'aquesta situació, a través d'una llei de governs locals, a través d'una llei d'hisendes locals, però també a través del rigor i de no utilitzar segons quins conceptes per tal d'anar en contra i per tal de fer una excel·lent demagògia que el que fa és el major mal a la política.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, honorable vicepresidenta.

Interpel·lació

al Govern sobre la política social
(tram. 300-00077/09)

El següent punt de l'ordre del dia és el dotzè, i és la interpel·lació al Govern sobre la política social. Ha es-

tat presentada pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, i en el seu nom té la paraula la il·lustrada senyora Laura Massana.

Laura Massana Mas

Gràcies, president. Conseller, senyores diputades, senyors diputats... Senyor conseller, el meu grup ha esperat deu mesos a fer-li una interpellació amb relació a la política social. Això no és per desinterès, ans tot el contrari: és perquè hem donat aquest marge de temps per veure si tot allò que va dir, les seves propostes, la propaganda electoral, quadrava amb els fets que s'anirien esdevenint, doncs, en aquest temps. Creiem que aquests deu mesos és un temps suficient per poder valorar empíricament certes coses.

En aquest temps hem esperat a veure uns pressupostos, a veure com la política social s'introduïa en aquests pressupostos; hem fet una trobada a la seu del departament per valorar el desplegament de la Llei d'autonomia personal; hem assistit també –i això ho hem de dir, per això vam demanar la Diputació Permanent– a l'enduriment dels requisits, doncs, de la renda mínima d'inserció, i també a l'espectacle que va haver-hi, en aquest sentit, al seu voltant.

Avui considerem que aquesta distància, que aquest temps, que aquest marge és prou ampli perquè no hàgim d'escoltar el que ahir vostè li va dir a la senyora Granados: que tot és culpa, des de fa set anys, del Govern d'esquerrers i de fa set anys. Sobretot perquè en aquests moments complicats i complexos la ciutadania i les entitats socials el que ens reclamen és que observem com tenim el present, que hi posem remei i que anem i avancem cap al futur. Per tant, no és parlar de passat. I també hi ha un motiu per això que li dic, que el passat no és el culpable de tot. I, de fet, els fets ens mostren la realitat, que no és una altra que nosaltres observem un retrocés i fins i tot una involució en les polítiques socials al nostre país, senyor conseller.

I d'això volem parlar, de com el departament està mostrant, juntament amb el de Salut, la cara més amarga de les retallades, el costat més amarg. Som en un moment, conseller, en què una de cada cinc persones al nostre país viu al llindar de la pobresa o en pobresa; és un 20 per cent de la població. Jo, senyor conseller, li vaig prometre una cosa i la hi vaig prometre solemnement: li vaig dir que no vindria mai, com vostè havia assistit a aquesta cambra, amb fulls de diari amb cares de persones que havien tingut algun problema i que vostè deia directament que patien polítiques, les males polítiques del Govern d'esquerrers. Jo no ho vaig fer i no ho faré. Però també li vull dir, senyor conseller, que si ho hagués volgut fer no em cabrien a les mans les fotos dels retalls de diari, només si parléssim de la renda mínima d'inserció.

Per tant, aquest és el primer tema del qual l'emplaço a parlar, senyor conseller. Del dolor, del menysteniment als preceptors, als ajuntaments, als regidors i regidores, als professionals, que s'ha infligit aquest agost. I aquí l'hem vist a vostè..., o no l'hem vist, senyor conseller, amb una actitud que a mi..., jo dic que a vos-

tè aquest assumpte li ha relliscat com la pluja en un vidre, l'aigua s'ha escolat cap avall. No hi era aquest agost, senyor conseller; i miri que és alt i gros, eh?, però no el vam saber veure, no va aparèixer en tot l'agost. Llavors va aparèixer a la comissió. I tampoc el vam veure pràcticament a la Diputació Permanent, tampoc vam sentir-lo parlar.

I necessitem respostes que no ens han donat. Quants expedients queden encara per valorar? Dos mil, tres mil, cinc mil? No ho sabem. Quantes persones encara no han cobrat el xec? Tampoc ho sabem. Ens pot dir, una, el perquè, i dues, el cost que suposa que una empresa externa faci les entrevistes, reculli la informació, valori expedients? Primera, ens preocupa perquè és una desconfiança cap als nostres professionals evident; però l'altra és que no sabem, això, què ens costa i a què podríem destinar aquests diners. Això ho volem saber.

I el que ens indigna és el suposat frau del qual encara no sabem ni una xifra, conseller, no sabem res. Vostès apareixen i diuen que va haver-hi un 20 per cent que no han cobrat. I això vol dir que això és frau, senyor conseller? No té per què ser frau. I vostè ho sap més bé que ningú, perquè coneix les problemàtiques també com ningú. Perquè pot ser que hi hagi persones que no hagin rebut el certificat?, que no el sàpiguen llegir? Pot haver-hi persones que estiguin ingressades en comunitats terapèutiques i que, per tant, no hagin pogut tenir accés a això? No ho sabem.

Vostè sabem que el que va fer i ha anat fent és treure ferro; ho va fer el dia de la compareixença. Però és que això és molt gros. I això va lligat a la llei de mesures i al decret que es va reformar. I això va directament a trençar la universalització d'aquesta prestació. I vostè està a l'epicentre de la gent que necessitarà això, vostè és el pal de paller d'aquestes necessitats. Com és possible que promoguim aquests canvis i aquest decret? Això farà que entre l'octubre i el març 174.000 persones que deixin de cobrar l'atur al nostre país no podran accedir a la renda mínima. Com poden dir que els aturats de Catalunya són un problema del Govern de l'Estat? I el nostre autogovern? Només serveix per reclamar? Vostè, quan passa això, senyor Cleries, va de la mà del Departament d'Empresa i Ocupació? De què parlen quan es veuen amb el conseller Mena? Li ha explicat, vostè que ho sap més bé que ningú, els riscos de pobresa i exclusió social que això ens comportarà?

I si és així, senyor conseller, si és així, com acceptar-ho des del departament que vostè porta? Més enllà d'aquestes tradicionals culpes a Madrid, tenen algun pla per a aquests laborals que no podran cobrar la prestació? Pensen adoptar alguna política o algun programa de garantia de rendes?, algun pla d'ocupació específic? O és que seguim amb aquesta màxima neoliberal que qui perd la feina és culpa seva i, per tant, doncs, que s'espavili?

No tregui ferro, conseller –no tregui ferro. Perquè, a més a més, aquest *decretazo* de la renda mínima es dona en el marc també de les retallades que hem viscut que jo els deia, que són els pressupostos. Dels pressupostos han desaparegut les ajudes amb fills a càrrec. Si

el 2010 se'n beneficiaven unes sis mil famílies, avui només mil dues-centes. Però és que, conseller, desapareix la renda mínima, els ajuts per fills a càrrec, i el Govern no dona ajuts a lloguer. I mentrestant tenim el 32 per cent de llars catalanes que no arriben a final de mes, 37.000 persones que no tenen habitatge digne, 3.500 que viuen al carrer. Quin paper juga el seu departament davant d'això? Què els diu al senyor Mas-Colell i al conseller Mena quan escanyen els pressupostos d'aquesta manera? Jo tinc una expressió: vostè no es rebella, senyor conseller. Vostè això ens ho exigia als consellers del Govern d'esquerres, però vostè no ho fa i ho va fer ahir contestant a la pregunta de la diputada socialista senyora Granados; vostè va dir: «Pre-nem les decisions de forma solidària.» Home, conseller, potser entre vostès són solidaris, però la pregunta és: en benefici de què o de qui? Necessitem que aquesta solidaritat es desplaci a qui la necessita, que són les persones que afecten el departament.

Vostè durant la campanya –precisament, a més a més, com que vam tenir l'oportunitat d'anar debatent per tot arreu i tots dos junts, amb d'altres diputats i diputades...–, vostè deia que l'eliminació de l'impost de successions no afectaria en absolut les polítiques socials. Era el seu mantra, que en això jo li anava directa sempre a la jugular, amb aquesta ambició que tenim, que hi hagi una política justa, eh?, fiscal justa i progressiva. I vostè deia que no, que això no les afectaria. Doncs bé, ja hi som. Aquests diners no hi són... Li deïem que en aquest marc de crisi era més necessari que mai. Per què no li diu al president, per què no li diu al conseller Mas-Colell que davant d'aquesta situació problemàtica es postergui l'eliminació d'aquest impost? Això sí que seria solidari, i vostè estaria en el camí de complir allò que va prometre i a què es comprometia en tots aquests actes i amb les entitats socials, que és el que ens interessa a tots, que és la salvaguarda i l'avenç d'aquest estat de benestar, que ja és prou precari però que és el que tenim. Però no, és millor complir amb les famílies més riques de Catalunya.

Més incompliments, senyor conseller, i són els que van en funció de la llei de..., en els incompliments de la Llei de dependència. Les dades que tenim són les de l'Imerso, perquè vostè es va comprometre a donar-les en la reunió que vam fer al departament, les dades segregades, i no tenim tampoc..., per comprovar com està això. Però a nosaltres ens donen així, ras i curt, que 75.000 persones estan sense prestació. És a dir, vostè també crea llistes d'espera, senyor conseller, igual que el senyor Boi Ruiz.

Hi han moltes coses, eh? Hi ha hagut un grau més, hi ha més sol·licituds..., però, clar, hi ha menys valoracions... Aquí volem saber què pensa fer. Potser estan desbordats. Com reforçarà els serveis perquè això pugui, doncs, fer-se bé i de manera òptima? Aquests equips de valoració, com els reforçarà? La primària també la reforçarà?

Observem, a més a més, davallades en coses que per vostè eren molt significatives i que també hi havíem batallat molt. Per exemple, li parlo, doncs, de l'assistent personal. Vostè d'això també en feia un cavall de batalla, nosaltres també. Vostè deia que crearia un

sistema català nou. De fet, crec que es va comprometre per a més endavant, però, bé, en l'assistent personal deia que s'avançaria molt. Però, ja com a anècdota, dir-li que de moment la que hem perdut és una d'aquestes proves pilot; ens consta que ha desaparegut una persona que..., aquesta prestació s'ha reduït en una persona. És una anècdota, però, clar, això demostra que no sabem com avançarà això. I també ens interessa molt saber com pensa impulsar aquesta figura.

En definitiva, també s'observa, doncs, que continuem amb allò que vam dir i ens vam prometre tots que no faríem, no?, que seria que els serveis de residència i de prestació econòmica vinculada a SAAD estan disminuint també de forma alarmant, no? Llavors, una mica, ens agradaria que en això ens situés, perquè entre que no tenim dades del departament que ens sembla, doncs, més o menys fiables..., poder-ho fer.

Conseller, nosaltres també –i ahir va haver-hi la pregunta– li volíem parlar sobre el tema de les residències. Vostè ja va retallar les residències un 5 per cent, pràcticament. Ahir també va contestar les preguntes, i no es faci combregar amb rodes de molí –les preguntes de la senyora Granados–, perquè com és possible que no hi haguessin diners?, que després n'hi haguessin?, d'on han sortit?, per què no hi eren? Aquesta resposta no la tenim. Això no és culpa dels set anys. Vull dir, aquí hi ha alguna cosa: uns diners que hi són i que després apareixen.

Però això ens demostra una altra vegada una cosa que comença a ser una mica pròpia d'aquest departament i que va com en paral·lel amb el Departament d'Ensenyament, que és la reacció, abans que l'acció o que la prevenció. I per això ens sembla gairebé imprescindible que ens digui ja, d'una vegada, el full de ruta, perquè veiem una política erràtica. Per exemple, una cosa que ens afecta, doncs, les persones que treballen o que estan en centres especials de treball. Hi havia un complement que es pagava, que és un conveni amb la senyora Serna –i sé que això és Departament de Treball–, que es pagava un complement, doncs, a les persones contractades. Aquest conveni venç a 31 de desembre. Si ara els traiem els diners de les residències, molts d'aquests centres també tenen centres especials de treball, aquest conveni –li ho demanem– es renovarà? No es renovarà? Esperarem que hi hagi queixes? Esperarem? Què farem? És a dir, les persones i les entitats davant d'aquests episodis estan una mica neguitoses i una mica enfadades.

Conseller, nosaltres, avui, aprovarem –i ja es va aprovar en comissió– el Pacte contra la pobresa. La Creu Roja i la Taula del Tercer Sector a Catalunya ja ens diuen l'alarmant de les xifres; ens diuen que és un desastre humanitari sense precedents, només comparable a la postguerra.

Per tant, li exigim, senyor conseller, el que exigeixen totes les entitats, que aquest govern prioritzi les polítiques socials davant de les econòmiques. Li ho van dir també les persones, l'altre dia, en el Ple de l'experiència, les persones grans, les que pateixen un 25 per cent de la pobresa, li ho van dir i li van fer una ponència explícita; la segona, era fiscalitat: una fiscalitat

justa, política redistributiva. Això li van demanar, i el que li demanem nosaltres, senyor conseller, és que tot això que sabem –i vostè també ho sap–, que els diners han de sortir d'algun lloc, li digui al Govern del lloc on han de sortir, perquè no és que li ho diguem nosaltres, és que li ho diu el Tercer Sector, és que li ho diu la gent gran, és que li ho diu, doncs, diríem, el país, les persones que es comprometen.

Nosaltres també li demanem que defensi, doncs, en el 2012 aquesta actitud, ja que en el 2011 no ha estat possible, la que els pressupostos contemplin allò social com a ineludible.

I una altra cosa, conseller, vostè diu que soluciona els problemes...

El vicepresident primer

Vagi acabant, il·lustre diputada.

Laura Massana Mas

Sí, acabo. Després, seguiré. Vostè diu que soluciona els problemes des de la proximitat. Això, per descomptat, només faltaria que no hi fos! El que passa és que creiem i entenem que ho ha de fer des de la cooperació.

I, després, seguiré.

El vicepresident primer

Gràcies, il·lustre diputada. Per respondre aquesta interpel·lació, i en nom del Govern, té ara la paraula l'honorable conseller Josep Lluís Cleries.

El conseller de Benestar Social i Família (Josep Lluís Cleries i González)

Senyor president... Senyores diputades, senyors diputats, senyora diputada, vostè ha tingut una intervenció crítica, però li agraeixo el to en què l'ha feta, perquè crec que, parlant amb un to constructiu, és com ens podem entendre: cadascú des del seu posicionament, i, per tant, li ho vull agrair, en primer lloc.

Vostè parla de retrocés, d'involució. Vivim moments de dificultat, però, tot i així, estem prioritzant les polítiques socials –estem prioritzant les polítiques socials–, i això es va veure en els pressupostos, que, evidentment, no són els pressupostos que desitjaríem, que voldríem, però és cert que les estem prioritzant.

I vostè, ara, em parlava, al final, de la pobresa. Jo li vull dir, precisament, que, en els pressupostos del 2012, estem, ja, prioritzant la lluita contra la pobresa. I, per tant, serà una de les qüestions que, a més, en iniciar l'any vinent, doncs, es veurà aquesta voluntat precisament de lluita contra la pobresa.

Però jo li vull recordar una cosa..., que, miri, ho deien, precisament, les entitats del tercer sector, si vostès agafen aquesta invitació, és idèntica aquest any que l'any passat: dolenta, dolenta l'any passat, dolenta aquest any. No ens agrada. Però, després d'uns anys d'un govern i aquest anys, doncs, se'ns diu que un de

cada cinc catalans i catalanes és pobre. Ens agrada aquest targetó? No. És una realitat també que diu «un 20 per cent», és una mica menys, però ja està bé tibar una mica la corda, perquè, en aquest tema, tots hi lluitem. Però, si mirem el manifest de l'any passat de la Taula del Tercer Sector, deia: «El nostre país va perdre durant l'expansió econòmica una ocasió històrica d'eradicar aquesta realitat inacceptable.»

Per tant, en els anys de creixement econòmic –2004, 2005, 2006, 2007–, la pobresa va créixer a Catalunya, no va decreixer, va créixer a Catalunya. I, per tant, és cert que tenim una situació..., però també és cert que, en moments de dificultat econòmica, és més difícil d'assolir aquesta, diguéssim, solució; però hi estem treballant, i, a més a més, vostè ho ha dit i m'agrada que ho hagi dit: proximitat i col·laboració i cooperació amb el Tercer Sector Social de Catalunya, amb tot el Tercer Sector. I això saben que ho tenen i, a més a més, he vist notes de premsa que diuen unes coses, però també he vist notes de premsa que diuen que hi ha aquesta proximitat i aquesta voluntat de col·laboració.

Nosaltres una de les qüestions que estem treballant, senyora diputada, és la sostenibilitat del sistema. Hem de fer un sistema sostenible, que vol dir que només podem mantenir el sistema amb allò que tenim, no amb el que no tenim; i, per tant, doncs, en això, nosaltres hi anirem treballant per a fer-lo sostenible.

I li vull recordar que l'ICASS, l'Institut Català d'Assistència i Serveis Socials, doncs, va créixer..., aquest any ha crescut un 6,7 per cent. Per tant, també li vull deixar clar això.

Vostè em feia unes preguntes, que jo vull contestar, primer, sobre la Llei de la dependència. Miri, la Llei de la dependència, a Catalunya, avui, en valoracions, estem al 95,45 per cent de totes les sol·licituds de valoració que hem tingut de dependència històrica. És a dir, si agafem les 374.000 i escaig sol·licituds, gairebé 375.000, doncs, estem al 95,45 per cent de valoracions. I això ha significat un gran esforç i s'està fent.

Després, en l'àmbit dels programes individuals d'atenció, estem, gairebé, fregant el 82 per cent, que aquí, a més a més, estem fent –i ho vam explicar en la darrera comissió de seguiment de la Llei de la dependència– uns programes amb ajuntaments per fer, diguéssim, uns plans de xoc, perquè tenim alguns ajuntaments –que jo prefereixo més no dir-los, perquè, sinó sembla que et fixi's amb uns i no amb uns altres, vull dir, és igual, però– que fem uns plans de xoc per als programes individuals d'atenció.

Per tant, en valoracions, estem anant molt bé, i, en programes individuals, jo crec que aquesta tardor, tal com vam dir, podrem haver fet cau i net de tot el que teníem pendent d'anys anteriors. Jo no vull fer sang ni amb anys anteriors ni re. Vostè ha tingut una intervenció molt constructiva, jo també la vull tenir.

Miri, una altra dada que també la pot il·lustrar: de gener a juliol del 2010 es van pagar prestacions econòmiques per 360,7 milions d'euros; en el mateix termini d'aquest any, portem pagats 372 milions d'euros.

Per tant, tot i la situació econòmica s'està pagant per sobre del que s'havia pagat.

I, després, vostè deia: «Home, vostè va parlar, precisament, de la prestació econòmica vinculada.» Miri, li ho puc dir avui, perquè, aquesta setmana, ja hem tingut la resolució del que és l'acreditació que han sol·licitat moltes residències. En aquests moments, a la web del departament –i aquesta setmana es comunica a tots els serveis socials bàsics–, tenim més de 100 residències, 101 –tampoc gaires més, 101– residències que estan en 21 comarques de Catalunya i que són més de 4.500 places potencials, perquè, a través de prestació econòmica vinculada, s'hi pugui accedir.

Per tant, doncs, estarem respectant amb això el dret a escollir de les persones, el dret a escollir, perquè hi puguin anar a través de prestació econòmica vinculada, mantenint, evidentment, totes les places concertades, tot el finançament públic, i aquesta acreditació prèvia és prèvia a la concertació, que vindrà després. Per tant..., però la prestació vinculada, la Llei de la dependència que vostès van votar preveu aquesta prestació per accedir a les residències, per exemple; són residències privades.

També els puc recordar, si ho volen, com que veig que no hi estan d'acord..., home!, que de deu residències que s'havien de fer només a la ciutat de Barcelona, la primera que s'ha inaugurat d'aquestes deu ha estat fa tres setmanes, un mes, vull dir...; per tant, doncs, vull dir que aquestes eren públiques i, per tant, no s'han fet, n'hi ha unes que estan en construcció.

També dir que, en el que resta d'aquest any, posarem en marxa 752 noves places, repartides en 19 equipaments per tot el territori de Catalunya, que aquestes sí que són públiques d'ajuntaments o de la Generalitat o concertades, i, per tant, amb finançament públic totes: 752 noves places.

Però jo li vull destacar aquest tema de les..., perquè m'ha semblat que no els agradava. Escolti, és una cosa que vam explicar, que la gent pugui escollir en la proximitat. Evidentment, si hi ha una plaça amb finançament públic lliure en el seu territori, hi podrà accedir de seguida; però, si algú es troba en dificultats, immediatament hi pot accedir a través de la prestació econòmica vinculada amb aquestes 4.500 places potencials, que, evidentment, això ho aniran fent els serveis socials bàsics a través dels programes individuals d'atenció.

Per tant, doncs, ens sembla que aquesta és una bona mesura, que aquesta acreditació d'un centenar de residències, que encara continuaran altres, eh?, perquè s'estan tramitant, una per una les està visitant la inspecció del departament per veure si les condicions són les òptimes i compleixen totes les normatives per fer-ho.

I, després, quan vostès diuen sobre la Llei de la dependència..., miri, hi va haver una intervenció de la ministra de Sanitat, Política Social i Igualtat, en el Ple del 20 de juliol, i va dir: «És veritat que hem iniciat un treball eficaç amb el Govern de Catalunya, que

ha servit per fer front a alguns dels reptes que teníem compartits i que ha servit per deixar una evidència clara que la cooperació i la lleialtat i el treball conjunt és la millor garantia per atendre les persones amb dependència.» Faig la traducció, que està en castellà. Per tant, doncs, el ministeri reconeix que s'està fent aquesta feina, s'està fent ben feta. Per tant, tenim un reconeixement de la mateixa ministra en un plenari, del plenari de les Corts, eh? Per tant, escolti, s'està fent aquesta feina.

Jo crec que, evidentment, si tinguéssim més recursos, podríem córrer més, podríem concertar més, però a mi em sembla que estem mantenint la voluntat que tot el que fa referència a l'atenció a les persones grans, també a les persones amb discapacitat –vostè hi ha fet referència–, estem tenint un treball intens.

Ara em parlava dels centres especials de treball; no li podré contestar tot i, després, també, a la rèplica, li comentaré alguns temes sobre la renda mínima d'inserció, però jo crec que també... Fixi's, a la legislatura passada, jo, quan vaig parlar de renda mínima d'inserció, ho vam fer amb la consellera de Treball. Jo crec que també hem de fer una cortesia parlamentària que cadascú... Ara, els aspectes que m'afecten a mi, a la rèplica, més que re, per una qüestió de temps, no tinc cap inconvenient en comentar-li, perquè, doncs, ho pugui fer.

(Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.)

De tota manera, dir-li que, per a nosaltres –i acabo com he començat–, la lluita contra la pobresa és una prioritat i ho serà més i es veurà més en el pressupost del 2012, perquè, en aquest, doncs, també per als mesos que quedaven, no vam poder tampoc tenir gaire marge de maniobra econòmic, i, tot i així, saben que, a més a més dels recursos ordinaris que s'hi dedicaven...

La presidenta

Conseller...

El conseller de Benestar Social i Família

...hem fet un petit esforç per anar una mica més enllà.

Moltes gràcies, senyora presidenta, senyora diputada.

La presidenta

Per a la rèplica, té la paraula la il·lustre senyora Laura Massana.

Laura Massana Mas

Gràcies, presidenta. Una cosa, senyor conseller, quan vostè parla de les dades anteriors, també ha de pensar que, en el moment que vostè les situa en el temps, a Catalunya, havia augmentat la població en un milió i mig de persones, que, si no s'haguessin fet les polítiques que es van fer, moltes –moltes– lleis, moltes, a més a més, per unanimitat, on vostès també van participar, i molts pactes per votar aquestes lleis, no ha-

guessin tingut, doncs, la capacitat que tenen ara, abans que, potser, la desmuntin, de fer polítiques socials, perquè ja vam tenir aquest debat en temes d'educació; si en educació, doncs, no s'haguessin fet les escoles que hi han, ara, potser, la consellera Rigau també tindria problemes.

Jo també li vull agrair el to.

M'interessa molt la renda mínima d'inserció. Per a nosaltres és clar que el frau és una excusa, que el cost de tanta tramitació i revisió externa ha de ser elevat. I això ho volem saber: què ens costa. Igual que vostè diu: «No hi han diners.» Però els diners que donarem a les *majors* del cinema o a Randstad, en aquest cas, per què no poden anar a polítiques socials? És que aquesta és la pregunta que li fem. La prioritat dins del departament la podem entendre i, inclús, podem participar en la prioritat sobre quins col·lectius, sobre de quina manera, però la prioritat del Govern és el que jo l'emplaço que vostè faci rectificar, perquè, així, no anem bé.

Nosaltres creiem..., com ens deia que, a Madrid, molt bé amb la ministra de Salut, Madrid és bo. Quan va bé, Madrid és molt dolent, i Madrid és excusa, com quan volem situar aquest 68 per cent de persones que es quedaran sense prestació..., el volem situar sota el paraigua d'aquest atur de l'Estat, sense nosaltres responsabilitzar-nos-en, o sigui que ens rentem les mans del que està... Li ho pregunto a vostè, perquè és vostè qui ha de fer les polítiques de la... Per això li dic que és vostè. I la renda mínima, parli'n; és el que jo li demanava, no?

També tenim, doncs, en aquest sentit dubtes amb relació a aquest pacte sobre la pobresa, en el qual estem d'acord. Home, vostès van ser signants del Pacte per a la immigració, i aquest pacte està rebentat; vostès van ser signants del Pacte per a l'habitatge, i la Llei del dret a l'habitatge està fulminada. Nosaltres hi votarem a favor, ho compartirem i hi serem, perquè creiem que ens toca en aquest sentit també remar-hi; però que no sigui un pacte per tapar-nos la cara, que sigui alguna cosa, doncs, que es vegi clara en els pressupostos.

Home, el dret a decidir, senyor conseller, el dret a escollir, donant xecs, no és escollir: has de donar totes les prestacions possibles per poder-les escollir. I per això li demano: en un moment amb tanta crisi, per què no fem aquest canvi de paradigma al qual ens hem emplaçat, que és el de la Llei de la vida autònoma i dependent? Que es avançar, doncs, en el paradigma de la desinstitucionalització de les persones, que segurament econòmicament també sortiria més econòmic, i no tants xecs per a residències privades. Nosaltres entenem que els compromisos que hem de complir també són amb els ajuntaments, que sí que tenen residències, en aquest sentit, parlades i concertades.

I li demanem una cosa més enllà, i nosaltres la reivindicarem i la proposarem: ja no és només un pacte contra la pobresa, sinó també avançar cap a la renda garantida de ciutadania, que això ho tenim en el nostre Estatut i és un dret que es recull en el nostre Estatut. I, per tant, en aquest sentit hem d'avançar. Perquè, quan vostè compara la pobresa també d'aquests anys pas-

sats amb l'actual, jo crec que des de la crisi el sistema, d'alguna manera, rebenta per tot arreu. La millor, realment, inserció és la que és possible a través del treball, no?, a través de l'ocupació, per moltes de les casuístiques que estan passant. Però tenim problemàtiques, i jo li ho deia, com l'habitatge. Aquest Govern i el seu grup polític, quan governa a Madrid, la dació en pagament és un tema que encara no ha resolt ni l'ha votat mai a favor, i un dels greus problemes és el tema hipotecari. I això és el que està portant moltes famílies que abans no anaven ni als bancs d'aliments, ni anaven a les entitats socials, a anar-hi ara, perquè necessiten trenta euros per pagar..., per menjar, perquè aquells trenta euros han d'anar directament a l'habitatge. I li he dit que les xifres de l'habitatge eren horroroses, i tenim un govern que no està fent política d'habitatge, que no està en aquest sentit, doncs, contemplant absolutament cap política de suport a la ciutadania i cap política de suport a la pobresa en general.

Li estem dient, senyor conseller, que no és una cosa de vostè sol. Que vostè ho podia fer molt millor? Sí. Que vostè de vegades se n'ha escapat, com amb la renda mínima, i per això avui l'emplaçàvem aquí? També. Però que si vostè és en aquest Govern, si vostè diu que aquest Govern pren les decisions solidàriament, faci que les polítiques socials siguin les prioritàries del Govern. Només faltaria que amb vostè no fossin les polítiques socials, les prioritàries.

I respongui'ns també, doncs, com quedaran aquestes residències, si seguiran tenint problemes de cobrament; els centres especials de treball..., si no és avui, alguna altra estona, però això és un fet i una realitat: el conveni s'acaba el 31 de desembre, i en aquest sentit, doncs, volem totes aquestes respostes: què ens gastem, amb una mà a Randstad, a les *majors* —ara que tinc el conseller de Cultura aquí—, en altres polítiques, què no recaptem d'aquells que més tenen, quina política fiscal fem i com repartim això i com ho redistribuïm a qui ho necessita. Perquè si una cosa és cabdal en aquest moment, senyor conseller, per créixer i per sobreviure, fins i tot, com a país és la cohesió social. Sense cohesió social tampoc podrem avançar. Per tant, això que vostè en diu «patriotisme social», que sigui menys patriotisme, més compromís amb les entitats, amb el país, amb les persones i amb la societat.

Res més, i gràcies.

La presidenta

Per a la rèplica té la paraula l'honorable senyor Josep Lluís Cleries, conseller de Benestar i Família.

El conseller de Benestar Social i Família

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyora diputada, ara parlava que jo abans no he fet menció, pel temps —perquè costa explicar tantes coses, no?, en poc temps—, del tema del pacte contra la pobresa. Jo vull recordar que —si no ho recordo malament, era el 18 d'abril— vam crear un grup de treball amb entitats, amb Federació i Associació de Municipis, que ha fet una bona feina de reflexió, i són unes conclusions que ara te-

nim, aquests dies propers les presentarem, i que aniran en la línia..., i aquí hi ha el diputat Pere Bosch, que en vam parlar el dia de la renda mínima d'inserció, a l'estiu, a l'agost, i també en vam parlar just abans de l'estiu en una interpellació. Hi ha aquest pacte contra la pobresa, doncs, que celebrem. Jo aquell dia li vaig dir: «Escolti, estem en aquesta línia, ja s'ha votat...», em sembla que al final haurem votat tres vegades, no?, però, escolti, és important, perquè és un pacte important. I farem la feina amb les entitats, amb els ajuntaments i amb els grups parlamentaris. I, per tant, serà una feina compartida i que el Govern hi donarà tota la importància. I ho vam dir i jo també vaig fer unes declaracions en aquest sentit en una interpellació, de dir: «En aquest sentit cal sumar tots.» I, escolti, per tant, estem convençuts que és un tema important.

Tot el que fa referència a la vida autònoma, jo ho comparteixo. Nosaltres hem dit que a la segona part de la legislatura farem una llei de l'autonomia personal catalana, però que primer els dos anys els farem, doncs, per actualitzar la situació de la Llei de la dependència, i els dos segons, per fer més aquesta prioritització.

És cert que jo quan veig de..., el que m'agrada menys de les dades de la dependència –i ho saben, perquè ho deia abans i ho dic ara– és el tema, per exemple, que, sigui per prestació econòmica o sigui per servei, nosaltres optem més per prestació de servei, prestació vinculada a servei o servei directament. I també li dic: si tenim prou serveis públics, doncs, tothom per servei públic, públic o finançament públic, s'entén, places concertades o col·laboradores, places pròpies i després la prestació econòmica vinculada, perquè l'ordre que fem és aquest. Sempre prioritzem la plaça de finançament públic, perquè són les primeres que hem d'utilitzar. I, a més, prioritzar més el que és la vida autònoma. I amb això, amb Ecom hem renovat el conveni, i tenim un problema que hem de veure com el solucionem, que és que la normativa que hi ha de l'assistent personal no dona..., l'actual normativa que ens vam trobar, doncs, no dona el nombre d'hores suficients i aquí hem de fer uns canvis. El que passa, hem de veure si hem de mantenir-ho durant un temps, potser l'any 2012 encara amb conveni, o canviar el que és tota la regulació de l'assistent personal.

Del tema de la renda mínima d'inserció, jo els he dit: miri, nosaltres creiem que la renda mínima d'inserció, hem de fer que retorni on era, que sigui una renda amb un pla d'integració de la persona, d'inserció sociolaboral. I aquesta era la idea quan va néixer, i si mirem els documents que ens hem trobat, que comparteixo, tant de l'acord estratègic, de reflexió, com també de treballadores socials amb unes jornades que hi va haver, es diu: «Hem de retornar la renda mínima al seu lloc.» I després hem de buscar altres coses perquè altres situacions del moment... Però si fem tothom a la renda mínima ens estem equivocant, crec sincerament.

Però jo crec que n'hem de parlar amb tranquil·litat. Perquè estem en un moment que, si no, estem donant i demanant a la renda mínima d'inserció unes coses per a les quals no estava pensada. Perquè a una persona, doncs, que el seu problema, que és molt greu, és no tenir feina, li hem de fer un programa de reinserció soci-

al? No, aquesta persona l'hem d'ajudar en la formació ocupacional, l'hem d'ajudar en tot l'apartat més..., o amb plans d'ocupació, però no és precisament amb la reinserció social.

I jo, per exemple, he vist que el que es va aprovar en el darrer Ple, a part d'altres coses, en el debat de política general, és una segmentació del que és la renda mínima, perquè totes les persones que tenen aquest perfil més social –que ja sé que costa de..., no és una caixa exacta, no?– tinguin un seguiment més des del Departament de Benestar Social i Família i des dels serveis socials bàsics, que per això estrenyerem els vincles i el treball amb el que són els ajuntaments i els consells comarcals. I després hi ha d'haver l'altre, els que tenen aquest perfil més laboral, que són fruit bàsicament de la situació de crisi, doncs, que hi ha d'haver un seguiment més des del Departament Empresa i Ocupació.

Jo crec que si en això ens posem d'acord podem donar unes millors solucions i un major seguiment i ajuda a les persones i a les famílies que es troben en un itinerari o en l'altre. És cert que són vasos comunicants, que si algú en l'àmbit laboral hi és massa temps ens pot saltar a l'altre, i hem d'estar atents i fer-ne el seguiment. Però jo crec que si fem un debat constructiu entre tots en aquest sentit, doncs, és una bona línia.

Finalment, vostè deia «la cohesió social», és cert: aquest és el gran bé d'aquest país, la cohesió social, mantenir-la, treballar-hi plegats, i aquí hi ha d'haver una feina de govern, d'entitats del tercer sector, que en l'àmbit social tenen un gran paper; també d'empreses, jo també els ho dic, hi ha empreses que estan fent una bona feina, i, evidentment, els grups parlamentaris. Jo crec que tots estem emplaçats en aquest moment a saber sumar.

Ahir estava en un acte d'Iniciatives Solidàries, que era el quinzenè aniversari, i es deia..., que alguns de vostès no hi van poder venir com a diputats, perquè estaven en el Ple; jo, com que ara no sóc diputat, m'hi vaig poder escapar. (*Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.*) Si em perdona, senyora presidenta, acabo...

La presidenta

Senyor conseller, sí...

El conseller de Benestar Social i Família

Només..., el president d'Iniciatives Solidàries diu: «I aquest camí l'hem de fer sumant tots plegats i en pau.» Jo crec que és el moment de saber sumar per aquesta cohesió social.

Moltes gràcies.

La presidenta

El següent punt de l'ordre del dia és la interpellació al Govern sobre el futur de la indústria del cinema.

Interpel·lació

al Govern sobre el futur de la indústria del cinema (tram. 300-00079/09)

Presentada pel Subgrup Parlamentari Ciutadans, té la paraula la il·lustre senyora Carmen de Rivera.

Carmen de Rivera i Pla

Gracias, presidenta. Vicepresidenta, *consellers*, señoras y señores diputados, la interpelación que le hacemos desde Ciutadans, señor *conseller* Mascarell, tiene como objetivo conocer los extremos del acuerdo alcanzado recientemente entre la Generalitat, Fedicine y el Gremio de Empresarios de Cine de Cataluña en relación con la aplicación de la conocida como «ley del cine».

Por lo que hemos conocido a través de los medios de comunicación y por las explicaciones dadas por su departamento, este acuerdo establece una red de salas de exhibición cinematográfica en Cataluña que proyecten de forma permanente películas de estreno en lengua catalana. Para ello, los exhibidores cederán un 10 por ciento de las pantallas, 50 pantallas sobre un total de 496, para que se proyecten películas dobladas al catalán. Las distribuidoras se comprometen a doblar veinticinco títulos como mínimo al año y distribuir veinticinco copias de cada título en lengua catalana por cada largometraje de estreno. Y el Departament de Cultura se compromete a costear el doblaje de las copias por un importe de 1.400.000 euros, además de establecer la dotación presupuestaria necesaria para generar la demanda de ese 10 por ciento de salas que ceden los exhibidores.

Como vemos, y en relación con la voluntad expresada en esta ley, este es un acuerdo de mínimos que intenta maquillar el fracaso de esta ley. Porque esta ley y su acuerdo son un fracaso. Esta ley es una mala ley, y el acuerdo alcanzado es un mal acuerdo, porque de algo malo no puede salir nada bueno, *conseller*.

Esta era y es una mala ley, porque ustedes y el tripartito apostaron una vez más por la imposición frente al acuerdo, hicieron una ley que obviaba la realidad para cambiarla, confundiendo una vez más sus deseos con la realidad. Es una mala ley, porque desprecia la realidad del mercado cinematográfico en Cataluña y su comportamiento, porque se enfrenta a los exhibidores, amenazando su supervivencia económica, abocándolos al cierre de salas y al despido de miles de trabajadores, porque antepone la construcción nacional de un nacionalismo lingüístico para el que la lengua y su fomento no es un fin en sí mismo, sino un instrumento de ingeniería social.

Pero una vez más la realidad les ha puesto a ustedes y a toda esta serie de normativas en su sitio. Supongo que le costará reconocer, pero es así, que se han dado de bruces con la realidad de la industria cinematográfica, de la libertad de empresa y de la oferta y la demanda en Cataluña. Este acuerdo busca maquillar la realidad, pero no lo consigue. Ni consigue incorporar a los exhibidores voluntariamente a un objetivo que Ciutadans comparte –la mayor presencia de cine en

catalán en nuestra comunidad–, sino que les impone un impuesto, que nosotros consideramos revolucionario, que aceptan para evitar problemas. Y, sobre todo, no elimina definitivamente la parte más perversa y totalitaria de la misma: su régimen sancionador.

Plantea además una duda razonable del coste que van a tener para los ciudadanos sus obsesiones. Tememos que la apostilla al importe de 1.400.000 euros, o sea, la dotación presupuestaria necesaria para generar la demanda de ese 10 por ciento de salas, se convierta en un coladero para destinar millones de euros que deben destinarse ahora y siempre a los verdaderos problemas y necesidades de los ciudadanos: la salud, la educación y los servicios sociales.

Y la pregunta es: *conseller*, ¿no hubiera sido más adecuado apostar por la digitalización de las salas? Ese es el futuro inmediato, y ya el presente en muchos países de Europa. Si tenemos en cuenta que el coste de la digitalización, que es de cien mil euros por sala..., con el dinero que cuesta el doblaje y la dotación para el fomento de la demanda se podrían digitalizar unas treinta salas, que, estratégicamente seleccionadas por afluencia de espectadores, podría suponer una medida sin duda mucho más eficaz, más sensata, más inteligente y más efectiva.

Concretando, *conseller*, el objeto de esta interpelación es saber qué previsión tiene el Govern para cambiar una ley, como es la Ley del cine, que se ha demostrado inútil y de dudosa legalidad según el Constitucional, que ha dejado muy claro que no se pueden exigir obligaciones lingüísticas en las relaciones entre personas privadas y que las imposiciones no sirven para fomentar el uso de una lengua. Por lo que ¿piensan ustedes derogar la cuotas y sanciones lingüísticas de la Ley del cine?

En cualquier caso, y por lo que respecta al cumplimiento de este pacto –y aquí nuestra segunda pregunta–, ¿cuál es el coste real previsible derivado del efectivo cumplimiento de este pacto?

Y por último, *conseller*, ¿podemos ponernos de acuerdo para fomentar y no imponer?

Muchas gracias.

La presidenta

A continuació, per respondre, té la paraula l'honorable senyor Ferran Mascarell, conseller de Cultura.

El conseller de Cultura (Ferran Mascarell i Canalda)

Gràcies, senyora presidenta. Senyora diputada, per uns instants he tingut la impressió que m'havia equivocat d'intervenció; m'he pensat que es referia a una altra cosa, perquè ha descrit una realitat tan diferent de la que hi ha al darrere de l'acord que varem prendre, que certament m'ha costat identificar que era a mi que..., m'estava fent la pregunta a mi.

Ha dit una cosa al final que em penso que és la que defineix bé l'únic punt d'encontre que em sembla que puc tenir amb el que vostè ha dit, que és aquesta idea de

fomentar i no imposar. I, per tant, com ha fet aquesta conclusió, vostè ha expressat aquesta conclusió i tot el que hi ha al darrere d'aquest acord és justament foment i no imposició, i justament acord, justament pacte, doncs, no acabo d'entendre exactament què és el que m'està demanant, diferent del que justament s'ha fet, eh?

Però, bé, vostè ha explicat poc o molt, encara que sigui per sobre i amb alguns accents que no són exactament reals, l'acord; en termes generals poca cosa més li puc afegir. L'acord ha estat a bastament explicat. Certament, allà on hi havia..., el que estem proposant són vint-i-cinc pel·lícules, que seran algunes més, per disposició dels mateixos exhibidors i productors, un mínim de vint-i-cinc títols. Certament, això donarà com a mínim unes 625 còpies a partir de l'any 2012, és a dir, en el transcurs de l'any 2012. Això tindrà lloc en cinquanta sales de Catalunya, que són sales que posen a la disposició els mateixos exhibidors catalans; és a dir, aquest és un acord amb els exhibidors catalans. Tot això motivarà que allà on hi havia quatre mil passis l'any 2010 es situï en els 55.000 per a l'any 2012; allà on hi havia un temps màxim d'una setmana, com a mínim està plantejat en dues setmanes com a temps de pantalla; allò que era una quota de mercat de l'1 per cent quedarà situat a l'entorn del 7 per cent. I alguna cosa que vostè no ha dit i jo faig notar, perquè té una certa importància, és que, a més a més, l'acord inclou la resta de la cadena de valor, és a dir, tot allò que té a veure amb DVD, internet i altres, que també es beneficiarà, doncs, del doblatge que es produeixi, no?

Per tant, és un bon acord, que vostè ha descrit apocalípticament dient-me que això perjudica el sector, quan el sector l'ha celebrat d'una manera extraordinàriament positiva –extraordinàriament positiva.

I el sector ha fet una altra cosa, que és acceptar les regles del joc que nosaltres hem posat sobre la taula. Vostè parla de la llei com un moment horrorós que va implicar que moltes coses passessin, però bé, la llei està vigent i l'acord s'ha produït, perquè em penso que la major part de les persones, dels operadors que intervenen en el sector tenen el mateix objectiu que té el Govern –tenen el mateix objectiu que té el Govern. Penso que en termes generals tot el conjunt del sector defensa les mateixes qüestions que estem defensant nosaltres, que és que la indústria del cinema a Catalunya vagi més bé, és a dir, es desplegui, i que el cinema en català tingui una quota que sigui sensata i que, a mesura que es vagin complint els terminis que la mateixa llei ha posat sobre la taula, doncs, puguem anar creixent fins a arribar a aquell punt en què pràcticament, com a mínim, el cinema en català tingui la mateixa presència, com a mínim, que el cinema en llengua castellana o en altres llengües, en la realitat catalana.

No sé què més dir-li. És a dir, l'acord està muntat com un element fonamental en la nostra estratègia de defensar essencialment, doncs, aquells que són els creadors del nostre país, aquells que són els empresaris del món del cine del nostre país, que això vol dir productors i exhibidors, per fer possible que l'ampliació dels públics es manifesti. Com vostè segurament sap,

fa deu anys hi havia uns 31, 32 milions d'usuaris de cinema a Catalunya; ara n'hi ha uns 20. Ens convé que creixi a tots, en benefici de la indústria, una indústria que aplega un bon nombre de persones, empreses i persones.

Totes aquestes coses són les que nosaltres hem combinat i tothom ha celebrat l'acord, o pràcticament tothom ha celebrat l'acord, no? Aleshores, no acabo de veure exactament com entrar en aquesta cosa que vostè em plantejava, d'un mal acord, que no reconeix la realitat... Si és un acord fet amb el sector, deu reconèixer la realitat, no? I, a més a més, hi insisteixo, està fet des de la mateixa lògica de la llei. Penso que tots plegats, és a dir, el conjunt del sector i nosaltres, hem conversat prou, hem parlat prou, hem entès prou de què estàvem parlant, hem creat un llenguatge comú suficientment important perquè ningú estigui plantejant els termes com vostè els està plantejant.

No sé què més dir-li. O sigui, vagi a la realitat, miri's el que diuen els diaris, miri's el que diuen els productors, miri's el que diuen els exhibidors, miri el que diuen els dobladors... Miri's un diari d'ahir, on el conjunt dels dobladors del nostre país, tocats per una certa dificultat, justament, perquè no es doblaven pel·lícules, celebraven aquest acord, doncs, tan bé com la major part dels altres sectors. Què més li puc dir? Vostè m'ha plantejat una apocalipsi i jo li puc dir, home, que tenim un terreny en què estem llaurant, estem llaurant amb una certa profunditat, des del Govern però no només, perquè això no es fa des del Govern, es fa des de la societat civil, es fa des del món empresarial... I, bé, penso que hem posat un bon punt de partida perquè aquelles coses que volem que passin es materialitzin.

M'ha parlat de la digitalització de les sales com si això fos incompatible. La digitalització de les sales –ho diu la llei en un dels seus articles– està plantejada, estem negociant amb el sector per veure com la podem plantejar. Ara hi ha un 20 i tant per cent de sales digitalitzades; l'objectiu seria arribar relativament aviat, com a mínim, al 50 per cent. Això tindrà una gran influència, en un període de dos, tres anys, en el mateix procés de doblatge de les pel·lícules. Estem, per tant, plantejant amb el sector la digitalització, estem plantejant l'acord amb els americans, estem intentant que hi hagi més cinema en català, com vostès saben... En fi, no vull ara posar-los-ho sobre la taula, però em penso que hi ha un bon cúmul de pel·lícules en llengua catalana que estan tenint, doncs, per primera vegada, un èxit notable. La marca..., avui mateix s'estrenarà Sitges, amb un èxit de públic notable; són sis o set mil entrades més, les que ja han venut unes hores abans de la mateixa inauguració de Sitges.

Escolti, tot això el sector ho està acollint bé, i penso que en termes generals el món de la política hauria de sintonitzar amb el que està passant a la realitat, i no intentar crear realitats paral·leles. Això, en algun món digital potser sí, però en el món de la realitat és bo no fer-ho, perquè finalment les coses que es plantegen contradueixen la mateixa realitat.

Em sobren dos minuts... És que no sé què més dir-li. (*Remor de veus.*)

La presidenta

Per a la rèplica, té la paraula la il·lustre senyora Carmen de Rivera.

Carmen de Rivera i Pla

Presidenta, vicepresidenta, diputados, diputadas... *Conseller*, gracias por la contestación, pero no nos ha contestado exactamente..., o todas las preguntas que nosotros le hacíamos en esta interpelación, que de entrada es: ¿qué coste previsto tiene este acuerdo? Eso era un motivo. Porque, evidentemente, los acuerdos son para cumplir, y además de buena fe. Por lo tanto, los exhibidores han puesto el 10 por ciento de sus pantallas, ¿eh?, que no es poco, el 10 por ciento de sus pantallas para que haya cine en catalán, y esto se debe corresponder con lo acordado por ustedes, que implica el fomento para fomentar la demanda en catalán, que sabemos que no llega al 10 por ciento; usted mismo ha reconocido que era el 7, que quieren llegar al 7. ¿Bien?

Ahora bien, nosotros estamos de acuerdo con el acuerdo; es que no podía ser de otra manera, nos parece muy bien. Con lo que no estamos de acuerdo es con las imposiciones. Y lo que nosotros nos preguntamos, y de su contestación, *conseller*..., y lo que le pedimos –y esto lo plantearemos en la moción subsiguiente a esta interpelación– es si van a adaptar la ley al espíritu del acuerdo. Porque a nosotros nos da la sensación que esa..., no, «nos da la sensación», no: es que lo hemos cotejado, que esa es una realidad mucho más aproximada a lo que verdaderamente hay. O sea, han tenido al final que llegar a un acuerdo, que este acuerdo de lo que habla ya de entrada es de la buena fe de los empresarios del cine, de la buena fe de querer ayudar a que, efectivamente, haya cine en catalán, que nosotros desde luego no lo hemos negado nunca.

Pero ¿por qué? Pues, porque todos sabíamos, y así ha sucedido, que Bruselas le iba a poner el alto a esta ley. Y efectivamente así ha sido: Bruselas se ha dirigido al Gobierno de España para indicarle que aquí, en el Parlament de Catalunya, se había hecho una ley que es contraria absolutamente a la libertad de empresa, que eso es lo que Ciudadanos denunciábamos desde el primer momento, cuando se hizo esta ley, y que aquí lo único que pasó es que se pasó el rodillo del *tripartit*, ahora, eso sí, con el absoluto acuerdo de Convergencia y Unión.

Desde luego, nosotros sí hemos constatado, *conseller*..., porque se puede imaginar que para preparar esta interpelación nos hemos documentado y hemos hablado con las partes, aunque a usted le parezca que no, o a lo mejor su obligación sea decir que no; pero este acuerdo lo único que evidencia es que los empresarios han tenido un interés... A ellos les da igual; lo que les interesa es que la gente vaya al cine. Que vean la película en catalán o en castellano, a los empresarios de cine les da igual. Lo único que quieren adaptar es la verdadera demanda que hay, y si se puede potenciar, mejor.

Yo espero de ustedes un compromiso porque, además de dar dinero a fondo perdido –porque en el fondo es a fondo perdido, porque si hubieran ustedes apostado por la digitalización habría una inversión, sería una inversión–, además se comprometan a implementar medidas que verdaderamente..., que no sea solo poner dinero, sino una coordinación con Ensenyament, a lo mejor, se puede..., la gente que está estudiando catalán, o en los colegios, vayan a ver este cine en catalán. Creo que esto sería una medida positiva y constructiva.

Por tanto, *conseller*, yo espero que –como coincidimos en que este acuerdo..., nosotros, ya le digo, estamos a favor del acuerdo– también coincidan con nosotros, ya que han firmado este acuerdo, en que hay que derogar este régimen sancionador y esta imposición de las cuotas, que, desde luego, ya sabemos..., ahora, una vez más, lo constata Bruselas, pero ya se lo ha dicho el Constitucional también, que no nos lleva a ningún lado y, desde luego, atenta contra toda la normativa existente actual, europea y española.

Muchas gracias.

La presidenta

Té la paraula, per a la rèplica, l'honorable conseller de Cultura.

El conseller de Cultura

Gràcies, presidenta. Gràcies, senyora diputada. Bé, fem-ho més senzill, no? Les coses que la llei preveu estan fonamentades en dues línies de treball. Una línia de treball són els acords, i l'altra és, si no hi ha acords, les coses que se'n puguin derivar. Si estem en el règim dels acords, per què ens preocupem per les altres coses? Quin interès especial tenim a posar sobre la taula el que a hores d'ara no està plantejat? El que està plantejat són els acords. Celebrem els acords, expremem-los i visquem-los, i traguem-ne conseqüències positives, no? És a dir, no sé quin és l'interès de posar sobre la taula, justament, el que no s'està discutint en la vida social, que és el possible règim sancionador en el cas que no hi hagi acord, quan tenim acord. És un contrasentit. No sé exactament..., o puc imaginar quin és la intenció de tot plegat, però no té cap sentit.

Miri, de les tres preguntes que em fa, el cost –ja ho hem dit no sé quantes vegades– és el que s'ha fet públic; és aproximadament el milió 400.000 euros. Això per al 2012 representen 800.000 euros més que el que va succeir l'any 2010, d'acord? I és el mateix règim i sistema de cost per a la societat catalana; un sistema de cost que espero, aspiro, crec que aspirem tots que ben aviat no es produeixi. De cara a la part, diguem-ne, de les companyies americanes, bàsicament, el dia que ells considerin que el nivell de venda d'entrades en llengua catalana és la que es correspon a qualsevol dels altres mercats existents, ells assegurin: «Nosaltres farem front, com fem a tot arreu, a aquest cost.» Molt bé; és la nostra qüestió, simplement, aconseguir que això succeeixi. Aquí no hem introduït ni

una variant; és el que ve succeint els últims anys. Per què? Perquè la societat catalana ha decidit que, en un lloc on no hi havia normalitat, vol normalitat lingüística, eh? És tan senzill com això.

I, bé, si li preocupa aquest cost, com sento que preocupa, doncs, home, jo diria: miri, no sé si n'és conscient vostè, sap quan ens consta el Cervantes a cadascun dels ciutadans de Catalunya? (*Pausa.*) No ho sap? (*Pausa.*) Vint milions d'euros. (*Veus de fons.*) Sí, ens costa, a la societat catalana, el Cervantes, és a dir, difondre l'espanyol ens costa 20 milions d'euros. Bé, està bé, són 20 milions d'euros. No veig per què ens hem de focalitzar en aquest milió 400.000, que implica que un sector pugui tenir la seva *normalitat* o el camí de normalitat en l'àmbit del cinema. Estem parlant d'això; el cost, estem parlant d'aquest.

És cert que nosaltres hem dit que, a més a més, faríem polítiques, donaríem suport a polítiques de promoció, faríem tot el possible per promoure aquestes realitats de cine en llengua catalana. Això no té quantia, això és una voluntat de promoció que implicarà, doncs, que els diputats de tant en tant, si pot ser, passin pels cinemes, ho farem els consellers i ho faran els ciutadans, i, si pot ser, arribarem a acords amb tothom perquè aquest cinema en català es fomenti, eh? Això és un compromís que nosaltres hem pres.

De la bona fe dels empresaris, no me'n parli vostè, ja ho sé. Jo he trobat uns empresaris de molt bona fe. No els defensi vostè, ja els hem defensat nosaltres. Perquè al darrere de l'acord el que hi ha és la voluntat que el sector, el sector empresarial català, el sector d'exhibidors a Catalunya, segueixi tenint la fortalesa històrica que ha tingut. És molt important, al darrere té molta gent... No em parli del passat; el passat..., escolti, parli del present. El present és que aquest acord el que posa en relleu és que el Govern bàsicament pensa en termes d'interessos del sector de l'exhibició, a més a més dels interessos de la comunitat catalana i la seva llengua; hem fet les dues coses. Per tant, estigui contenta, digui: «Ecolti, ho hem fet bé, vostès estan al costat dels exhibidors, dels distribuïdors, ho han fet molt bé», perquè és el que ha succeït. Ells tenen aquesta impressió. Els hem resolt un problema, hi havia una certa dificultat, junts tenim interès que més gent vagi al cinema.

Bé, de Brussel·les ja en parlarem, perquè a Brussel·les és cert que hi ha una recomanació circulant, i aquesta recomanació no va en la línia del que vostè diu, sinó en una línia una mica diferent. En tot cas, espero que tinguem ocasió, quan tinguem notificació oficial i formal d'això, de parlar-ne.

Gràcies, senyora presidenta.

La presidenta

Moltes gràcies, senyor conseller.

Se suspèn la sessió, i començarà a les quatre de la tarda.

La sessió se suspèn a tres quarts de dues del migdia i sis minuts i es reprèn a les quatre de la tarda i tres minuts. Presideix la presidenta del Parlament, acompanyada de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general i el lletrat Fernando Domínguez García.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de tot el Govern.

La presidenta

Es reprèn la sessió.

Moció

subsegüent a la interpellació al Govern sobre la política cultural (tram. 302-00058/09)

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la política cultural, presentada pel Grup Parlamentari Socialista. Té la paraula la il·lustre senyora Consol Prados.

Consol Prados Martínez

Moltes gràcies, senyora presidenta. De fet, avui veiem, tractem –espero que l'aprovem– aquesta moció, que és conseqüència de la interpellació que jo mateixa li vaig fer al conseller de Cultura, al senyor Mascarell –em sap greu que no hi sigui, no ens acompanyi aquesta tarda. És una moció, per tant, que ve d'aquella interpellació, i en aquella interpellació el que posàvem de manifest era tota una sèrie de motivacions o de contradiccions que vèiem en el desplegament de la política cultural d'aquest departament.

Aniré per punts, que després són els que hem reflectit, que hem dibuixat a la moció. Un és l'anunci del conseller Mascarell –que ho fa des de fa temps– d'aquest acord nacional per la cultura, des de fa mesos, però que... –des que va començar a governar, no?, que anuncia aquest acord per la cultura–, però que no hem vist, ara per ara, ni cap proposta, ni cap calendari, ni cap metodologia, ni cap full de ruta. I, per tant, trobem a faltar aquest compromís concret, passar del titular al compromís concret.

També, en aquella interpellació, posàvem de manifest, no?, la flagrant contradicció entre l'oferiment de l'acord per part del conseller i els canvis estructurals que s'estan produint, que s'estan realitzant al mateix departament. Si volem diàleg, si volem acord, jo crec que hem de ser coherents. I, per tant, creiem que és des del pacte, des de l'acord per la cultura, que s'ha d'estudiar, s'ha de treballar de forma conjunta des del diàleg aquests..., el canvi dels organismes, si és que s'han de canviar. Estem parlant del Conca, de la Institució de les Lletres Catalanes, de l'ICIC, no estem parlant de qualsevol cosa.

Jo crec que, una vegada més, aquest Govern, aquesta expressió de «mà estesa» és purament una *coletilla* d'aquest Govern, però que cada vegada veiem que és menys creïble: per una banda, se'ns ofereix l'acord i

el pacte, i, per altra banda, doncs, s'estan fent aquests canvis estructurals per la porta del darrere.

I també posàvem de manifest la flagrant contradicció entre defensar la centralitat de la cultura i modificar aquests elements que dic... –bona tarda, senyor conseller–, la flagrant contradicció, com dic, de defensar la centralitat de la cultura i, al mateix temps, modificar elements prou importants com és el Conca, com és la Institució de les Lletres Catalanes o és l'ICIC, no?, a través d'una llei en què..., i en molts altres àmbits en què s'està treballant. I creiem que, en tot cas, si s'han d'estudiar les modificacions que han de tenir les estructures dels ens culturals, ha de ser des del protagonisme propi de la cultura. «Donar-li centralitat» significa unes lleis pròpies. I, a més a més, més flagrant encara, la creació de dos organismes, a través de la Llei d'acompanyament del pressupost del 2011, com va ser l'Oficina de Suport a la Iniciativa Cultural i com va ser, també, la mateixa Agència Catalana del Patrimoni.

Aquella interpellació, com dic, venia fruit d'aquestes contradiccions. I, per tant, el que fem en aquesta moció, el que espero que puguem aprovar avui, és reconduir, d'alguna manera, aquests despropòsits.

És per això que la moció consta de cinc punts. En un punt aprovarem –volem aprovar– que el Govern iniciï ja, sense més demora i amb data –hi posem data, el 31 d'octubre– el procés formal per a l'Acord nacional per la cultura. A més a més, iniciar aquest procediment significa parlar de continguts, parlar de la metodologia, del calendari, de quina relació ha de tenir també amb el pla estratègic, que és el que ha de recollir tots els acords i les propostes en els sectors. I, per tant, el que fem amb aquesta moció és instar el Govern que comencem ja, de manera formal, aquesta tramitació; que jo crec que tots els grups parlamentaris estem d'acord a fer aquest acord, però s'ha de fer bé.

Ja que el Govern no ha fet les coses, ho creiem, com les havia de fer, des del Grup Socialista i els grups que avui ens puguin donar suport, el que diem és que hem de passar, com deia, d'aquest titular a un compromís concret, ens hem de posar mans a l'obra i tirar endavant aquest acord.

També, demanem amb aquesta moció la compareixença del conseller perquè ens expliqui quines són les raons que hi han al darrere dels canvis –dels canvis en el Conca, en la Institució de les Lletres Catalanes, en l'ICIC. Què hi ha al darrera, quina és la valoració, la diagnosi que es fa per tirar endavant aquests canvis. Creiem que és una compareixença que arriba tard. Perquè, de fet, alguns organismes ja es van crear amb la Llei d'acompanyament del pressupost, i d'altres s'estan tramitant amb la llei òmnibus. És tard, però volem posar les coses al seu lloc i donar-li l'oportunitat, al conseller, que en seu parlamentària ens expliqui què és, quines són les raons, què hi ha al darrera d'aquests canvis.

També creiem i volem compartir –molts de nosaltres ho compartim– que tot aquest debat d'aquests canvis s'hauria d'incorporar, precisament, en l'acord.

I, per últim, hi ha el punt 5, que és sobre l'Agència Catalana del Patrimoni Cultural. El que volem amb aquesta moció, sincerament, és arreglar el desgavell que s'ha fet en aquest tema, que es va crear una agència, a través d'una esmena de Convergència i Unió a la Llei d'acompanyament, i jo ho deia a la meua interpellació: qualsevol persona interessada en el patrimoni, en comptes d'anar a consultar la Llei de l'agència del patrimoni haurà d'anar a la Llei d'acompanyament dels pressupostos del 2011. Creiem que no és la millor forma de donar centralitat a la cultura. I el que volem és que, aprofitant la tramitació de la llei d'agilitat i reestructura administrativa, puguem millorar el projecte..., bé, la llei..., l'agència, de fet, que ja està creada.

I és amb aquest propòsit d'arreglar aquells despropòsits, que creiem que el Govern no ha fet prou bé d'endreçar les coses, cada cosa en el seu moment i en el seu temps, que presentem aquesta moció.

Dir, per acabar, que diferents grups...

La presidenta

Senyora diputada, ha d'anar acabant, eh?

Consol Prados Martínez

...de la cambra..., i amb això acabo, senyora presidenta. Ho crec interessant també, perquè són les esmenes que ens han presentat els diferents grups de la cambra; amb les esmenes hem arribat a unes transaccions per poder arribar a un acord.

I ara jo li faig entrega dels acords, de les esmenes transaccionades, per tal, després, de procedir a la seva votació.

Moltes gràcies.

La presidenta

Han presentat esmenes i... Te la paraula, en primer lloc, el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, l'il·lustre senyor Pere Bosch.

Pere Bosch Cuenca

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyores i senyors diputats, honorable conseller, substanciem aquesta moció, que ve dos mesos després de la interpellació, i, probablement, aquest *impasse* estival ens permet tenir una perspectiva que probablement ens ajudarà a valorar determinats aspectes. I que tracta, aquesta moció, dos temes per a nosaltres fonamentals.

En primer lloc, l'acord nacional de cultura, i, d'altra banda, el model organitzatiu del sistema públic de cultura d'aquest país.

En tot cas, la primera vegada que el conseller, en la seva compareixença davant de la Comissió de Cultura i Llengua, ens va parlar de l'acord nacional per la cultura, el nostre grup parlamentari ho va aplaudir; d'altres van parlar de «cultura de fum», nosaltres en aquell moment ho vàrem acollir de forma favorable. I vàrem anunciar, a més a més, en aquell mateix instant,

que estàvem disposats a participar-hi de forma activa. Però, sis mesos després d'aquell anunci, què tenim?

Doncs, home, tenim tres fulls, un índex, i una bona part de l'índex amb ratllades; amb algunes ratllades bastant sorprenents, com, per exemple, la que afecta el tema de la llengua. I nosaltres ens preguntem: és possible parlar d'un acord nacional de cultura en el qual un dels vehicles fonamentals de transmissió i un element a l'hora de cultura no hi aparegui? Això és tot el que tenim.

Però, en tot cas, el que hem intentat, a través de les esmenes que hem pogut acordar amb el grup proponent, és aprofundir i ajudar a impulsar al Govern, per tal que aquest acord de cultura, que volem que tiri endavant, vagi amb molta més celeritat i, a més a més, que en definim de forma precisa els continguts. Volem no només un índex, sinó que volem, en definitiva, saber de què volem parlar i quin és l'horitzó que volem per a la cultura d'aquest país.

Però, si m'ho permeten, allò més preocupant no només és la manca de concreció de l'acord, sinó un tema que –i em permetrà que li ho digui, conseller, i, a més a més, m'alegro que vostè estigui aquí– em sembla que és fonamental per bastir qualsevol acord, i és la confiança. O sigui, un acord no es pot bastir si no hi ha confiança entre les diferents parts.

I la pregunta és: existeix en aquests moments aquest clima de confiança? Ajuden a aquest clima de confiança, per exemple, les darreres decisions de la conselleria? Hi ajuda, per exemple, la creació de l'oficina de suport, una iniciativa cultural feta a través de la Llei de mesures fiscals i financeres –per tant, per la porta del darrere–, sense cap tipus de diàleg ni una tramitació, tal com li correspondria? El desballestament d'una de les funcions claus, també, del Consell Nacional de la Cultura i les Arts, com és la concessió de les subvencions, a través d'aquesta darrera llei, i també del Projecte de Llei d'agilitat i reestructuració administrativa, beneficia també aquest clima? El desconcert i la manca d'informació en què es troben bona part dels treballadors i treballadores del departament i de tots els serveis culturals en el seu conjunt, i que ens transmeten, dia rere dia, a tots els grups parlamentaris, contribueix a aquest clima? L'actitud, si m'ho permeten, erràtica de canvis constants, la confusió premeditada entre allò que és racionalització i estalvi i allò que és centralització i manca de participació, contribueix, també, a fomentar aquest clima de confiança?

La resposta, al nostre entendre, és clarament negativa. I és per això que l'emplacem des d'aquí a vostè, conseller, a la conselleria en definitiva, a reprendre el clima de diàleg, perquè un acord nacional no es pot bastir si no hi ha clima de diàleg.

Els darrers punts de la moció fan referència a l'Oficina de Suport a la Iniciativa Cultural i a l'Agència Catalana de Patrimoni. I ens susciten un interrogant que voldria plantejar, i a més a més el voldria plantejar de forma solemne i, si m'ho permeten, de forma bastant contundent. És comprensible que la conselleria ens convidi a participar en un acord nacional de cultura i que ens tingui al marge en un dels aspectes fonamentals com

és el disseny de l'estructura de gestió de la cultura? És comprensible? Podem participar en una cosa i estar al marge de l'altra?

Nosaltres volem participar de les dues, però per això no cal només que nosaltres vulguem participar-hi, cal que el Govern també vulgui que hi participem. I és des d'aquí que emplacem el Grup de Convergència i el Grup del Partit Popular a votar a favor d'una esmena que presenta el nostre grup parlamentari i que demana ni més ni menys que allò que els cito de forma literal, i és que «s'incorpori el debat sobre la reestructuració dels organismes de gestió de la cultura, en el procés de diàleg i consens de l'acord nacional de la cultura», ni més ni menys.

Els estem demanant, en definitiva, que propiciïn que ens convidin a participar en aquest clima de diàleg. Perquè si no existeix aquest clima de diàleg, estem posant –i vostè en primer lloc– en perill un acord que per a nosaltres és important i que per a la cultura també ho és.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula la il·lustre senyora Dolors Camats.

Dolors Camats i Luis

Gràcies, senyora presidenta. Senyor conseller, senyor secretari –que avui també ens acompanya–, miri, nosaltres els neguem, una mica, la major –ara ho deia a mitges el senyor Pere Bosch. Presentar-nos un acord nacional, la voluntat de diàleg, de consens, de parlar de tot, però, alhora, que més enllà de les paraules o del que el conseller ofereixi en seu parlamentària o en altres espais, el que ens acabem trobant, jo diria Ple sí, Ple no, en aquest Parlament, sigui que van canviant l'arquitectura de la política cultural a Catalunya..., no sé si per la porta del darrere, com deia ara el Grup d'Esquerra, però, en tot cas, via els succedanis del procediment legislatiu, que són aquestes lleis òmnibus, doncs, ens sembla que és fer trampes. És a dir, amb una mà ens ensenya l'acord nacional i amb l'altra ens va canviant tot allò que un acord nacional hauria de decidir, de diagnosticar, d'acordar o de permetre.

Clar, les nostres esmenes, en aquesta moció del Grup Socialista, el que vénen a dir: o aturem el desmuntatge o no ens creiem això de l'acord. Perquè, aleshores, en comptes d'un acord, el que acaba sent és com una adhesió de fe o un xec en blanc, i ni els xecs ni la fe formen part com a mínim del patrimoni de treball del nostre grup parlamentari.

Per tant, clar, que ens vingui a parlar del consens o que ens demani que fem confiança en aquesta necessitat d'un acord nacional, que en el dia de la interpellació deia que els sectors demanen, quan via l'esmena del seu grup parlamentari, o del grup parlamentari que dóna suport al seu Govern, creen l'Agència del Patrimoni el darrer dia, i hem d'avisar a corre-cuita la gent

dels museus perquè sàpiguen que estem creant l'Agència del Patrimoni, diu poc de les ganes de consens.

Quan, a més a més, l'endemà o el dia abans, a la mateixa llei es crea l'Oficina de Suport a la Iniciativa Cultural, que trastoca i canvia tota aquesta arquitectura de la política cultural, via..., no, via decret, no, via una llei, perquè ho fan via llei d'acompanyament, però sense encomanar-se a ningú, dient que el sector ho demana, però després rebent crítiques de tots els sectors, dient que així no es fan les coses, tampoc és que ajudi a creure's que això de l'acord va de veres.

Quan la seva intenció és desmuntar el Conca –i així ho han posat a la llei òmnibus–, i, per tant, desmuntar l'últim pacte que hem fet a nivell cultural a Catalunya, ens agradi o no, que és la Llei del Conca, la creació d'un instrument creat per aquest Parlament –amb tebiesa al recolzament de Convergència i Unió, però, en definitiva, amb l'acord de tots els sectors–, que és la creació d'un consell de la cultura i les arts, que des-governamentalitzi i que despolititzi part de les ajudes i del suport a la creació. Aquest és el darrer acord a què vam arribar a Catalunya i és el que els seus instruments estan desmuntant, tampoc ajuda a generar confiança.

Quan ens remodela la Institució de les Lletres Catalanes, via també decret o a cop d'instrument legislatiu, no ajuden a creure que això de l'acord vagi de veres, sincerament, conseller.

Per tant, les esmenes que el nostre grup parlamentari ha acabat proposant, són les que li demanen que..., si de veritat ens hem de creure que entre els grups, els sectors, els ens locals, els agents creadors, es pot arribar a un acord, que s'aturi tot allò que està desballes-tant el que existeix ara. Perquè potser alguns instruments acabem pensant que són útils, i potser acabem pensant que el que cal és crear-ne uns de nous, que no són els que al seu Govern se li han acudit. Per tant, d'aturar...

I el segon paquet d'esmenes que hem presentat el nostre grup parlamentari és precisament perquè el pla estratègic que el Govern, legítimament, evidentment, pot pactar i acordar, home, sigui fruit d'aquest acord nacional, tingui alguna cosa a veure amb el que finalment es pogués acordar i, per tant, que no vagi per una banda el desmuntatge de les polítiques culturals o dels instruments de la política cultural, per un altre l'acord estratègic que el Govern pacta amb els sectors, i mentre tot s'entretingut amb un acord nacional que, un cop acabat, ja estaria la feina feta.

Aquestes són les esmenes i el posicionament del nostre grup parlamentari. Hem arribat a consensuar o a acordar l'acord en un parell dels punts de la moció, però, a tot allò que no signifiqui aturar aquestes presses i esperar-se a si realment això de l'acord va de veres, nosaltres no hi donarem suport.

Gràcies.

La presidenta

A continuació, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula la il·lustre senyora Àngels Ponsa.

Àngels Ponsa i Roca

Gràcies, presidenta. Vicepresidenta, consellers, consellera, senyores i senyors diputats, secretari general, abans de començar permetin-me que expressi l'emo-ció continguda que tinc d'adreçar-me, doncs, per primera vegada a tots vostès des d'aquest faristol del nostre Parlament. Dit això, i en nom del Grup Parla-mentari de Convergència i Unió, voldria també donar les gràcies a tots els grups que han fet possible arribar a transaccions i acords en els diferents punts del con-tingut de la moció. Per nosaltres és important arribar al màxim consens possible en temes culturals.

Com bé ens deia fa uns mesos el conseller Mascarell en la seva compareixença a la Comissió de Cultura, la paraula clau de la cultura catalana ha de ser l'ambició. I tenint en compte que el nostre país es caracteritza pel seu gran poder creatiu, per la capacitat de destacar en molts àmbits de la cultura i pel potencial que tenim, que ha estat i és il·limitat, el Govern de la Generalitat de Catalunya s'esforça a dissenyar una política cul-tural que faci de motor del progrés social que ha de ser. Aquest és el sentit de l'acord nacional que, com ens recordava el president Mas, promourà un gran pacte fet amb el sector cultural privat, amb el teixit associa-tiu, els partits polítics i la societat civil, amb l'objectiu d'establir les línies del futur de la nostra cultura.

Aquest procés, de fet, ja es va iniciar ara fa uns mesos, just abans de l'estiu, amb les Terceres Reflexions Crí-tiques sobre la Cultura Catalana, que es van realitzar, com vostès coneixen, amb una participació d'alt nivell i amb aportacions, sens dubte, que seran clau per al dis-seny tant del pla estratègic com de l'acord nacional per la cultura. Les terceres reflexions són una mostra clara i inequívoca de la voluntat d'aquest Govern de comp-tar, escoltar, atendre i ajudar els professionals de la cultura, i totes aquelles persones que fan d'aquesta la seva principal activitat, que treballen dia a dia en la promoció i creació cultural del nostre país i merei-xen, en la mesura del possible, formar part o ser part d'aquest procés.

I és en aquest sentit que el Govern va acordar impulsar l'elaboració del Pla estratègic 2011-2021, que traça-rà les polítiques dels propers deu anys, amb l'objec-tiu d'atorgar a la cultura la màxima centralitat social. Som conscients, però, que el Departament de Cultu-ra ha generat amb el pas dels anys un conglomerat d'organismes on s'encavalcaven funcions i objectius, sense que hi hagi en alguns casos límits clars en la distribució de competències. I davant d'aquesta orga-nització, hipertrofiada i poc eficient, calia una reorde-nació sota criteris de sostenibilitat en la prestació de serveis, economies d'escala i aprofitament total dels recursos disponibles. Aquesta situació ha estat afrontada amb la voluntat i convicció que en els moments més difícils és quan hem d'apostar per fórmules de treball i planificació que ens permetin fer un pas en-

davant i sortir-ne enfortits i preparats per aprofitar els temps de bonança.

I és per això que, en un àmbit més d'acció de govern, els darrers mesos ja s'ha iniciat un procés de modernització de l'estructura cultural per adequar-la a les necessitats del país, fomentant la consolidació i aparició de noves indústries, empreses i institucions que permetin el desplegament de la nostra creativitat al món. Aquest canvi respon a una voluntat d'atendre els professionals, d'ajudar-los en temps difícils, perquè, com ja hem dit, la cultura no la fan les institucions, la cultura la fan les persones. I l'obligació del Govern és crear el millor entorn perquè aquesta sigui una realitat, facilitant la vida a la ciutadania. I és per això que té sentit aquesta finestra única d'ajuts, perquè el ciutadà tingui un únic punt de referència, no un munt de finestretes i oficines per on hagi de passar.

Tot aquest procés de canvi i reformulació en diferents àmbits s'ha fet paral·lelament a una reducció obligada dels costos de l'estructura de l'organització cultural en general, fent tot el possible per tal que la disminució del pressupost d'ingressos afecti el mínim possible la creació, i sí, en canvi, les despeses estructurals.

La gestió unificada que portarà a terme aquesta oficina de suport a l'activitat cultural està previst que comporti la reducció d'un 69,45 per cent de la despesa de tramitació de les subvencions del departament. S'ha demostrat que la rigidesa del model actual impossibilita que els equipaments culturals puguin prestar serveis de forma dinàmica i d'acord amb les noves tendències museològiques, expositives i de gestió cultural. La veritat és que no és fàcil fer més amb menys, però aquest és el principal repte d'aquest Govern, l'eficiència.

Per aquests motius, doncs, votarem a favor dels punts primer, segon, tercer i cinquè, però no podem votar a favor del punt quart de la moció, ja que l'objectiu d'incorporar l'oficina de suport a la iniciativa cultural en la Llei de mesures fiscals i financeres, i fer-ho sense seguir el procediment complet, com el que suggereix la redacció de la moció, no és altre que el de la urgència, que l'actual moment de contenció pressupostària ens requereix treballar amb agilitat i celeritat, per tal de poder donar la resposta ràpida a les necessitats del sector cultural.

D'altra banda, tant l'agència com l'oficina no són més que dos instruments, dues...

La presidenta

Senyora diputada, ha d'anar acabant.

Àngels Ponsa i Roca

...eines –acabo, presidenta–, dues eines per a la consecució d'uns objectius, i aquests objectius de ben segur que els compartim.

No obstant, amb l'agència..., som conscients que constava també –i així hi feia referència la proponent socialista– en el programa electoral del PSC. Per tant, si en el marc de discussió de la Llei òmnibus creuen que podem modificar els articles que vam crear sen-

se que es desvirtuin les seves funcions i objectius, ans al contrari, els millorin, ens podem emplaçar a treballar plegats per aconseguir un instrument modern, àgil i eficaç per a la gestió del nostre patrimoni.

Moltes gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

La presidenta

En nom del Subgrup Parlamentari de Solidaritat per la Independència, té la paraula l'il·lustre senyor Antoni Strubell.

Antoni Strubell i Trueta

Molt honorable presidenta, consellers, membres del Govern, il·lustres diputats, en aquesta moció sobre política cultural, Solidaritat comparteix amb el grup proposant i altres grups que cal avançar, lògicament, en el procés formal cap a l'acord nacional per la cultura. És per això que a l'hora d'explicar el nostre vot anunciem que no tenim cap problema a assumir la versió consensuada dels tres primers punts de la moció, que, entenem, van clarament en aquest sentit, sense suscitar equívocs, ni compromisos, ni complicacions programàtiques addicionals.

La present confusió pel que fa al futur de la política cultural a casa nostra fa més difícil un posicionament davant de la resta de la moció, en la qual ens abstenem. Amb la llei òmnibus pendent i amb la incertesa que provoca una sèrie de macrolleis que no se sap ben bé on ens portaran, la prudència és un bon conseller.

En la seva compareixença davant la Comissió de Cultura el passat 18 de febrer, el conseller Mascarell, inicialment, va trobar força consens a l'hora de plantejar la necessitat d'un acord nacional, cosa no gens menyspreable en aquests temps convulsos i incerts, marcats per les retallades. En honor del conseller, voldríem aprofitar l'ocasió, fins i tot, d'agrair-li el gest, públicament, d'oferir als grups i, per la part que toca, a Solidaritat la possibilitat de participar en la redacció d'algun dels seus continguts, tot i que vam declinar la invitació, perquè entenem que el Govern ha d'exercir la seva funció de govern i desenvolupament de la llei i dels decrets, i que l'oposició ha de fer d'oposició constructiva. Això sí, sàpiga el Govern que, en tot el que sigui avançar en la consolidació d'una cultura moderna, europea, democràtica i catalana, ens trobarà al seu costat.

Un cop dit això, vull recordar que aquell dia el conseller va parlar de «continuisme», i això, quan es parla de cultura, pot semblar poc ambiciós, però és evident que hi ha moltes raons per aspirar a un cert continuisme avui, quan es tracta de política cultural. I és el que cal, demanem avui. Hi ha continuisme, avui? Continuisme del bo, s'entén? Ho dic perquè, a l'hora de donar continguts a un nou acord nacional de cultura, penso que haurem de posar sobre la taula el tema del Conca, ara que aquesta institució és a l'ull de l'huracà, perquè trobem que l'eliminació de les seves competències clau, les d'aquesta institució, basada en un model que a països com Anglaterra ha donat uns fruits esplèn-

dids, és retrocedir, no continuar pel bon camí. I que el Govern no ens digui que el 3 per cent de pressupost que suposa l'entitat pugui ser una despesa excessiva, quan a la balança de serveis veiem l'excel·lent feina de promoció cultural i despolitització –abans la Dolors Camats s'hi ha referit– de la política d'ajuts que ha fet el Conca. Retallar les funcions del Conca és negatiu, com ho és l'eliminació de l'autonomia de la històrica Institució de les Lletres Catalanes.

Sense voler posar la bena abans de la ferida, molt ens temem que l'acord nacional de cultura difícilment aconseguirà l'amplitud relativa de suports que va tenir en el seu temps el pla Rigol. Eren altres temps, això sí; però mai no podem donar per bo, ni en temps de crisi, el que representa una retallada de competències, independència i creativitat en les nostres entitats culturals. Voler-ho controlar tot en el camp de la cultura és un *faux pas*.

En el punt primer de la moció d'avui es parla de presentació a la cambra, abans del mes d'abril, del Pla estratègic per la cultura, amb el benentès que contindrà una diagnosi de l'estat actual de la cultura. Hi estem d'acord. Però pensem que ara que l'àrea de llengua i normalització lingüística ha entrat de nou dins de les competències de cultura, i ara també que el tema de la llengua està de nou al centre de l'escenari polític, sobretot el camp de l'educació, i és absolutament essencial que sigui un tema d'especial rellevància dins el debat, un gran acord nacional de cultura no pot ser aliè al fet que l'estatus jurídic de la nostra llengua no és el mateix avui que fa un any i pocs mesos.

No amaguem el cap sota l'ala. Tenim la necessitat vital de prendre mesures per solucionar les molt negatives conseqüències jurídiques, educatives i sociolingüístiques que les sentències del Constitucional i del Suprem signifiquen per a la nostra cultura i llengua. Aquesta preocupació no pot ser aliena als propòsits d'un gran acord nacional de cultura.

La presidenta

Per fixar la seva posició, té la paraula l'il·lustre senyor Joan Laporta.

Joan Laporta i Estruch

Gràcies, molt honorable presidenta. Honorables consellers, il·lustres diputats i diputades, bé, tot el meu suport a iniciar el procés per a la consecució d'aquest acord nacional per la cultura; que aquest acord nacional vagi acompanyat d'una diagnosi de la correcta aplicació de les polítiques culturals, i també, doncs, hi afegiria, un pla econòmic. Entenc, doncs, que una bona política cultural el que permet és vertebrar socialment el país, i permet també aprofundir en la construcció nacional, i potser el que cal és més eficiència en la gestió. En qualsevol cas, jo celebro la intervenció de la diputada Àngels Ponsa, que ens ha parlat aquest cop d'eficiència i d'eficàcia, i no de les tres as, que ja sembla que s'hagin sacralitzat i que, al cap i a la fi, no són un fi en si mateixes, perquè la voluntat de les tres as entenc que és l'eficàcia i l'eficiència.

A partir d'això, doncs, també crec que s'ha de potenciar la proximitat entre els creadors i els organismes que gestionen la cultura. I, en aquest sentit, per això estic a favor de l'oficina de suport a la iniciativa cultural, per unificar estratègies en política cultural –acabo, presidenta– i que no succeeixi el fet que una empresa cultural faci una gimcana per tots els departaments per anar a aconseguir ajuts, subvencions o informació.

Finalment, també, tot el meu suport al proponent en el tema de l'Agència Catalana del Patrimoni Cultural, perquè preservar el patrimoni és una inversió que afecta altres dinàmiques econòmiques del país com podria ser el turisme.

Moltíssimes gràcies.

La presidenta

Té la paraula, en nom del Subgrup Parlamentari Ciutadans, l'il·lustre senyor Jordi Cañas.

Jordi Cañas Pérez

Honorable presidenta, *consellers*, diputados, diputadas, he hecho el ejercicio de abstraerme en este debate e intentar comprenderlo, y me ha costado una enormidad. Y les diré por qué. El presupuesto de este año de Cultura ha tenido un descenso del 56 por ciento –56 por ciento, ¿eh?–, y entonces el debate en esta cámara es sobre cómo organizamos unas estructuras de control del departamento. Yo les felicito, al Partido Socialista, al Grupo Socialista, por esta iniciativa que da respuesta a una inquietud que tiene el conjunto de ciudadanos de Cataluña sobre la cultura y el impacto que pueden tener los recortes sobre ella.

Sinceramente, a nosotros este debate no les voy a decir que no nos interese, pero a medias. ¿Por qué? Pues porque este departamento es el ejemplo de lo que pasa en esta cámara y lo que pasa en este Gobierno: solo representa, con suerte, a la mitad de los ciudadanos, porque es un departamento cuyo objetivo se resume en la mitad de los ciudadanos, como mucho. Como mucho, porque ya el propio nombre lo indica, que es de cultura y *llengua*. Y, claro, la cultura, cuando hablan los nacionalistas –aquí tenemos a una de sus sacerdotisas–, pues, claro, solo se refiere a una parte del mismo, porque la *llengua* no es una, son dos, y la cultura en Cataluña es plural –es plural– y el acceso a la cultura y a sus subvenciones..., a mí, sinceramente, que lo dé el Conca o lo dé una estructura más jacobina, centralizada en la consejería, sinceramente me da igual; el problema es a quién se concede, cuáles son las bases de concesión y los criterios. Y cuando los criterios fueran exclusivamente de creación cultural, pues, podíamos estar debatiendo sobre quién lo gestiona o quién no, pero cuando los criterios no son culturales sino que son lingüísticos y esos criterios dejan fuera a más de la mitad de la ciudadanía y para nada les interesan las cuestiones de creación cultural sino en qué idioma se hacen, pues, evidentemente aquellos que defendemos una Cataluña plural en la cual los ciudadanos tienen que tener, todos, los mismos derechos al acceso a la cultura –finalizo, presidenta– este debate nos viene, no

de más, pero evidentemente no vamos a participar de forma directa.

El propio nombre, Acuerdo nacional por la cultura, deja fuera una parte de los representantes políticos de este Parlamento, que entiende que esto es una comunidad autónoma y no una nación.

Y solamente les digo una cosa. Piensen, ustedes, un tema. Primero, perdieron las elecciones, ¿eh?; es decir, el Gobierno tiene la capacidad de reorganizar como quiera la consejería. No confundan el acuerdo y el consenso con la unanimidad. Intégrenlo eso de una vez en esta cámara.

Gracias, presidenta; gracias, diputados.

La presidenta

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, la il·lustre diputada senyora Alicia Alegret.

Alicia Alegret Martí

Gràcies, presidenta. Consellers, secretari general, senyores i senyors diputats, intervinc per fixar la posició del Grup Popular en la moció de política cultural que ha presentat el Grup Socialista, i que nosaltres també volem una Catalunya plural, però que sí que ens interessa aquest debat d'avui.

Constatem que des del principi de la legislatura el departament, la conselleria de Cultura, ha treballat a dos ritmes diferents. D'una banda, amb urgència, amb rapidesa, acceleradament, a través de la llei de mesures i de l'òmnibus, per efectuar de manera quasi immediata els canvis previstos des de la conselleria, els canvis que se'ns proposen, amb una urgència justificada per la necessitat d'aprimament i d'estalvi que tenim avui en dia a l'Administració. I, mirin, a nosaltres ja ens està bé que no ens encanem si les regles del joc queden clares. Però, d'altra banda, a un ritme més lent, que no avança –en això compartim criteris amb portaveus anteriors–, en altres termes com l'acord per la cultura –que vostès en diuen «acord nacional»; deixi'm que nosaltres en diguem «acord per la cultura catalana»–, al qual el conseller en la seva primera compareixença ens va convidar a participar a tots els grups parlamentaris i del qual només tenim un índex, poca cosa més, sense calendari, sense model clar, sense pauta per tal que la resta de grups puguem treballar i hi puguem aportar.

I cal centrar-nos en aquest acord de la cultura tenint en compte la realitat econòmica, social i el teixit productiu cultural existent. Cal posar-s'hi buscant consensos, perquè comparteixo totalment que la cultura no la fan les institucions sinó que la fa la gent. I no vulguin, per tant, alguns, fer-nos creure al Partit Popular que la cultura la fan les institucions; les institucions han de facilitar, han de gestionar, sense posar traves, sense intervenir o intervenint el mínim possible, i han de deixar que la cultura avanci al ritme que marca la realitat, al ritme que ens marca la gent.

I les institucions el que han de fer és optimitzar els seus recursos, és estalviar i optimitzar, ser productius amb les inversions de diner públic, perquè aquestes tinguin un retorn real al sector i a la societat. I, mirin, alguns posicionaments en lloc de buscar retorn, en lloc de potenciar el sector cultural, la qualitat artística, l'excel·lència artística i cultural catalana, el que busquen és fer política a través de la cultura. I aquí a nosaltres no ens hi trobaran. La cultura ha de ser lliure, ben gestionada i lliure.

El Departament de Cultura està vivint canvis organitzatius i de funcionament importants que van iniciar-se amb l'aprovació de la Llei de mesures fiscals i financeres 2011, que va crear, amb l'abstenció del Partit Popular, l'Oficina de Suport a la Iniciativa Cultural, que l'entendem com una finestra única real del sector, un únic registre per tal de sol·licitar els ajuts. Els ciutadans demanen simplicitat, agilitat, aprimament i eliminació de burocràcia, i el Partit Popular aposta per la simplicitat de l'Administració, per l'aprimament, per l'agilitat i per l'eliminació de la burocràcia, i d'aquí el nostre posicionament a facilitar l'Oficina de Suport a la Iniciativa Cultural per centralitzar les subvencions i tenir un únic registre i una única finestra.

I, en tot cas, l'oficina ara ja està creada. És cert que hem d'avançar molt en la seva regulació, volem saber com quedaran els estatuts, el reglament intern; volem saber qui formarà part de la taula d'ajuts, perquè aquesta oficina ha de garantir la independència, la pluralitat i la qualitat artística a l'hora d'atorgar subvencions.

L'oficina, al nostre entendre, no és un atorgament a dit d'ajuts i subvencions sinó un únic organisme que ha de dotar-se d'independència i criteris de qualitat, que ha d'optimitzar recursos, i garantirà els seus atorgaments. Confiam en vostès, senyor conseller, i que així sigui. I per això els donem el vot de confiança.

L'organització i estructura cultural pública catalana s'ha anat construint al llarg dels anys amb l'agregació de nous organismes, nous consorcis, nous patronats, moltes vegades dupliquen i tripliquen serveis de l'Administració, i són redundants en les seves funcions i objectius, i que es demostra, com deïem abans, que no són eficaços ni eficients; organismes que no n'han substituït altres sinó que s'han anat afegint als existents, augmentant l'Administració i els ens participants, i finançats tots ells amb fons públics. (*Remor de veus.*) En etapes anteriors de governs anteriors hem vist com en lloc de reduir s'han anat creant nous organismes. Ara que ens proposen una reducció, un aprimament...

La presidenta

Senyora diputada, disculpi un moment. (*Pausa.*) Continui.

Alicia Alegret Martí

Gràcies, presidenta. Deia que en etapes anteriors, en governs anteriors, hem vist com en lloc de reduir s'han anat creant nous organismes. I ara que ens proposen

una reducció, un aprimament, no podem estar-hi en contra, malgrat que nosaltres encara aprimariem una mica més, senyor conseller. Cal reestructurar l'Administració també en l'àmbit cultural; els diré més, sobretot cal aprimar l'Administració en l'àmbit cultural. Tenim una administració sobredimensionada també en cultura, i cal aplicar..., racionalitzar, reduir membres, reduir càrrecs.

Des del Grup Popular els diem que encara podrien vostès racionalitzar, optimitzar i eliminar més. Vagin més enllà i eliminin organismes i entitats que en vista de la realitat actual han deixat de ser eficaços, no ens calen i podrien suprimir sense alterar el normal funcionament de la gestió cultural i del seu patrimoni.

Acabo avançant el vot favorable del Partit Popular als punts 1, 2, 3 i 5 de la moció, tal com han quedat amb les transaccions que s'han efectuat, i el vot en contra del punt 4, perquè entenem que l'oficina que ens proposen ja està creada amb la llei de mesures i que votar-la a favor seria retrocedir.

Moltes gràcies, senyora presidenta.

La presidenta

Cridem a votació.

(Pausa llarga.)

Senyores diputades, senyors diputats, atès que s'ha arribat a una sèrie d'acords, votarem la moció amb les esmenes incorporades i les votarem punt per punt.

Per tant, comencem pel punt 1 de la moció.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 116 vots a favor i 10 en contra.

Comencem ara la votació del punt 2.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 116 vots a favor i 10 en contra.

Votem ara el punt 3.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 124 vots a favor i 2 en contra.

Votem ara el punt 4.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 47 vots a favor, 77 en contra i 2 abstencions.

Votem finalment el punt 5.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 114 vots a favor, 10 en contra i 2 abstencions.

Moció subsegüent

a la interpellació al Govern sobre la gestió del Departament d'Empresa i Ocupació (tram. 302-00059/09)

Passem al punt següent de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la gestió del Departament d'Empresa i Ocupació, presentada pel Grup Parlamentari Socialista. Té la paraula l'il·lustre senyor Jaume Collboni.

(Pausa.)

Un moment, senyor diputat. *(Pausa.)* Ja pot començar.

Jaume Collboni Cuadrado

Gràcies, presidenta. Senyors i senyores diputats, molt honorable president, honorables consellers i conselleres, començaré per dir que aquesta no és només la reprovació del conseller Mena, no és només la moció de reprovació del conseller Mena. Aquesta és la moció que vol fer constatar el fracàs d'una manera d'encarar la crisi econòmica i les seves conseqüències econòmiques i socials, perquè en l'opinió del nostre grup ens trobem davant d'un govern que no sap respondre a la següent pregunta: què es pot fer des del Govern de Catalunya per lluitar contra la crisi i els seus efectes sobre les empreses i les persones?

La resposta fins ara ha semblat clara: molta comptabilitat pressupostària per reduir el dèficit, molta retallada lineal, molta improvisació, i la sensació creixent que la crisi està desbordant el Govern.

No direm que la crisi és culpa del Govern o d'un govern. Més aviat nosaltres, des del minut zero, vam oferir col·laboració, acords i suport. Recorden l'acord d'investidura? Recorden les nombroses propostes impulsades pel nostre grup i aprovades per Convergència en els darrers mesos en matèria de lluita contra la crisi?

Però aquest Govern, i el departament en concret, és responsable d'haver malbaratat el crèdit que li ha donat aquest grup parlamentari i la major part dels grups d'aquesta cambra.

En la nostra opinió, hi ha tres coses que s'haurien de fer i que aquest departament i aquest conseller no fan: primer, sumar forces per lluitar contra la crisi; segon, tenir una pla clar, i tercer, tenir capacitat de lideratge. I en la nostra opinió, cap d'aquests tres condicions es dona en aquest conseller i en aquest departament; primer, perquè s'ha malbaratat, com he dit, el crèdit que ha donat l'oposició a aquest Govern, ha malbaratat el suport que també ha tingut i el diàleg que els sindicats i els empresaris van oferir des del principi. No té pla, no hi ha un full de ruta clar i cada dia veiem més exemples de mala gestió i d'improvisació. I el conseller Mena, em sap greu dir-ho, no lidera: fa discursos, fa moltes reunions, que ve aquí i ens explica, descriu el que passa a l'economia, fa de notari, però no assenyala un camí clar, no dona confiança, i, en definitiva, té un greu problema de credibilitat.

Breument, perquè el temps és molt limitat: nosaltres vam estar des del principi per sumar forces i volem tornar a dir al Govern que s'està equivocant – que s'està equivocant – i que està malbaratant aquest suport inicial, suport que, per cert, no vam tenir els governs anteriors per part de l'oposició de Convergència.

Hi ha un full de ruta definit per sortir de la crisi, un full de ruta que es va acordar en aquesta mateixa cambra i en aquest mateix plenari. Ho vam fer a través, com deia al principi, de la investidura del president Mas, a través de la cimera anticrisi; ho hem fet a través de mocions innumerables debatudes en aquesta cambra per articular un pla de xoc contra l'atur, per debatre sobre com renovar l'acord estratègic, per veure com desenvolupem els acords de la cimera anticrisi, per impulsar un pla de xoc amb el sector de la motocicleta o per al sector ferroviari, activar les lleis de política industrial o la millora de la formació professional. Tot això, que han estat mocions debatudes i aprovades en aquest Parlament, no han arribat a bon port. El Govern senzillament no hi ha donat resposta.

Podem entrar en com s'està gestionant des del departament sense tenir un pla clar, sense compartir-lo, sense gestionar bé; hem tingut episodis com el desgavell de la PIRMI, com la paralització de l'oferta formativa, com tenir un departament que està a la meitat de l'execució del pressupost del que és la mitjana de tots els departaments.

En definitiva, no tenim un conseller que lideri i que estigui a l'alçada de les circumstàncies. El conseller Mena va venir sent..., va venir amb l'àuria de ser o de pertànyer als millors, i ha estat dels primers en ser qüestionat per aquest Parlament i per aquests grups. Venia a posar ordre al departament i en aquests moments té un departament paralitzat i descoordinat. Venia a reduir l'atur a la meitat i té més atur que mai, i, a més a més, diu als aturats que la meitat mai trobaran feina.

En definitiva, senyors i senyores diputats, som plenament conscients que el vot dels grups està decidit, però voldríem que pensessin en les persones concretes amb noms i cognoms, amb els comerciants, amb els autònoms, amb els treballadors a l'atur, amb els joves que estan esperant a casa seva l'oferta formativa, els cooperativistes, també...

La presidenta

Senyor diputat, se li està acabant el temps.

Jaume Collboni Cuadrado

...acabo, presidenta-, també els directius i directives catalans que lluiten perquè les seves empreses no es deslocalitzin, els empresaris, els sindicalistes, que volen dialogar, que, sens dubte –que, sens dubte–, es mereixen un departament i un conseller millor.

Gràcies, presidenta; gràcies, senyores i senyors diputats.

La presidenta

Atès que no s'han presentat esmenes, passem directament a la intervenció dels grups parlamentaris per fixar la seva posició.

Té la paraula, en primer lloc, l'il·lustre senyor Joan Laporta.

Joan Laporta i Estruch

Gràcies, molt honorable presidenta. Honorables consellers, vicepresidenta, il·lustres diputats i diputades..., bé, abans he donat suport a la moció presentada pel Grup Socialista; en aquest cas, doncs, no li puc donar suport, i m'explico: no estic d'acord amb la reprova-ció del conseller. No sé si l'actitud que vostè ha tingut a l'hora de presentar la moció i a l'hora, en fi, d'enfrontar-se al conseller, doncs, parla en els mateixos termes que amb els seus companys de Madrid, que són qui realment tenen la responsabilitat, qui tenen les competències i qui tenen els recursos per prendre decisions en matèria laboral.

Per tant, acarnissar-se amb la part més dèbil, això jo crec que no és propi del que avui hauria de ser la seva...

La presidenta

Un moment... –un moment–, senyor diputat, un moment... (*Pausa.*) Continui.

Joan Laporta i Estruch

Bé. Aleshores..., i més quan, escolti, els seus coreligionaris a Madrid són uns autèntics experts en atur, especialment a fer-lo créixer. Ja ho han demostrat.

A partir d'aquí, jo crec que sí que calen reformes, en això sí que estem d'acord, calen reformes, cal diàleg... Jo estic convençut, i no tinc cap dubte de la capacitat de diàleg que tenen els agents socials, especialment els sindicats i els empresaris catalans. I els proposaria, doncs, això, que apostin per un contracte únic, basat en un acord entre els sindicats i els empresaris, perquè no es produeixi aquesta duplicitat, aquesta dualitat laboral.

També, doncs, polítiques actives d'ocupació? Sí, també; fem un seguiment individualitzat de les persones que estan, doncs, a l'atur per ajudar-los a trobar feina.

I una altra proposta que fariem seria les rebaixes fiscals a les cotitzacions a la seguretat social. Però aquí sap què succeeix, senyor Collboni?

La presidenta

Senyor diputat, ha d'acabar...

Joan Laporta i Estruch

Sí, ara acabo. I és que no disposem ni de capacitat normativa ni de recursos, i potser el que caldria, el que caldria... (*veus de fons*), sí, senyor, senyor diputat, i el caldria, potser, és treballar per ampliar el marge de

maniobra de la Generalitat i que així poguéssim disposar de competències i de recursos.

Moltes gràcies.

La presidenta

En nom del Subgrup Parlamentari de Solidaritat per la Independència, té la paraula l'excel·lentíssim senyor Alfons López Tena.

Alfons López i Tena

Molt honorable presidenta, il·lustres diputades i diputats, honorables membres del Govern, donarem suport a aquesta moció, que té clarament dues parts diferenciades: una primera, que podríem dir que és l'habitual brindis al sol que es fa en aquesta cambra, o sigui, fer enrenou, una cimera del fum, de la qual ja no es recorda ningú, d'aquella foto *opportunity* que es va fer en el mes de febrer, tornar-la a fer per... És com l'última que es fa sobre el corredor mediterrani, és com aquesta mena de..., quan es fan les trobades de concursos de *miss*, en els quals es diu: «Bé, doncs, estem a favor de la pau en el món.» Estem a favor de la pau en el món, cap problema. Per tant, hi votarem a favor.

El segon punt sí que em sembla molt més important. El segon punt és respecte a un conseller que és..., i miri que és difícil en aquest Govern, que ha excel·lit en la seva incompetència, que ha excel·lit en la seva incapacitat, que ha excel·lit en el seu menyspreu a aquesta cambra, especialment a alguns diputats d'aquesta cambra, i que, per tant, respecte al qual es pot dir, i amb això acabaria, aquella cita, ja que és tan aficionat a les cites: *sic semper tyrannis*.

Moltes gràcies, senyora presidenta.

La presidenta

Té la paraula, en nom del Subgrup Parlamentari de Ciutadans, la il·lustre senyora Carmen de Rivera.

Carmen de Rivera i Pla

Gracias, presidenta. Vicepresidenta, *consellers*, diputados, diputadas, *consellera*..., nosotros coincidimos con parte de la moción, con parte de la exposición de motivos, pues, coincidimos en que estamos ante la peor crisis de la historia más reciente de Cataluña y que es imprescindible, obviamente, la implicación de todos los sectores, de todos los agentes económicos, financieros y sociales para encontrar una salida, entre todos, a la crisis.

Coincidimos también en que la oposición tiene la obligación de ayudar al *Govern* a encontrar soluciones para enderezar esta situación como se expresa en la propia exposición de motivos.

Por eso no estamos de acuerdo, y porque nos parece contradictorio absolutamente, en el hecho de que la solución pase por la dimisión del *conseller* de Empresa y Ocupación. Esta solución no nos parece ni positiva y, desde luego, lo repetimos, es absolutamente

contradictoria con la primera parte de la exposición de motivos. Y tampoco nos parece, precisamente, que el *conseller* haya contribuido a esta situación.

Por tanto, sí a la convocatoria de agentes económicos y sociales para buscar soluciones dialogadas, concertadas y todos aquellos acuerdos que son imprescindibles para adoptar, entre todos, aquellas medidas urgentes para la reactivación del empleo y la reactivación económica. Pero nada más.

Muchas gracias.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'il·lustre senyor Oriol Amorós.

Oriol Amorós i March

Senyora presidenta, senyores i senyors diputats, senyor conseller..., senyor conseller, vostè ja sap que no compartim la seva actuació al capdavant del Departament d'Empresa i Ocupació. Fins i tot, arran d'unes declaracions, que considerem impròpies d'un conseller que té la responsabilitat de treballar per l'ocupabilitat dels treballadors, quan vostè va dir, va afirmar que creia que la meitat dels treballadors no trobarien feina mai o que seria molt difícil... (*Veus de fons*.) Els matissos, deixem-los córrer, senyor conseller; en tot cas, vostè va expressar públicament que veia molt difícil fer la seva feina. I ja en aquella ocasió li vam demanar que plegués, i vam demanar també al president Mas que busqués i que reflexionés de quina era la persona més adequada per desenvolupar les polítiques que aquest país necessita en la tràgica situació que estem vivint.

Nosaltres vivim..., veiem amb molta preocupació les dades d'atur d'aquest 2011, molt especialment d'aquest setembre. Tenim l'apujada més alta des del 1996, i, evidentment, la variació, en nombres absoluts, la variació intermensual, doncs, pot estar sotmesa a la conjuntura, però és que tenim que els últims tres anys la variació no havia estat negativa, havia estat positiva el mes de setembre. I, per tant, tenim una situació que ens preocupa molt, acompanyada d'una situació també en la qual la seva responsabilitat, que és oferir cursos ocupacionals als treballadors, vostès han tingut expressions públiques de desprestigi cap a aquests cursos. I ja li reconec que segur que són molt millorables, i ja li reconec que segur que molts d'aquests cursos no compleixen la funció que s'espera d'ells, però parlar en termes de repartidora quan s'està parlant del que ha de crear ocupabilitat a la gent que està patint perquè trobi feina, ens sembla molt impropri d'un conseller i molt poc responsable.

Nosaltres, per tant, no compartim ni avalem la seva gestió, senyor Mena. Tot i així, avui no votarem a favor de la reprovació, perquè ens sembla la situació prou greu com perquè anem frivoltant presentant cada setmana una..., una reprovació. Se'n va votar una la setmana passada, avui hi tornem a ser. No sé si és això el que realment els ciutadans que avui ens puguin estar mirant esperen de nosaltres, o esperen, en canvi,

que mirem de trobar acords i que mirem de desplegar temes importants, que mirem de prendre mesures estructurals.

Vostès fa mesos van venir a aquest Parlament a explicar-nos la reforma del SOC... –aprofito per saludar la senyora Esther Sánchez–, escolti, molt interessant el que ens van explicar, algunes coses les compartíem, d'altres no. Voldríem veure'n fruits.

Vostès ens van dir, abans de l'estiu, que presentarien just després de l'estiu una estratègia catalana per a l'ocupació, i la setmana passada aquest Parlament, a proposta d'Esquerra Republicana, va aprovar una proposta perquè es presentés ja l'estratègia catalana per a l'ocupació. Nosaltres dèiem en el termini d'un mes, perquè fos aprovada vam haver d'acceptar en el termini de tres mesos. No sé a què esperen, estem als màxims històrics d'atur i no podem, ja, posar damunt de la taula, posar en el Parlament l'estratègia catalana d'ocupació?

El drama que han viscut els aturats pel que respecte a l'oferta formativa existent. Entrin al web. Avui n'hi ha més, sí, avui n'hi ha més, però és que la setmana passada els vam haver de donar un toc d'atenció! La setmana passada estàvem en tres-cents cursos per aturats davant dels deu mil que hi havien a les mateixes dates de l'any passat; deu mil a tres-cents.

Per tant, tenim un atur pitjor que mai, tenim una reforma del SOC que no arriba, una estratègia catalana d'ocupació que se'ns va explicar que seria la solució de tots els problemes i s'endarrereix i endarrereix la seva presentació. Estem d'acord amb els grups que presenten aquesta moció que possiblement haurien d'haver-hi canvis al capdavant de la seva conselleria, però correspon al president que els faci. Nomenin una directora del SOC. Vostès tenen una excel·lent secretària de Treball que fa molt bé la seva feina, segur que sí, i que és molt capaç, segur que sí, però nomenin una directora del SOC d'una vegada o un director del SOC d'una vegada, que el SOC va endarrerit, està paralitzat. Han endarrerit l'oferta de cursos. Els aturats demanen ajudes ja. Tenim un problema gravíssim d'ocupabilitat i no hi han mesures damunt de la taula.

Per tant, nosaltres aquesta setmana, just després d'una setmana d'haver acordat amb vostès un paquet de mesures per a la millora de l'ocupabilitat, no ens semblaria coherent tornar a presentar, tornar a votar una reprovació, i, per això, no ho farem, perquè just la setmana passada vam acordar un paquet de mesures per tirar endavant.

Però el que sí els exigim –els exigim– és que despleguin aquestes mesures d'una vegada. Necessitem els cursos ocupacionals ja, que siguin compatibles i convalidables amb l'experiència professional, amb la formació professional; despleguem, ja, la correspondència formativa entre experiència laboral, ocupacional i professional; engeguem un sistema de certificar la qualificació professional. Hi ha molts treballadors que avui estan treballant, que poden tornar a caure a l'atur i trobar-se, un cop a l'atur, sense que res els certifiqui i els ajudi en la seva ocupabilitat. Posin en marxa aquests elements, desenvolupin una formació modular

per facilitar aquests elements intercanviables, potenciïn un model de formació ocupacional continuada, entenguin que...

La presidenta

Senyor diputat, se li ha acabat...

Oriol Amorós i March

...la formació ocupacional és per a tota la vida. Perdoni, senyora presidenta, però no me n'havia adonat, acabo de seguida.

La presidenta

Molt bé.

Oriol Amorós i March

Finalment, senyor conseller, nosaltres no estem d'acord que cada setmana hàgim de votar una reprovació i per això avui ens hi abstindrem.

Però no estem gens d'acord amb la seva actuació, li demanem mesures, li demanem al president de la Generalitat, que s'ha absentat en aquests moments, que reflexioni sobre si té l'equip adequat per aconseguir el que es va comprometre, que és reduir a la meitat l'atur en els propers quatre anys.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula la il·lustre senyora Mercè Civit.

Mercè Civit Illa

Gràcies, senyora presidenta. Senyors i senyores consellers, diputats i diputades, el nostre Grup Parlamentari, Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, donarà suport en aquesta moció en els dos punts, i ho farem amb coherència amb el que ja vàrem fer en el debat de política general, i que el nostre propi grup també va presentar una resolució de reprovació del conseller, en aquells moments, per la gestió que havia fet de la PIRMI, no únicament de la gestió, sinó també i sobretot per culpabilitzar les persones beneficiàries, i posar sota sospita, que ja ho havia fet abans, aquestes persones que són les que tenen menys recursos, i els aturats i aturades d'aquest país. Però, avui, no és per al tema de la renda mínima d'inserció, sinó que realment és per la gestió del departament.

Estem en uns moments de crisi. Aquest matí o ahir al matí ho deia el nostre president en la pregunta, que el Govern no són els únics responsables de la crisi. Això és cert, però sí que són els responsables de fer polítiques per sortir-nos-en. I aquí hi ha el problema –aquí hi ha el problema– perquè l'atur a Catalunya està creixent: el mes de setembre 16.282 persones, un 2,7 per cent de més 600.000 aturats. És la primera vegada que més ha crescut l'atur durant el mes de setembre, i ens en podem anar a l'any 1996.

Al mateix temps, a l'agost... –ja no parlem del setembre, parlem també de l'agost–, hi ha un creixement del turisme, insòlit que l'atur hagués crescut en el mes d'agost, quan hi ha un creixement del turisme. Això no acostuma a passar, però ha passat. O podem parlar d'una altra cosa: dels expedients de regulació d'ocupació. Des de l'any 2007 és cert que hi ha hagut un creixement, a partir de la crisi, dels expedients de regulació, però en l'any 2000 va haver-hi un estancament, ja hi va haver un canvi de tendència. Ara, en el 2011 han tornat a créixer, tant en el nombre d'empreses com en el nombre de treballadors afectats. Són 2.173 expedients de regulació els que s'han fet durant aquest any 2011, i han afectat a 31.027 persones. Però el problema no és únicament en el creixement de l'atur i en les persones que no poden treballar, sinó que també hi han hagut retrocessos en les persones que treballen. Perquè la temporalitat ha crescut tres punts, un important increment. Els salaris a Catalunya han crescut menys que la mitjana salarial de l'Estat espanyol. Això segurament no és que els costos salarials siguin els que provoquin la crisi. Catalunya és la segona comunitat on han crescut menys; menys ocupació i la gent que treballa ho fa en pitjors condicions. Alguna cosa hi tenen a veure, ho suposem, les polítiques que s'han fet a Catalunya, i les polítiques que s'han fet des d'aquesta conselleria.

Podem dir que el principi va ser dolent, ja ho vam debatre aquí amb el tema de Yamaha, les declaracions que es van fer, que possiblement podien estar mal interpretades o el que fos, però sí que és cert que la tendència de Yamaha ha anat seguint, perquè podem veure altres casos: Alstom, Derbi... Totes aquestes empreses que han tingut expedients i que amb algunes han arribat a acords, ha sigut gràcies a la lluita dels treballadors i a les propostes dels sindicats, no tant per les polítiques actives que hagi fet el departament en aquest sentit. Ficosa, tres quarts del mateix, o Pegaso, que ja han tancat. Ha estat, des de l'àmbit sindical que han fet propostes, han tingut seny i hi han estat negociant.

Però no únicament en l'àmbit de les empreses, també podem parlar en l'àmbit de les polítiques actives d'ocupació. El SOC encara es va dir i es van presentar, però encara no hi ha la fórmula del SOC. El Govern anterior ho havia fet molt malament: el tema de la formació, el tema dels serveis... –molt malament–, però el Govern d'ara no ha fet res! Llavors, realment, tenim un problema, perquè el problema i la política d'aquest departament és que el Govern anterior ho feia molt malament, i ara no fa res, quan realment tant en el tema de les polítiques actives d'ocupació com amb el tema de polítiques industrials això s'han parat.

I, finalment, la llei òmnibus, la primera Llei de política industrial que fem..., se la carreguen amb la llei, sense negociar amb els sindicats. Durant aquest temps els sindicats i els agents socials s'han trobat menyspreats, perquè no hi ha hagut el nivell de concertació que hi havia hagut abans.

És per això que nosaltres demanem la seva reprovació, perquè creiem que fa falta un nou impuls: fa falta prevenció davant dels expedients, no intervenir quan ja hi

són. Fan falta polítiques actives. Fan faltes polítiques industrials. Fa falta un nou impuls en aquest Govern. I, per tant, aquest nou impuls en aquest Govern creiem que el millor és que hi hagués un altre conseller o consellera que ho fes.

I, evidentment, el president ha de prendre, com es diu en castellà, *las riendas* convocant una reunió de concertació entre els sindicats i els agents socials...

La presidenta

Senyora diputada, ha d'anar acabant.

Mercè Civit Illa

...per poder sortir-nos-en, perquè la realitat... –sí senyora presidenta–, perquè la realitat és que tenim més atur i les persones que treballen ho fan en pitjors condicions.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula la il·lustre senyora Llanos de Luna.

María de Llanos de Luna Tobarra

Gracias, presidenta. *Consellers*, diputados, en relación con la moción presentada por el Grupo Socialista, desde el Partido Popular les significamos lo siguiente: salir de la crisis, reactivar la economía y crear empleo es la principal preocupación del Partido Popular, porque es el principal problema y preocupación de los catalanes y del resto de los españoles.

En nuestro partido estamos convencidos de que para volver a crear empleo son necesarias una serie de medidas dirigidas a apoyar a nuestros emprendedores, a nuestros autónomos, a nuestras pequeñas y medianas empresas, así como reformas profundas y estructurales del Servei d'Ocupació de Catalunya y de la formación profesional.

El paro es ahora el principal problema de los catalanes: cerca de 600.000 están inscritos como demandantes de empleo. El paro en Cataluña ha aumentado en septiembre en 16.282 personas. Hemos sido la segunda comunidad autónoma española donde más ha crecido el paro; en total, una escalofriante cifra de 690.936 catalanes están sin trabajo queriendo trabajar, según los datos recientemente publicados, como saben, del Servicio Público de Empleo Estatal. Tenemos una tasa de paro de más del 18 por ciento, muy lejos de la tasa de paro de países europeos con niveles de desarrollo similares a los de nuestra comunidad autónoma.

La situación es dramática, especialmente entre los jóvenes, donde la tasa de paro se dispara hasta el 42 por ciento; una generación muy bien formada, la mejor de la historia que se verá abocada a la emigración si no afrontamos los problemas estructurales de nuestra economía que impiden el crecimiento económico y la creación de puestos de trabajo. El desempleo afecta a todos los sectores productivos. Uno de los más afect-

tados ha sido la industria catalana que en otros tiempos fue pionera y motor económico de España, pero que ahora acumula cifras similares de paro a los de la construcción. El capital industrial de nuestra economía catalana no se puede dejar perder, un tejido de pequeñas y medianas empresas que en su día nacieron de la mano de emprendedores. Una cultura emprendedora que ha hecho de Cataluña una de las zonas más dinámicas de Europa ha de ser fomentada, apoyada y reconocida por el conjunto de la sociedad y desde la Administración no sólo eliminándose los obstáculos para su crecimiento, sino que se han de impulsar todas aquellas medidas que favorezcan y ayuden a nuestros emprendedores y a crear empleo.

La falta de financiación está estrangulando la actividad de muchas empresas, que en condiciones normales no padecerían las tensiones financieras. La situación de las entidades financieras dificulta el acceso al crédito de las empresas. El Partido Popular el pasado mes de julio presentó un paquete de medidas destinadas a facilitar la financiación de empresas y autónomos, medidas dirigidas al fomento y al soporte de la actividad emprendedora.

Presentamos también propuestas para luchar contra el paro y para incrementar la ocupabilidad, entre las que se detallaban las reformas estructurales que debían abordarse en el SOC, toda vez que el Servei de Ocupació es una herramienta esencial para salir de la crisis. Esta herramienta requiere importantes modificaciones en su funcionamiento y estructura, ya que ha de servir no solo para hacer frente a la situación actual de crisis, sino también para establecer fundamentos sólidos de un sistema de intermediación que sirva para tiempos futuros y para que puedan ir adaptándose a las coyunturas de cada momento.

Otras de las grandes líneas que propuso mi partido fue la formación profesional, la reforma. El establecimiento de un nuevo modelo de formación profesional innovador, integrado y de calidad es fundamental. Todo lo anterior se tradujo en un acuerdo firmado por el presidente de la Generalitat y por nuestra presidenta, Alicia Sánchez-Camacho, acuerdo denominado Pla català per a l'ocupació.

La semana pasada además, se presentaron, por mi partido, propuestas de resolución en la línea que acabo de exponer, dirigidas a la dinamización y al impulso de nuestra economía, al ser prioridad absoluta del Partido Popular la salida de la crisis y la creación de puestos de trabajo; propuestas que fueron aprobadas al contar con la mayoría de esta cámara. Por lo que exigimos del Gobierno su puesta en marcha y su práctica aplicación. Y exigimos que lo hagan de forma urgente, toda vez que el paro en Cataluña está creciendo de forma desmesurada.

Quiero señalar que los dos puntos de la moción que hoy se presenta por parte del Partido Socialista se tradujeron en dos propuestas de resolución que ya fueron sometidas a esta cámara la semana pasada en el debate de política general, lo cual pone de manifiesto que el Partido Socialista carece de propuestas para salir de la crisis y crear empleo...

La presidenta

Vagi acabant, senyora diputada...

María de Llanos de Luna Tobarra

...-ya voy acabando, presidenta-, carece de ideas para superar la gravísima situación económica a la que nos han llevado las erráticas políticas del Partido Socialista, tanto en Cataluña como en el resto de España.

Por último, y ya acabo, presidenta, quiero significar que, tal como he expuesto, esta situación tan grave..., con esta situación tan grave no podemos permitirnos que cada semana se esté jugando a las reprobaciones de los *consellers*. Por ello, al igual que el resto de grupos de la cámara, mi partido se abstendrá.

Muchas gracias.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula la il·lustre senyora Meritxell Borràs.

Meritxell Borràs i Solé

Gràcies, presidenta. Consellers, conselleres, avui el Partit Socialista vol reprovar de nou el conseller Mena, ho volen fer i diuen que ho fan amb esperit de col·laboració. No vull imaginar què farien si no tinguessin esperit de col·laboració, veritat? Ningú pot negar que vivim, certament, un moment difícil, però és veritat que el departament té una ruta, que el departament té un full de ruta i que, a més a més, aquest Govern té les idees clares.

No negarem que la situació és difícil, que hi ha un alt nivell d'atur, i que el Govern assumeix la responsabilitat, com entenem que ho hauria de fer tothom en aquesta cambra, perquè qui més qui menys, té o ha tingut, recentment, responsabilitats en aquesta matèria, i els 600.000 ocupats no han aparegut d'avui per demà.

I cal recordar, com aquí es deia també, que en àmbit d'ocupació qui té pràcticament totes les competències, aquest és el Govern central, i, per tant, aquí vostès hi tenen més d'una responsabilitat.

Hi ha, doncs, clarament una ruta que passa per defensar l'economia productiva, que és qui generarà els llocs de feina, facilitant els crèdits a les empreses, racionalitzant i simplificant els processos administratius -i aquí tenim la llei òmnibus o la finestra única empresarial-, una política industrial clara, i també, alhora, treballant en la Direcció General de Relacions Laborals per aconseguir continuïtat de les empreses.

I en l'ocupació, doncs, escoltin, hi havia molta feina per endreçar, un SOC absolutament desmantellat i on no podia ser que posés en risc els fons socials europeus, i no es podia atorgar subvencions sense una diagnosi prèvia. I per tant l'objectiu és millorar l'ocupabilitat de les persones, no entretenir-les, i tenir un model d'ocupació ajustat a les necessitats del mercat

de treball. Per tant, en aquest sentit, una «fulla» de ruta clara.

Ara, per «fulla» de ruta clara, la seva –impecable, impecable–, però no una «fulla» de ruta clara en el que és ajudar a millorar l'ocupació, en el que és la situació econòmica, sinó una «fulla» de ruta clara per mirar de salvar els mobles per al 20 de novembre. En això sí que vostès tenen una «fulla» de ruta clara, i és una llàstima, perquè els esforços els haurien de posar precisament a generar ocupació, a fer propostes i a tenir iniciatives positives. Van començar negant la crisi, van seguir veient brots verds, han seguit afirmant que no hi haurien 4 milions d'aturats, per seguir exigint ajustos al Govern de la Generalitat en els pressupostos, això sí, quan governen els altres, i a més a més, doncs, demanar el doble dels ajustos i simultàniament fer responsables de l'augment de l'atur precisament aquests ajustos pressupostaris. Francament, rocambolesc, tot el que vostès han fet, rocambolesc, per mirar de trobar una solució, per mirar de fer propostes positives. I el que és evident, hi insisteixo, és que la seva «fulla» de ruta és únicament i exclusivament per salvar els mobles el 20 de novembre. Davant de la situació de dificultat que vivim, que el país viu, vostès mostren la cara més trista de la política: venir aquí amb una actitud absolutament destructiva, en menys d'una setmana, a presentar dues propostes de reprovació a un conseller. I ens diuen que vostès tenen voluntat d'acord i que el Govern anterior en tenia. Així ho vam veure, que no ens van permetre participar en el que era, doncs, l'acord estratègic.

En matèria d'ocupació, hi insisteixo, les polítiques passives, la manca d'enllaç, perquè no ho vol el Govern central, en les polítiques actives i la regulació laboral –aquesta és competència exclusiva del Govern espanyol. I davant d'una situació difícil, davant d'una situació molt difícil, vostès han preferit prioritzar la política de partit que la política que es requereix en el país; han preferit fer unes propostes de cara a la galeria que no pas propostes responsables que sumin esforços, que tinguin actituds positives, que ajudin positivament i que deixin de generar por.

Ens trobem en dificultats, certament, ho sabem, però, si us plau, no treballin més pensant en les eleccions del 20 de novembre (*remor de veus*); treballin pensant..., treballin pensant en la situació de l'atur que hi ha en el nostre país, treballin sabent, perquè ho saben, que vostès alguna responsabilitat, per no dir molta responsabilitat, tenen també en aquesta matèria.

I, per tant, en aquest sentit, sabem que la batalla contra l'atur és llarga, és dura, és feixuga, però no defallirem. I, conseller, sap que té el suport de tot el grup parlamentari de fer en aquest sentit..., té el nostre suport, el suport de tots i cadascun dels diputats d'aquest grup, i sàpiga que estarem, com estem, en el seu cantó.

Gràcies per la seva atenció. I, si us plau, seria positiu que, si volen propostes positives, les facin i no presentin en menys d'una setmana dues reprovacions; poca cosa té de positiu aquesta proposta.

Gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

(Pausa llarga. Oriol Amorós i March demana per parlar.)

La presidenta

Senyor Amorós...

Oriol Amorós i March

Demanar votació separada...

La presidenta

Dels dos punts...

(Pausa llarga.)

Senyores diputades, senyors diputats, farem dues votacions.

Comença la votació del primer punt.

Ha estat aprovat per 65 vots a favor i 62 en contra.

Votem ara el punt 2.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 39 vots a favor, 64 en contra i 24 abstencions.

Moció

subsegüent a la interpel·lació
al Govern sobre el futur de la inspecció
de treball (tram. 302-00060/09)

Passem al següent punt de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el futur de la inspecció de treball. Presentada pel Grup Parlamentari del Partit Popular, té la paraula la il·lustre diputada senyora Llanos de Luna.

(*Remor de veus.*)

Un moment, senyora diputada. (*Pausa.*) Ja pot començar.

María de Llanos de Luna Tobarra

Gracias, presidenta. *Consellers*, diputados, en la interpel·lació del pasado mes de julio exponía que hacía poco más de un año que se había producido la transferencia a la Generalitat de una parte de la inspección de trabajo que prestaba sus servicios en Cataluña, concretamente el 1 de marzo del 2010... Perdón, perdóne, presidenta, un momento, una pregunta... (*Pausa.*) Perdón.

Bueno. Como decía, la interpel·lació del pasado mes de julio explicaba la transferencia que se había producido, hacía más de un año, de la inspección de trabajo; concretamente el 1 de marzo del 2010 se hizo efectiva a la Generalitat de Catalunya la transferencia de la inspección de trabajo. Después, mediante un convenio de colaboración del Ministerio de Trabajo y el entonces Departamento de Treball..., se estableció un convenio de colaboración entre ambas administraciones.

Aunque ambas administraciones, tanto la Generalitat como la del Estado, tienen perfectamente definidas sus competencias, los subinspectores e inspectores de trabajo tienen una singularidad, y es que como cuerpo nacional realizan sus actividades con lo que se llama «unidad de acto», es decir que pueden intervenir y tienen competencias respecto a materias de otra administración aunque no dependan ni funcional ni orgánicamente de ellas.

Para coordinar estas actuaciones se creó el Consorcio de la Inspección de Trabajo y Seguridad Social. Este consorcio tendría la finalidad de garantizar la cooperación institucional entre ambas administraciones con el ánimo de que la inspección de trabajo tuviera una función y una finalidad con eficacia y efectiva. Este consorcio..., después se han dictado distintos decretos respecto a la estructura y la organización territorial de la inspección de trabajo, siempre con carácter provisional, porque estaba pendiente la creación de la Agencia Catalana de Inspección, agencia *non nata* a la que luego me voy a referir.

A fecha de hoy, después de año y medio, todavía la inspección de trabajo está sin la debida relación de puestos de trabajo, y además carece de los medios materiales y humanos para llevar a efecto su cometido.

Hemos de señalar que la finalidad del sistema de la inspección de trabajo y seguridad social es vigilar el cumplimiento de la normativa laboral, que incluye la de la seguridad social, y la de prevención de riesgos laborales, objetivo que es de interés general y que garantiza la defensa de los trabajadores y de los empresarios, lo cual constituye el núcleo esencial de la política social en todo sistema constitucional moderno y democrático.

Esta finalidad garantista para trabajadores y empresarios queda menoscabada con la falta de organización y coordinación que actualmente existe en la inspección de trabajo. El principio de unidad de acto, que es un principio esencial de la inspección de trabajo, además de romperse por esta falta de coordinación, tampoco puede llevarse a cabo porque carecen de unas herramientas fundamentales para su trabajo, que es el acceso a todos los sistemas informáticos de las entidades gestoras. Antes de la transferencia, tanto los inspectores como los subinspectores podían acceder a este sistema de datos y, por tanto, cuando iban a las empresas contaban ya con una información esencial para poder hacer su trabajo de manera eficaz.

Además existe también un problema grave de infrautilización de los funcionarios, y es el de los subinspectores. Los subinspectores que se han transferido, como no tienen competencias en materia de prevención de riesgos laborales ni de salud laboral, solamente, al estar en la Generalitat, solo pueden verificar si tienen contrato de trabajo los inmigrantes, pero no pueden hacer ninguna otra tarea que venían desempeñando antes de la transferencia con plena eficacia.

Por lo que respecta a la Agencia Catalana de Inspección, desde mi grupo aplaudimos e instamos al Gobierno a que dé cumplimiento a la previsión normativa de supresión de la citada agencia que ya se contenía

en una de las disposiciones del Decreto de estructura y organización del Departamento de Empresa y Ocupación. Este mandato legal nos parece muy oportuno, toda vez que mi partido está a favor de racionalizar la Administración, de suprimir todos aquellos organismos que sean innecesarios y que además no sean eficaces, tal como estamos haciendo, no solamente en este Parlament, que hemos presentado, como todos ustedes saben, dos proposiciones de ley de racionalización de la Administración, sino que lo estamos llevando a cabo en las comunidades autónomas en las que estamos gobernando, en las cuales se han reducido..., por poner un ejemplo, Castilla - La Mancha, o incluso Baleares, que se han llegado a suprimir nada menos que noventa y dos empresas públicas y organismos innecesarios.

Por último quiero señalar también que respecto a uno de los puntos de la moción, en que había un problema que ya expliqué en la interpelación anterior, que había diez inspectores que estaban permutados de la Administración del Estado y de la Generalitat, que después de mi interpelación se ha solucionado en parte el problema, y solo quedan dos inspectores en esta anómala situación.

No obstante, solicito del Gobierno de la Generalitat que siga trabajando y que siga instando la colaboración del Ministerio de Trabajo, aunque dentro de poco esté en funciones, para clarificar los puestos de trabajo de estos inspectores que todavía quedan en esta situación, como digo, bastante anómala.

Por último, quiero decir que cada uno de los puntos, a los que luego me iré refiriendo, se mantienen, toda vez que lo único que se ha solucionado, como digo, ha sido la situación de estos inspectores, pero todavía hay una gran descoordinación en lo que es la inspección, falta la relación de puestos de trabajo y faltan también...

La presidenta

Senyora diputada...

María de Llanos de Luna Tobarra

...como digo –gracias, presidenta; voy acabando–, y faltan también, como digo, los medios que necesitan para llevar de forma eficaz el trabajo de la inspección.

Muchas gracias.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari Socialista, per defensar les esmenes, té la paraula la il·lustre senyora Montserrat Capdevila.

Montserrat Capdevila Tatché

Moltes gràcies, molt honorable presidenta. De fet, aquesta moció, pel Grup Parlamentari Socialista, el que fa és atemptar contra el desenvolupament de l'Estatut d'autonomia de Catalunya, contra l'autogovern de Catalunya i contra la capacitat autoorganitzativa de

la Generalitat de Catalunya i del seu Govern. De fet, és coherent..., com ho va ser el recurs contra l'Estatut d'autonomia de Catalunya que va presentar el Partit Popular. Per tant, per nosaltres, aquesta moció, tal qual, significa una regressió també en el marc català de les relacions laborals que teníem o que tenim fins avui.

Però també aquesta moció, per nosaltres, significa i ens permet visualitzar, si és que el Govern i el grup que hi dona suport la tiren endavant, un pacte, de fet, tàcit o potser ja explícit entre el Partit Popular i Convergència i Unió. I, per tant, ens significarà, per nosaltres, la manca de credibilitat de Convergència i Unió i del Govern de Convergència i Unió, que diu que vol més autogovern, que diu que vol més capacitat d'autogestió, però justament, si progressa aquesta moció, el que fa és justament el contrari. De fet..., i més després que, quan es va tramitar la Llei de l'Agència Catalana d'Inspecció del Treball, fa..., doncs, l'abril de l'any passat, del 2010, Convergència justament s'hi va abstenir perquè va dir que no era prou ambiciosa, justament, amb les capacitats d'autogovern de Catalunya; per tant, que havia d'anar molt més enllà. Per tant, per nosaltres això és una plena contradicció.

Però també aquesta moció, per nosaltres, significa i mostra la incapacitat del Govern per tirar endavant. Perquè, com hem dit abans, no té full de ruta –no «fulla»; en tot cas, en català correcte és «full de ruta». Perquè no té capacitat d'organitzar-se ni de fer funcionar les coses; ho veiem en alguns dels seus articles, justament, que la senyora Llanos ens ha explicat.

En aquest sentit, per tant, nosaltres el que fem és presentar esmenes per salvaguardar justament aquest model, el que per nosaltres era el model que preserva i que estableix el marc català, una de les peces del marc català de les relacions laborals; per salvaguardar també el que significa el desplegament de l'Estatut d'autonomia de Catalunya, del qual el Govern de Convergència sembla que renegui, i, a més a més, també va en contra d'una llei que avui és vigent en aquests moments, aprovada pel Ple d'aquest Parlament, que és la Llei de l'Agència Catalana d'Inspecció de Treball.

Bé. En tot cas, també aprofitem la presentació de les nostres esmenes en els diferents apartats, que, evidentment, defensen la llei vigent de l'Agència Catalana d'Inspecció de Treball, que és el ple desplegament de l'Estatut d'autonomia de Catalunya en matèria d'inspecció del treball, perquè volem aprofitar per denunciar un incompliment per part del Govern de CiU, com deia, d'aquesta llei, perquè, a més a més, el que ha fet és desmuntar el sistema organitzatiu, se l'ha carregat amb aquell Decret de reestructuració, però també es carrega la capacitat d'organització diferenciada a través d'un contracte programa que marca la llei, d'una planificació i d'un model, a part de no dotar, és a dir, d'infradotar tot el que seria el sistema de tècnics d'inspecció en matèria de salut i seguretat laboral. Ho veurem amb els resultats i amb els índexs de sinistralitat laboral. Bé, de fet, si algun dia aquest Govern ens en dona comptes.

Diu el Govern que l'oposició ha de ser constructiva. Nosaltres ho compartim al cent per cent, però el Govern ha de ser el primer de ser-ho, i no destruir el camí fet els darrers anys. Perquè amb això, i si aprova aquesta moció, el que fa és justament no sumar forces, sinó desfer el camí fet, la qual cosa no té i demostra que no té un full de ruta. O sí que el tenen i és un full de ruta ocult? Perquè no té capacitat de liderar, perquè aquí i en aquesta moció hem vist que hi ha problemes i que nosaltres hi estem d'acord: s'han de solucionar i s'ha d'agafar el bou per les banyes per solucionar-los. Perquè costa molta feina i molts esforços fer camí, construir, sumar, i vostès, el Govern actual i el PP, que li dona suport, són mestres –i cada dia en tenim una mostra en aquest Parlament– a destruir, desfer, restar o centrifugar.

Moltes gràcies.

La presidenta

A continuació té la paraula, per presentar les esmenes presentades, en nom del Subgrup Parlamentari de Solidaritat per la Independència, l'excel·lentíssim senyor Alfons López Tena.

Alfons López i Tena

Entenem i estem d'acord amb el problema plantejat pel Grup Popular quant a aquesta moció, la interpellació que va fer en el seu moment i la moció a la qual ha donat lloc ara després de l'estiu, i és aquesta disfunció clara que produeix aquest estat en fallida de les autonomies, aquesta contínua duplicació, aquesta contínua confluència de competències no clares sobre les mateixes matèries, aquest continu malbaratament de recursos públics.

Ara bé, amb el que no estem d'acord en absolut és amb la solució que vostès donen, lògicament. Vostès donen una solució a aquest problema sobre la base de convertir la Generalitat de Catalunya, més encara, en una administració provincial subordinada que es dedica a l'execució de les instruccions que li vénen dels òrgans centrals. És una manera eficient d'organitzar un estat; s'anomena «centralisme». La nostra és una altra; la nostra és: fora Espanya de Catalunya, fora els serveis espanyols de Catalunya, fora les competències espanyoles de Catalunya.

Per tant, les esmenes estan presentades en aquest mateix sentit. És a dir, que tingui la Generalitat de Catalunya, com a, ara com ara, administració autonòmica, la totalitat de les competències plenes i exclusives en matèria d'inspecció de treball i de seguretat social. Per tant, un cop aconseguit aquest traspàs és quan podrien plantejar-se els altres punts. Mentrestant, és absurd plantejar que la Generalitat hagi de fer aquest desenvolupament d'estructura organitzativa, dotar de mitjans humans i materials, quan resulta que no és l'única administració competent en aquesta matèria.

Per tant, en resum i per no fer-ho llarg i no esgotar el temps d'intervenció quan les coses estan clares, sí al fet que hi hagi una inspecció de treball, uns organismes d'inspecció de treball i de seguretat social efica-

ços i eficients; sí al fet que siguin únics; sí al fet que siguin exclusius, i sí al fet que siguin catalans. Fora les competències espanyoles; per tant, fora la inspecció de treball espanyola de Catalunya. Per això votarem en contra de la seva moció.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per fixar la seva posició, té la paraula, en primer lloc, l'il·lustre senyor Joan Laporta.

Joan Laporta i Estruch

Gràcies, molt honorable presidenta. Aquesta moció que presenta el Partit Popular, amb tots els respectes, penso que va en contra dels interessos de Catalunya. Demanar la supressió de l'Agència Catalana d'Inspecció de Treball, que està recollida en els articles 170.2 i 138 de l'Estatut, doncs, penso que està fora de lloc i només atén a l'obsessió que tenen vostès a centralitzar-ho tot.

En aquest aspecte, va néixer, aquesta agència, o almenys es va fixar a l'Estatut per impulsar un model d'organització pròpia a Catalunya, perquè a Madrid no es feien bé les coses en l'àmbit de l'aplicació d'algunes regulacions del món laboral. Aquest model organitzatiu és un model pioner a l'Estat espanyol, és una entitat de dret públic que té una plena capacitat i autonomia en l'exercici de les seves funcions, i vostès el volen suprimir, en la línia aquesta que presenten sempre de centralitzar-ho tot.

I, a més a més, si des de Madrid es donessin solucions en matèria de precarietat laboral, de sinistralitat laboral, de desigualtat, de discriminació i exclusió de les persones menys afavorides i donessin solucions i fossin un exemple d'una referència en matèria laboral, encara ho podríem entendre, però és que no és el cas. Deixar o confiar la nostra recuperació econòmica en mans del Ministerio de Trabajo..., jo crec que anem arreglats si passem per aquí.

Miri, vostès mai han denunciat als seus l'espoliació fiscal que pateix Catalunya. I no només això, sinó que, a més a més, doncs, ara el que volen és suprimir competències i en aquest cas aquesta agència, que, en fi...

La presidenta

Senyor diputat, vagi acabant.

Joan Laporta i Estruch

...permet a Catalunya tenir certa autonomia, no.

En aquest sentit, doncs, votaré en contra de la moció, perquè gestió integral i única, sí, però a Catalunya.

Gràcies.

La presidenta

En nom del Subgrup Parlamentari Ciutadans, té la paraula la il·lustre senyora Carmen de Rivera.

Carmen de Rivera i Pla

Gracias, presidenta. *Conselleres, conseller...* Para nosotros, y resumiré brevemente, la Inspección de Trabajo cumple una función fundamental, que es vigilar el cumplimiento, como se ha dicho, de las normas laborales de seguridad social y que se cumpla la normativa de riesgos laborales. En estos graves momentos de crisis económica, la inspección tiene también un papel fundamental, que es luchar contra el fraude y la economía sumergida, un frente que hay que abordar absolutamente y que es uno de los pilares de la recuperación; como mínimo, de recuperar un poco la moral, de que no se permite el fraude, de que no siempre le va bien a los que defraudan, a los que se buscan..., que no cotizan, y que por eso les va bien la empresa.

Por ello, nos parece fundamental que se dote de todos los medios existentes de control telemático al sistema de la seguridad social para comprobar afiliaciones, que los inspectores puedan acceder a este sistema y que tengan exactamente las mismas herramientas que tienen los inspectores del Estado, de la seguridad social del Estado. Porque lo normal es que cuando va un inspector a una empresa tenga todos los datos, y que no pase, como está pasando hasta ahora, que hay empresas..., que van a las empresas y que no pueden inspeccionar una parte, que quedó muy claro en la interpelación de la señora Llanos.

Ahora, quedó muy claro también —y yo creo que aquí nadie se ha leído, por lo que se ha contestado, la contestación del *conseller* a la interpelación de la señora Llanos de Luna— que la Agencia Catalana de Inspección de Trabajo no se va a poner en marcha. Yo entendí eso, y según he leído y he comprobado ahora mismo.

Por lo tanto, me parece muy adecuado..., en estos momentos me parece una duplicidad de administraciones y un cargo al contribuyente que no parece que sea lo más indicado en estos momentos. Yo creo que el lema es: «Más eficacia y menos agencias.»

Gracias.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'il·lustre senyor Oriol Amorós.

Oriol Amorós i March

Senyora presidenta, senyor conseller... Senyora De Luna, miri, nosaltres compartim una part de l'anàlisi que vostè fa de la problemàtica, i, com no li sorprendrà gens, la nostra recepta és diametralment oposada a la seva. És a dir, efectivament, tenim una situació administrativa pel que fa a la inspecció de treball que és un desastre. De fet, el nostre grup va votar en contra de l'Estatut d'autonomia per altres motius, però un d'ells era aquest, perquè la veritat és que en el nou Estatut, en aquest sentit, es va avançar però a l'avançar la meitat no es va acabar de resoldre bé el problema. És a dir, en aquelles empreses que són visitades per un

inspector de treball, abans del nou Estatut aquest inspector podia prendre nota de tot allò que estaven fent bé i de tot allò que estaven fent malament, i ara arriba l'inspector amb competències de la Generalitat i diu: «Només els n'inspecciono la meitat. L'altra meitat, tenen temps d'anar amagant, que un altre dia vindrà el de l'Estat», o viceversa. Clar, la veritat és que és bastant ridícul.

Clar, la seva solució i la seva recepta, doncs, són les del Partit Popular, que ja sabem quines són, no? Són: «Els catalans no ens sabem governar, els catalans som una mena de menors d'edat. I, per tant, recentralitzem-ho tot; qualsevol petita autonomia, liquidem-la.» I, per tant, per vostès, «racionalització administrativa» sempre vol dir «ministeris més grossos, Generalitat més petita», quan en realitat la situació que tenim és que, de ministeris ineficaços, n'hi ha una pila, de ministeris sense competències, n'hi ha una pila, i, en aquest cas, el Ministeri de Treball –que, per cert, aquí tenim un exministre de Treball–, doncs, faria molt bé si també aquesta competència la transferís a Catalunya, perquè realment la vigilància del mercat de treball és una cosa que s'ha de fer des de la proximitat.

Nosaltres pensem que la funció de la inspecció de treball és molt important per a un bon funcionament raonable de l'economia i fins i tot per no patir els problemes, els dèficits, les distorsions que ha tingut el nostre mercat laboral durant molt de temps, no? Aconseguir una disciplina del mercat laboral en l'àmbit de la seguretat laboral és una feina de constància, de persistència, i que, per tant, requereix una bona inspecció de treball que no tingui els problemes que ha tingut, que té, però que sobretot tenia quan només depenia de l'Estat. Perquè vostè aquí fa una trampa, senyora De Luna, ens diu: «Escolti, la situació actual no és bona, té una duplictat i és una ineficiència.» I li diem que té raó en això. Però tornar a la situació anterior és tornar a pitjor, perquè els dèficits de la inspecció de treball en aquest país han sigut espectaculars. Que tinguéssim setanta –setanta– inspectors de treball de l'Estat durant molts anys a Catalunya, que representa ni més ni menys que el 20 per cent del producte interior brut..., escolti, vostè no pot disciplinar aspectes tan importants de l'economia només amb setanta inspectors. Per tant, tornar a la situació anterior, del centralisme absolut, que tant li agrada al Partit Popular, doncs, és tornar a pitjor; el nostre mercat laboral necessita més inspectors de treball i no només la situació anterior.

El que és una llàstima, el que és sorprenent és que quan PP i Ciutadans, en la seva voluntat recentralitzadora descarnada, diuen: «Suprimim la miqueta d'autonomia que té Catalunya en això», Convergència i Unió s'hi avingui i Convergència i Unió no prevegi desplegar el que preveu l'Estatut d'autonomia, el que vostès van votar..., de fet, el que Mas va negociar una tarda d'hivern a La Moncloa, i que va fer aquest «apanyo» a mitges. Aquest va ser un dels temes que van quedar a mitges en aquella reunió, també; una inspecció de treball a mitges, és a dir, mal feta. I vostès aquest trosset no el defensen; és més, diuen que suprimiran, accepten de suprimir l'Agència Catalana d'Inspecció de Tre-

ball. No volen governar, vostès? No creuen en Catalunya? No es creuen capaços d'exercir aquesta funció?

Miri, li ho votarem, perquè vegi que nosaltres no som gens sectaris, sinó que –en absolut– ens llegim imparcialment les propostes i les analitzem. Entendrà que a les dues primeres no hi podem donar suport, perquè impliquen vulnerar la Llei de desplegament de l'Agència Catalana d'Inspecció de Treball. A la tercera, doncs, tampoc, perquè vostè està demanant que Catalunya pagui una cosa que li toca pagar a l'Estat, i ens hauria de dir amb quins recursos, senyora De Luna. A la quarta hi donarem suport, ens sembla bé que s'accedeixi a les dades dels organismes estatals, que hi accedien abans aquests funcionaris transferits i que ara no hi accedeixen; és un absurd que abans ho poguessin fer i ara no ho puguin fer, també és una mostra de la desconfiança de l'Administració central envers la descentralització, que no s'ho creuen. Per descomptat, votarem en contra del punt cinquè, perquè ja li he explicat sobradament que pensem exactament el contrari que vostè. I respecte al sisè, ens abstindrem, perquè francament no diu res, i per no dir res, doncs, no direm res, eh? «Donar solució», hauria de dir quina solució. Ho ha explicat de paraula, però la literalitat de la proposta no ho explica en absolut.

Per tant, en definitiva, el que necessitem és una inspecció de treball governada des de Catalunya, que és just el contrari del que ens proposa el Partit Popular.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula la il·lustre senyora Laura Massana.

Laura Massana Mas

Moltes gràcies, honorable presidenta. Honorable conseller, vicepresidenta, conseller, diputades i diputats, bé, em sap molt greu que no hi hagi la diputada Borràs en la sala, perquè va ser ponent, com jo mateixa, de la Llei de l'Agència d'Inspecció, i s'hi va abstenir –i aquí s'hi ha fet referència– dient que aquesta llei podia anar molt més enllà en sentit nacional i que per això s'abstenia. Jo sempre vaig mantenir –i deu estar a l'hemeroteca– que s'abstenia perquè allà s'anava al fons de la inspecció, de poder dotar també els qui vetllen per la qualitat en el treball i per una ocupació de qualitat i per una inspecció a favor dels treballadors i treballadores, que per això s'abstenia, perquè això no agradava ni a la petita ni a la mitjana empresa ni a la patronal. Per tant, ara ho reafirmo, veient aquesta involució que ens torna a demostrar, a més, el que el meu grup ha dit moltes vegades, que Convergència i Unió infla el suflé del nacionalisme quan és a l'oposició, però quan es tracta de governar és el que primer destrossa l'arquitectura que per alguns seria com d'estat, podent fer com a país, o l'arquitectura de què, de fet, ens hem de dotar, i de ser, doncs, de fer el nostre propi autogovern.

De l'exposició de la diputada Llanos, no hi ha res a dir; està en la línia de la que el senyor diputat Rafa-

el Luna va fer. Per tant, ells sí que tenen coherència. Aquí, la incoherència més gran és, doncs, la de Convergència i Unió, que a mi realment m'ha sorprès que no es mirés ni acceptés altres esmenes o que no hi posés esmenes, sincerament.

Bé, el nostre grup vol posar de manifest, primer, que una de les coses que en els debats de l'Estatut del 2006 ens va fer possible plantejar aquest nou Estatut era quan dèiem que volíem més i millor autogovern, i no era una altra cosa que donar drets a les persones i atorgar drets a les persones, i això volia dir polítiques que milloressin la qualitat de vida de les persones, dels pobles, de Catalunya, però especialment d'aquells més vulnerables, per tant, dels treballadors i de les treballadores.

Per tant, amb això donàvem drets, fent la funció inspectora, i a més a més recollíem una demanda dels sindicats, una demanda històrica, que és aquesta proximitat, i que aquí s'ha dit, davant la nefasta inspecció que teníem amb l'Estat, un organisme de control propi que havia de vetllar per una economia de valor afegit, per protegir el teixit empresarial, però també per vetllar per aquesta creació de qualitat que dèiem i fer una funció rellevant. I justament ara, en aquests moments, amb aquesta crisi econòmica, és quan encara pren més valor això, quan encara estan més en risc les condicions de salut laboral de les persones treballadores; ara encara té més sentit.

I, per nosaltres, tot això, l'embolcall d'això i on era possible era l'agència i és l'agència, és un instrument. Alguna vegada va dir «un artefacte»; per nosaltres, és l'instrument, és el mecanisme. Per tant, ja li dic a la senyora diputada que, òbviament, no votarem l'esmena a favor de la supressió de l'agència, perquè ho entenem just al revés, que l'agència hauria de ser una realitat. I el debat sobre l'economia no ens val, perquè bé mantenim altres agències com la de turisme, i en aquest sentit s'hauria de veure quins costos o no-costos té, i en tot cas, doncs, s'haurien de retallar.

Entenem també, en la part expositiva, quan la diputada deia –i li donem la raó– que és nefast el que està passant, i vostè posa de manifest el caos que es genera per aquesta manca de coordinació de l'Estat i de la Generalitat. Ara, ens agradaria saber per part de qui ve, perquè tampoc en aquest sentit ho tenim clar, eh? Perquè nosaltres creiem que ja hi han convenis fets; que vostè deia «establir convenis», en el punt 4, però ja existeixen, aquests convenis. Per tant, entenem, doncs, que han de fer-se aquests convenis. I, si cal, en el segon punt d'aquest punt 4, ha de dir, si se n'han de fer de nous per dotar de més recursos perquè es puguin tenir aquests instruments o perquè es pugui donar aquesta major complicitat, fem-ho, però jo crec que està en mans del Govern de la Generalitat, que és obvi que sembla que la funció inspectora no li preocupa massa, en aquest ralenti, doncs, en què ho té tot, no?, que té frenada qualsevol decisió en aquest sentit. Per tant, hauríem d'observar aquesta manca de coordinació per on ve.

I entenem, però, també, que «millorar l'eficàcia» vol dir moltes coses; vol dir també dotar de recursos els inspectors i subinspectors, és a dir, hem de dotar-los en. Ho compartim, en aquest punt: hem de dotar-los de recursos i hi votarem a favor. Però també és exigible –i això no ho planteja ningú– un augment de la ràtio d'aquests inspectors, perquè estem molt per sota de la Unió Europea. És a dir, també hi hauria una millor funció de la inspecció si n'hi haguessin més, i això, clar, òbviament, no es vol fer. Però ens sembla, justament, i pel que deia abans, que, en un moment de crisi i un moment greu, on hi ha més riscos per als treballadors i treballadores, encara seria més important augmentar aquesta ràtio. I tenim dades de sinistralitat que han anat en augment; inclús hem entrat nosaltres, el nostre grup, preguntes, doncs, a la comissió i resolucions i mocions a la Comissió d'Empresa i Ocupació amb relació a aquests temes.

Nosaltres votarem que no al primer punt; no, perquè no entenem la concepció única i integral. Votarem que no també a desenvolupar aquesta estructura organitzativa, perquè nosaltres l'entenem, tot això, els punts 1 i 2, l'entenem en el marc de l'agència. Sí que creiem que hem, com li deia abans, de dotar, doncs, la inspecció de treball dels mitjans que necessita. I al punt 4, li deia, votarem que no, perquè els convenis ja existeixen, hi ha un conveni per desenvolupar l'agència, però en tot cas es podria aprofundir en el segon punt. Però, en tot cas, entenem que ja s'han posat d'acord amb Convergència, i votarem que no. Òbviament, el punt 5, per nosaltres, és irrenunciable; nosaltres exigim que l'agència, doncs, s'activi i sigui l'instrument que cal fer funcionar. I, en el punt sisè, ens abstindrem, perquè no sabem quines solucions planteja aquesta situació d'inspectors de la Generalitat i no sabem quin tipus de solució és la que ens està oferint, eh?

Creiem que tot això és un retrocés de l'autogovern de Catalunya; creiem que, el que els deia, aquest suflé nacionalista de Convergència i Unió a l'oposició..., i busquin, busquin a l'hemeroteca el que deia en el llibre de sessions...

La presidenta

Senyora diputada...

Laura Massana Mas

...el que deia la senyora Borràs, i vegin el que estan fent i el que estan perpeetrant avui.

Gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula la il·lustre senyora Dolors Gordi.

Dolors Gordi i Julià

Presidenta, conseller, vicepresidenta, consellers, diputades i diputats, bé, el Grup de Convergència i Unió sí que donarem suport a aquesta moció. I el que faré és

explicar una mica punt per punt el perquè de cadascun d'aquests aspectes.

Primer, perquè tots i cadascun dels temes que contempla aquesta moció en aquest moment estan ja sent objecte per part de la inspecció de treball de Catalunya i algun d'ells ja s'està fent o en fase de realització, per tant, són aspectes que ja s'estan treballant des del Departament d'Empresa i Ocupació. Per tant, és per això que el nostre posicionament seria d'acceptar-la.

Tot i analitzant breument cadascun dels punts, diria que, quant als acords, per exemple, per a l'eficàcia del funcionament del consorci, el consorci es reuneix regularment, i d'acord com són els seus estatuts, i, per tant, s'acorda, pel seu bon funcionament, tot el que suposen els temes rellevants, com quina és la imatge comuna de la inspecció, l'ús dels edificis, etcètera; tots aquells temes que suposen un bon funcionament i una millor coordinació dels diferents aspectes de treball.

Quant a l'estructura organitzativa de la inspecció de treball de Catalunya, aquesta s'ha anat completant, l'estructura central, amb la incorporació en aquest moment de tres persones més. El que sí que queda per completar i està en fase d'elaboració és la descripció i relació de llocs de treball dels inspectors i subinspectors, i també les corresponents taules retributives, tot i que en la de la inspecció de treball de Catalunya ja s'ha completat una proposta retributiva completa al respecte.

Quant a la dotació i millora de mitjans per a la inspecció de treball de Catalunya, això és una tasca que el departament hi té molt d'interès, per poder desenvolupar millor la seva tasca, i es va realitzant quotidianament; per tant, tot el subministrament de material s'ha normalitzat. També, a nivell de locals, s'ha trobat un nou local per a la inspecció a Girona en què s'ubicarà la inspecció de treball de Catalunya i també la inspecció de la seguretat social. Concretament, el mes d'agost es van sumar trenta-un inspectors més, per anar augmentant, lògicament, les persones que poden treballar en aquesta línia. La dotació de mitjans humans i materials per a la inspecció és, per tant, un dels objectius prioritaris en les actuacions del Departament d'Empresa i Ocupació, amb la voluntat política clara de fer de la inspecció una unitat moderna i tecnològicament avançada.

Quant al que demana sobre convenis necessaris per accedir a les bases de dades de les entitats gestores de la seguretat social i del servei públic estatal d'ocupació, en primer lloc, s'ha concertat ja un acord amb la Tresoreria General de la Seguretat Social i s'està també en aquest moment negociant amb la resta d'entitats a què afiludeixen en aquesta moció per tal de portar aquests acords i poder treballar d'una manera molt més coordinada i per tant amb una millor garantia de qualitat.

Creiem també que es fa necessari accedir no només a aquestes bases de dades, sinó a d'altres, tant de l'Administració central com de la Generalitat, i en aquesta tasca s'està també treballant actualment, mirant de veure quines són aquestes necessitats i com es pot arribar, doncs, a posar-ho en funcionament per tenir

també cada vegada més les dades relligades i es pugui, d'aquesta manera, treballar amb més eficiència.

Quant al tema de la supressió de l'agència, que ha estat una mica, doncs, el punt en què molts dels companys d'altres grups parlamentaris han fet incidència i alguns d'ells s'han estranyat que hi hagi aquesta supressió, que està prevista normativament, i en què, en aquests moments, i donada la situació i la reorganització del Departament d'Empresa i Ocupació, està previst, precisament, doncs, que no es posi en marxa. La seva supressió està prevista, i no per una manca d'autogovern o perquè no estiguem, el Grup de Convergència i Unió i el Departament d'Empresa i Ocupació, treballant i molt concretament tenint molt clar quin és el potencial d'autonomia del Govern de Catalunya. Però, a part de l'autonomia del Govern de Catalunya, que això creiem que no es perd pel fet que les funcions que s'assumirien des de l'agència s'estiguin assumint des de la direcció general corresponent..., per tant, el que compta és qui fa la feina, com fa la feina, qui dona les ordres per fer la feina, i, per tant, això es fa des del Departament d'Empresa i Ocupació, això és fides del Govern de Catalunya, i, per tant, aquí no tenim per què perdre absolutament ni un pas enrere en el que suposa l'autonomia del nostre Govern, del nostre país.

Per últim, quant a la situació dels inspectors que depenen de la Generalitat i que treballaven per a l'Estat i a l'inrevés, ja s'hi ha referit, en aquest cas, també la senyora De Llanos, i s'ha realitzat un concurs per donar solució en aquests casos. En aquest moment, tal com ella mateixa ha dit, només hi han dues persones que estan en una situació encara..., en situació de regularitzar el tema, però el departament està treballant en això, ho té molt present, i esperem que, doncs, en molt breu..., pugui estar solucionat. *(Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.)*

Com ja he dit en la meua intervenció –i acabo–, estem d'acord bàsicament amb el contingut de la moció, i és per això que el nostre vot serà afirmatiu.

Moltes gràcies... Moltes gràcies, senyora presidenta.

La presidenta

Per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula la il·lustre senyora Llanos de Luna.

María de Llanos de Luna Tobarra

Gracias, presidenta. Bueno, primero quiero aclarar que ya tengo una batalla perdida con el nombre, ¿eh? Es una *mare de Déu*, la virgen de los Llanos, una María de los Llanos, y aunque aquí no es un nombre conocido, porque es una virgen local, esto lo aclaro... –bueno, me va a correr el tiempo–, el apellido es De Luna... Pero, bueno, es una batalla que tengo perdida desde hace muchísimos años y es algo que ya, pues..., en fin, me he acostumbrado a que me llamen prácticamente casi de todo, y siempre espero que bien. *(Remor de veus i rialles.)*

Bueno, a lo que iba con el tema, agradezco el apoyo que se me da a la moción por parte del Grupo Parla-

mentario de Convergencia y Unión. Agradezco también que algunos de los diputados que han intervenido se hayan leído mi interpelación, porque, tal como ha dicho el señor Amorós, ha dejado muy claro que este problema y este romper la unidad de actos, es decir, que el inspector de trabajo, que por ser un cuerpo nacional tiene y puede ir a una empresa y al mismo tiempo que puede levantar una acta de infracción por falta de medidas de seguridad puede dar de alta un trabajador..., esto es lo que se ha roto, y precisamente es el problema que hay para los empresarios y los trabajadores que son objeto de duplicidades, de inspecciones y de citaciones.

Cuando decía el señor Amorós el tema de los convenios, que decía que esto es lo que ponía de manifiesto es que era, pues, una idea de desconfianza por parte del Estado, lo que quiero decirle es que ya se ha hecho un convenio con la Tesorería General de la Seguridad Social; por tanto, poca desconfianza, y además son herramientas que están al servicio de los inspectores para trabajar. Lo que aquí digo es que se sigan haciendo convenios, que también quiero aclarar a la diputada del Partido Socialista que no es desarrollar el del ministerio. Las entidades gestoras de la seguridad social –Instituto Nacional de la Seguridad Social, Instituto Social de la Marina– tienen personalidad jurídica propia y, por tanto, son sus directores generales los que tienen que subscribir el convenio, y no el ministro de Trabajo, que además aquí tenemos al excelentísimo señor Corbacho, que fue ministro, que es el órgano o el ministerio que tutela a dichas administraciones de la seguridad social.

También quiero señalar que no se trata de una recentralización, toda vez que lo que estoy pidiendo –y así lo han visto y lo han apoyado el Grupo de Convergencia– es que se impulse el consorcio. Y el consorcio, quiero recordar que lo crearon ustedes, el Gobierno tripartito, el 27 de abril de 2010, con un acuerdo con el entonces Ministerio de Trabajo. Es decir que en ningún momento hablamos de recentralizar; lo que estamos proponiendo es que la Generalitat tiene a sus inspectores de trabajo, el Estado tiene a los suyos, y este consorcio, que fue el organismo que se creó para esta unificación de las funciones, que se impulse, porque hoy día no está trabajando. No se trata de devolver competencias absolutamente a nadie. Lo quiero aclarar porque aquí se han dicho cosas y yo creo que es porque no se conoce muy bien cómo funciona la Inspección de Trabajo. Por eso quiero aclarar esta cuestión.

Y, por último, la cuestión de la agencia, quiere decir que es *non nata* y que además lo que da es una complejidad enorme, toda vez que la agencia llevaba: un consejo de gobierno, un presidente, nueve vocales, un director, un secretario, un director de la agencia, un comité ejecutivo, un órgano consultivo; es decir, una complejidad tremenda que lo única que haría, de no suprimirse o de ponerse en marcha, sería acabar con la poca eficacia que ahora mismo tiene todavía, y espere-mos que sí que sea eficaz, un servicio público como es el de la Inspección de Trabajo.

Muchísimas gracias.

La presidenta

Cridem a votació.

(Pausa. Oriol Amorós i March demana per parlar.)

Senyor Amorós...

Oriol Amorós i March

Només per demanar-li la votació separada del punt 4 i del punt 6.

La presidenta

No, ja m'ho havia apuntat...

Oriol Amorós i March

Ja n'havia pres nota?

La presidenta

...però, com que hi han peticions separades pràcticament de tot, farem els punts un per un.

(Pausa llarga.)

Com els he dit, farem votació punt per punt –punt per punt.

Votem el primer punt.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 75 vots a favor i 47 en contra.

Passem a votar el punt 2.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 74 vots a favor i 48 en contra.

Votem ara el punt 3.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 109 vots a favor i 12 en contra.

Passem ara a votar el punt 4.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 84 vots a favor i 38 en contra.

Passem a votar el punt 5.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 74 vots a favor i 48 en contra.

Votem ara el punt 6 i últim.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 74 vots a favor, 3 en contra i 45 abstencions.

Moció

subsegüent a la interpellació al Govern sobre el cànon de l'aigua i la situació de l'Agència Catalana de l'Aigua (tram. 302-00061/09)

Passem a la següent moció, subsegüent a la interpellació al Govern sobre el cànon de l'aigua i la situació de l'Agència Catalana de l'Aigua. Presentada pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula l'honorable senyor Salvador Milà.

(*Remor de veus. Pausa.*)

Pot començar, senyor diputat.

Salvador Milà i Solsona

Moltes gràcies, molt honorable presidenta del Parlament. (*Persisteix la remor de veus.*) Honorables consellers, senyores i senyors diputats, aquesta moció arriba...

La presidenta

Un moment –un moment. (*Pausa.*) Ja pot començar.

Salvador Milà i Solsona

Sí, gràcies. Dic que aquesta moció arriba després d'un debat intens que vàrem tenir en la interpellació celebrada en el darrer Ple del mes de juliol, al voltant de la situació de l'abastament i la gestió de l'aigua a Catalunya i que va acabar molt centrada en la situació de l'Agència Catalana de l'Aigua. Aquest és un tema que en aquest moment preocupa el país, està a la boca del Govern –avui mateix sentíem el conseller d'Economia dient clarament que proposarà la privatització d'Aigües Ter Llobregat– i hi ha un intens debat respecte al tema del cànon i la sostenibilitat del model de l'Agència Catalana de l'Aigua.

Hem fet aquesta moció amb l'ànim constructiu de reproduir el mateix esperit de consens que hi va haver en aquest Ple quan en l'anterior mandat –crec que és l'abril o el maig del 2010– Govern i oposició ens vàrem posar d'acord que el tema de l'ACA era un tema de país, en què calia la col·laboració de tothom.

Els anuncio que hem arribat a una transacció respecte als altres dos grups que havien formulat esmenes a la nostra moció, el Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya i el Grup del Partit dels Socialistes de Catalunya, que hem distribuït als diferents grups parlamentaris i que té la Mesa.

Què diem en aquesta moció?, que creiem tot ella raonable i que hauria de merèixer el suport d'aquest Parlament si volem treballar a partir d'ara, diríem, amb consens.

Primer, dir molt clarament que s'ha de mantenir el model de gestió integral del cicle de l'aigua a Catalunya, fent de l'Agència Catalana de l'aigua l'organisme que integra aquest conjunt de gestió, a través del model que està configurat en el Pla director de la conca fluvial de Catalunya, i que aquest model cal man-

tenir-lo en cooperació, en estreta cooperació amb les administracions, les entitats, les empreses, i també, en aquest cas, l'autoritat de l'Estat, pel que fa a les conques compartides. Perquè aquest és un model vàlid, que s'ajusta a la Directiva marc de l'aigua, que s'ajusta a la legislació catalana de l'aigua, i, a més –recordem-ho també–, Catalunya és l'única comunitat, nacionalitat o regió d'Espanya, com vulguin, que ha presentat el seu pla de conca, que ha estat aprovat pel Govern de l'Estat, que ha estat presentat a la Unió Europea i que ha estat validat.

Feia pocs dies, un europarlamentari de Convergència i Unió es vantava del fet que havia posat en un compromís el Govern de l'Estat espanyol preguntant com es complia la Directiva marc de l'aigua a Espanya, i que li havien contestat que, excepte Catalunya, cap comunitat havia complert. Catalunya ha complert, el model és vàlid. S'ha fet amb consens, s'ha de continuar fent amb consens.

Segon concepte important de la moció que els propossem. És evident que s'han d'actualitzar i hem de posar al dia les qüestions. Per això diem que es proposa al Govern que presenti una actualització i reprogramació de les actuacions i mesures previstes en el Pla de gestió de l'aigua, en el Pla hidrològic de les conques internes i en els diversos plans sectorials, per ajustar-los als recursos disponibles. Tenim un bon pla, sabem que en l'horitzó 2009..., perdó, en l'horitzó que ens havíem marcat, 2015, no el podem complir; adaptem-lo. Formulem també, el Govern ens ha de formular un pla de viabilitat econòmica de l'Agència Catalana de l'Aigua i una proposta de nou contracte programa 2012-2020, o l'horitzó que el Govern consideri oportú, per anar integrant aquests objectius.

Quins objectius? Primer, buscar la suficiència financera de cada un dels àmbits d'actuació de l'ACA i les inversions, la programació de les inversions que siguin imprescindibles en cada un d'aquests àmbits. Fixar els terminis i les modalitats per reorientar, reordenar i reduir ordenadament en el temps l'endeutament que té l'Agència Catalana de l'Aigua; per tant, un pla, diríem, de sanejament, financer en aquest cas. Fixar els terminis per reordenar aquest endeutament, i també l'evolució paral·lela del cànon de l'aigua, que aquest Parlament aprovaria si aprovem aquesta moció, que ha de ser en un context d'increments progressius en els diferents àmbits de consum i que estalviï i que incentivi l'estalvi, l'eficiència i els mecanismes de tarificació social; crec que hi ha un ampli consens al voltant d'això. Per últim, fer que les inversions de la disposició addicional tercera de l'Estatut, que són inversions de l'Estat a Catalunya que estan destinades a l'aigua, es destinin a infraestructures de l'aigua, les que es van convenir o les que el Govern convingui, però si són per a l'aigua han d'anar per a l'aigua, són infraestructures bàsiques d'interès general. I que s'elabori respecte a ATLL, que hi hagi un inventari actualitzat del patrimoni adscrit a ATLL, amb una auditoria externa, amb un control, per exemple de la Sindicatura de Comptes. I diem que quan es tracti d'adoptar qualsevol actuació que afecti la gestió d'aquestes infraes-

tructures futures, de com s'han de gestionar, es compti amb els ajuntaments.

I, per últim, es planteja també en els dos últims punts homogeneïtzar les tarifes d'abastament al Camp de Tarragona, que és una qüestió que s'ha plantejat en diferents resolucions i en els pressupostos, i que creiem que hi ha disposició..., almenys escoltem la gent que trepitja el territori, que també n'hi ha de Convergència i Unió, que ens han dit que allà estan proposant que això s'arregli.

I, l'últim punt, molt raonable: que l'ACA adapti les mesures necessàries per donar compliment, en deguda forma i quan correspongui, als convenis d'inversió o de col·laboració que té amb diferents ajuntaments i consells comarcals de Catalunya...

La presidenta

Senyor diputat...

Salvador Milà i Solsona

...per realitzar infraestructures. En definitiva, donar una satisfacció a aquests municipis i comarques dient-los: «Això es farà.»

Creiem que hem fet, tots plegats, un esforç considerable per trobar un marc, diríem, de referència que tranquil·litzi el debat i que obri horitzons de col·laboració en el futur.

Gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

La presidenta

Per defensar les esmenes presentades, té la paraula, en primer lloc, en nom del Grup Parlamentari Socialista, l'il·lustre senyor Jordi Terrades.

Jordi Terrades i Santacreu

Senyora presidenta, senyora vicepresidenta del Govern, senyor conseller, hem presentat un seguit d'esmenes a la moció presentada per Iniciativa per Catalunya. Al final hem arribat a una transacció respecte a les posicions que cadascú de nosaltres mantenia. I per encarar aquest debat, i donat el temps que tenim, dues breus referències a l'endeutament i al dèficit de l'Agència Catalana de l'Aigua.

Vostès saben que l'Agència Catalana de l'Aigua ja va néixer amb un endeutament; que aquest endeutament ha augmentat en els set anys de Govern de l'entesa, perquè jo crec que ens vam trobar amb un fet que tots coneixem, no?, el país ha patit dues sequeres en aquests set anys, una de molt severa, i ens en vam adonar tots plegats que faltaven infraestructures d'abastament i de sanejament.

El dèficit. Home, no es pot imputar el dèficit de l'ACA només a l'endeutament d'aquestes inversions. Hi han causes diverses: menors consums de les famílies i de les empreses; més manteniments i més reposicions, perquè tenim més infraestructures; uns cànons, que és

cert que no s'han actualitzat, però que és responsabilitat, jo ho crec, de tots els grups parlamentaris d'aquesta cambra, probablement el Govern anterior, perquè no va encarar aquesta qüestió, però els grups de l'oposició que també s'hi oposaven. Jo crec que cal superar debats. Sabem per què s'ha produït l'endeutament. Sabem quines són les causes dels dèficits.

Tenim un problema; tenim un problema com a país i l'Administració hidràulica de Catalunya no funciona. Jo crec que tots plegats som conscients que encara ens falten infraestructures per garantir el subministrament d'aigua en el país, sobretot, per encarar una nova sequera, que segur que la tindrem, si aquesta és severa.

Sabem que necessitem més infraestructures. Sabem que hem de millorar el sanejament del país, per millorar el medi, però també perquè tenim alguns alcaldes i alcaldesses de Catalunya imputats per la Fiscalia de Medi Ambient per problemes de sanejament. Potser que ens plantegem, també, de manera transitòria instar que hi hagi una modificació de la *Ley de aguas* per tal de solucionar aquests temes.

Nosaltres estem d'acord a revisar el Pla director de conca fluvial de Catalunya. En aquests nou mesos de Govern el meu grup parlamentari no ha presentat cap iniciativa per instar el Govern a fer tal depuradora, tal cosa, tal altra.

Ara, han passat nou mesos i el que cal és que en parlem. El que cal és saber on anem. Hem de saber què és el que cal, el que és necessari i el que és prescindible. Hem de parlar de com es paga el cicle de l'aigua a Catalunya, de les inversions i de la despesa corrent, del manteniment del sistema i de la devolució de l'endeutament. Hem de parlar del cànon. Estem d'acord a parlar dels trams. Estem d'acord a parlar de les tarifes en sentit progressiu, però també volem saber i hem de parlar de què hi posa el Govern. És a dir, hem de parlar del contracte programa 2012 fins al 2020.

I, finalment, deixi'm dir-los que les depuradores existents a Catalunya garanteixen el sanejament, aproximadament, d'un 95 per cent de la població o del país; que hi ha molts ens locals, més de quaranta, en el conjunt del país, que gestionen bona part del cicle del sanejament. I que aquí tenim un problema, perquè el deute acumulat fins ara, bona part d'aquests mesos ascendeix, per les xifres que tinc jo, al voltant de 240 milions d'euros.

S'ha anunciat que en el pressupost del 2012 desapareixeran les quantitats i conceptes de despesa indirecta que fins ara rebien els ens locals que gestionaven aquests equipaments. El que no podem fer és deixar caure i ensorrar l'Administració local que està gestionant el sistema de depuració del país. Hem de tenir un calendari clar de com hem de retornar als ens locals i als seus proveïdors el deute que tenen acumulat. Perquè, si deixem caure el sistema, el Govern tindrà un problema, però qui tindrà un problema serà el país.

Ja ho vaig dir en una interpel·lació que li vam fer al conseller abans de l'estiu: el meu grup parlamentari està en disposició d'afrontar aquests temes perquè sabem que són uns temes de país que hem d'intentar,

com vam fer en l'anterior legislatura... –i acabo, presidenta–, cercar la solució des d'una posició d'acord i de consens de tots els agents que intervenen en la gestió del cicle de l'aigua.

Senyores diputades, senyors diputats, moltes gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'il·lustre senyor Marc Sanglas.

Marc Sanglas i Alcantarilla

Gràcies, presidenta. Conseller, en tot cas, ens hi sumem després d'haver presentat una esmena, diguem-ne, de millora a la proposta presentada per Iniciativa per Catalunya, perquè ens sembla que cal un reforç del model de gestió de l'aigua.

Entenem que el model de gestió dut a terme fins aquests moments era una aposta, segueix sent una aposta, vàlida. Ens sembla que el model, un model pioner, s'esmentava, a l'Estat i que, per tant, diguem-ne, com sempre, aquest país, diguem-ne, preocupat per les qüestions mediambientals i, per tant, sempre hem estat un país modèlic des d'aquest punt de vista, i, per tant, sempre avançat. Ens sembla que si el model és vàlid perquè queda recollit i tots tenim present i tots tenim consciència que hem d'anar cap aquí, en tot cas, segurament el que hem de fer és com ordenar després la possibilitat d'estructurar i aconseguir fer que tot el cicle de l'aigua sigui possible a Catalunya.

Parlàvem, doncs, de consciència; parlem d'elements, diguem-ne, que formen part de la millora i l'eficàcia de la xarxa, i, per tant, són conceptes també que s'han anat introduint molt probablement a la societat, que han anat formant part ja del nostre viure. Entenem que tot el tema, diguem-ne, de la recuperació de les aigües cada vegada hi ha major consciència també, i, per tant, sembla que és la fórmula que cal seguir.

Tenim el tema del sanejament que, com bé s'apuntava abans, també amb la problemàtica que hi ha dels alcaldes, no podem deixar-los penjats. Senyor Recoder, n'hem parlat diverses vegades, sé la seva predisposició sobre aquest tema, però que, en tot cas, també hem de trobar, entre tots, com sortim d'aquí.

Entenem que, doncs, si el model, si el debat sobre el model no és aquest el debat en si, sinó com gestionem, com financem tot aquest debat, la proposta de la moció és molt clara en aquest sentit de replantegem la situació però no replantegem el model, replantegem els terminis, replantegem el calendari, però que, en tot cas, no es tracta, diguem-ne, d'abandonar el que fins ara ha funcionat, i que, per tant, hem de seguir avançant en aquest tema.

La moció també parla del tema de l'ACA. El Govern actual s'entesta a tirar..., a mirar constantment el retrovisor sobre el que havia fet, sobre el que havia generat el dèficit de l'ACA. El tema de l'ACA és un tema històric, és un tema que s'arrossega no només dels darrers

set últims anys del Govern d'esquerres, sinó que era un dèficit que s'arrossegava des de fa temps.

Per tant, tenim un mal endèmic aquí que en algun moment o altre hi haurem de trobar una solució i haurem de buscar quina és la millor solució, tenint en compte, a més a més, la situació que tenim en aquests moments de complexitat econòmica en el país. Però que, en tot cas, mentre no solucionem en part aquest llastre, seguirem arrossegant i en qualsevol política que anem tirant endavant hi quedarem atrapats.

Per tant, cal proposar, i el que proposem a la moció és l'elaboració d'un pla de viabilitat econòmica per a l'ACA, que, en tot cas, marqui com sortir d'aquest atzucac en el qual es troba.

Un dels altres elements que queda incorporat en la moció és que els recursos provinents de la disposició addicional tercera de l'Estatut per a infraestructures hidràuliques s'incorporin, també, al pressupost de l'ACA en un intent d'eixugar tot el dèficit.

Ens preocupa, i també per això se'n fa ressò la mateixa moció, la situació d'Aigües Ter Llobregat. Ens sembla que un patrimoni que s'ha aconseguit amb el pas dels anys per aportacions de les administracions públiques que de cop i volta pugui volatilitzar-se de qualsevol manera, per tant, perdent tots un gran actiu que s'ha aconseguit durant aquests anys. Per tant, demanem la realització, l'elaboració d'un inventari sobre el patrimoni del qual disposa Aigües Ter Llobregat per, a partir d'aquí, saber on ens movem i on no ens movem.

Finalment, hi ha una incidència en un dels punts, també, on demanem que l'ACA..., i aquest dematí hem tingut reunió amb l'Associació Catalana de Municipis i la Federació Catalana de Municipis que ens reclamen el compliment, i, per tant, ens demanaven, ens instaven als grups parlamentaris, que féssim alguna actuació en el compliment per part del Govern, diguem-ne, de tots els convenis, de tots els compromisos adquirits.

I, per tant, doncs, fent-nos també ressò d'aquesta petició de les entitats municipalistes, demanem en la moció que l'ACA compleixi els convenis que té signats en aquests moments amb els ajuntaments.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per fixar la seva posició, té la paraula, en primer lloc, l'il·lustre senyor Joan Laporta.

Joan Laporta i Estruch

Gràcies, molt honorable presidenta. Conseller, il·lustres diputats i diputades, bé, la gestió de l'aigua necessita un debat profund. Entenc, doncs, que el que cal és un consens real entre l'Administració i els agents implicats: les companyies subministradores, els ajuntaments, els consells comarcals; i això per al bé dels consumidors catalans, que són els qui estan patint, doncs, aquesta mala gestió que s'ha produït de l'Agència Catalana de l'Aigua.

Esperem, doncs, que es pugui redreçar. I, en aquest sentit, doncs, potser una bona fórmula seria la combinació d'una política de contenció, una revisió del model de gestió per part de l'Administració, i això combinat amb la cultura de l'estalvi per part dels consumidors.

En aquest aspecte, doncs, estic a favor de l'esperit de la moció, i, per tant, doncs no hi votaré en contra.

La presidenta

En nom del Subgrup Parlamentari de Solidaritat per la Independència, té la paraula l'il·lustre senyor Antoni Strubell.

Antoni Strubell i Trueta

Honorable presidenta, honorable conseller Recoder, il·lustres diputats, des del Subgrup Parlamentari de Solidaritat per la Independència donarem suport a la moció presentada pel Grup d'Iniciativa ja que, òbviament, en compartim els punts clau.

Estem d'acord, com penso que ho estava el senyor Ramon Espadaler en un debat celebrat en aquesta cambra el 3 de maig del 2010, amb els principis que obren la moció i que busquen una ratificació d'aquells aspectes de les polítiques d'aigua que han regit fins avui a Catalunya.

Lògicament, el punt central del debat d'avui és el problema de la recuperació de l'estabilitat econòmica i financera de l'Agència Catalana. Des de Solidaritat, considerem que s'ha d'anar apujant progressivament el cànon de l'aigua fins a apropar-nos a la recuperació de costos que estableix la Directiva marc de l'aigua, però sempre que no es penalitzin els baixos consums, ni les classes socials desfavorides.

Trobem encertat buscar-hi solucions per vies de transparència i eficàcia amb la definició d'un nou contracte programa 2012-2020 entre el Govern i l'agència. Fixar l'evolució de l'endeutament o d'altres instruments financers per a la liquidació ordenada del dèficit actual i el finançament de les inversions futures que ho requereixin, lògicament n'ha de ser una de les pedres angulars.

No voldria acabar la meua intervenció sense un esment al futur que espera a la política de l'aigua si s'aplica íntegrament l'avantprojecte de llei òmnibus, amb l'articulat que ara se'ns proposa. En aquest aspecte crec que són molt interessants les aportacions fetes per entitats de prestigi com ara el Grup de Defensa del Ter, la Xarxa per una Nova Cultura de l'Aigua, Alternativa Verda o Enginyers Sense Fronteres, que denuncien els efectes de la política de privatització que està portant a terme el Govern d'aquest país, on ja el 70 per cent dels recursos i serveis estan en mans privades, dada que xoca amb la política aplicada a la resta de la Unió Europea, on la mitjana de privatització en significa tan sols un 20 per cent.

Ahora, hi ha importants raons per desconfiar de la gestió que actualment es realitza des d'aquest sector

privat. En paral·lel amb això, i més enllà de denunciar la falta de transparència i participació...

La presidenta

Senyor diputat...

Antoni Strubell i Trueta

...institucional que han marcat els darrers temps, ens preocupa la pèrdua de garanties mediambientals que pot acabar significant.

Moltes gràcies.

La presidenta

Té la paraula, en nom del Subgrup Parlamentari Ciutadans, l'il·lustre senyor Jordi Cañas.

Jordi Cañas Pérez

Presidenta, *conseller*, diputados, diputadas... Vamos a votar en sentido positivo su propuesta. Entendemos que los objetivos son razonables, son necesarios; diría más, son imprescindibles. Claro, escuchar al *conseller* decir que el ACA en estos momentos está en quiebra y, en paralelo, ver una parálisis absoluta en lo que tenemos que hacer... Yo agradezco la iniciativa de su grupo, de Iniciativa, para poner encima de la mesa el debate, un necesario debate. Yo creo que en ocasiones su grupo está mejor en la oposición que en el Gobierno, y se lo digo sin tono irónico. ¿Por qué? Porque ustedes tienen buenas propuestas, lo que pasa es que no han sabido gestionar cuando ha estado en sus manos.

Porque la Administración necesita sostenibilidad, también en la gestión. Alcanzar un déficit de 2.000 millones de euros, es decir, una deuda, casi, por catalán de trescientos euros, significa que algo no se ha hecho bien, más allá de que las inversiones, las infraestructuras, eran necesarias; pero el ciclo del agua y su sostenibilidad requieren una sostenibilidad financiera. Es decir, el gran reto de este Gobierno es alcanzar el equilibrio en la explotación, pero seguiremos teniendo un problema, que es el endeudamiento. Por lo tanto, tenemos que hablar de mecanismos para enjuagar este endeudamiento y, sobre todo, para garantizar la sostenibilidad de algo que es fundamental e imprescindible, que es garantizar el ciclo del agua en nuestra comunidad, que ha sido un éxito. Es un modelo de éxito, pero no es un modelo de éxito en la gestión. Por lo tanto, es imprescindible una gestión que sea capaz de dotar de sostenibilidad a este modelo.

Solo hay una duda que no acabamos de entender y que nos preocupa. Yo, cuando alguien pide, un grupo pide, un grupo que está en el Gobierno, un inventario del patrimonio de una agencia pública..., a mí me preocupa. ¿Cómo que no lo tenemos? O sea, ¿tenemos empresas públicas de las cuales no tenemos muy claro el inventario de su patrimonio? Bueno, pues, no lo sé. A mí me gustaría que alcanzásemos algún día también la sostenibilidad en que sepamos siempre qué tenemos, ¿eh? Más que nada, para poderlo poner en valor.

(Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.)

No tengo más tiempo. Gracias, presidenta, *conseller*, diputados, diputadas...

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula l'illustre senyor José Antonio Coto.

José Antonio Coto Roquet

Senyora presidenta, senyores i senyors diputats, em sorprèn que el que era una moció inicial del senyor Milà, naturalment, s'hagi acabat convertint en una transacció del tripartit, la qual cosa demostra que el tripartit actual d'oposició està més cohesionat i més unit que el tripartit de govern, que va estar set anys a Catalunya.

Vostès, el tripartit d'oposició, abans tripartit de govern, presenten una moció –ara transacció– en què sembla que vulguin compensar el que va fer el Govern del qual vostès van formar part, el tripartit –ara d'oposició–, en matèria d'aigua. Vostès no van fer bé els deures en termes de finançament de l'Agència Catalana de l'Aigua. Això, senyor Milà, no ho dic jo; això és el que deia vostè en la seva interpellació a l'últim Ple del Parlament de Catalunya. I, efectivament, no s'equivocava. Vostès han deixat un deute de l'Agència Catalana de l'Aigua de 1.300 milions d'euros, que, sumat al deute d'Aigües Ter Llobregat, arriba als 2.200 milions d'euros, o, el que és el mateix, el deute de l'Agència Catalana de l'Aigua només, sense comptar Ter Llobregat, després de set anys de govern tripartit, supera el pressupost de les conselleries d'Interior, Justícia, Empresa i Ocupació, Agricultura i Cultura, entre d'altres. Gairebé, aquest deute que vostès van deixar supera la majoria de departaments de l'actual Govern de Catalunya per a l'any 2011. Vostès van deixar un forat que podia posar en perill la solvència d'aquesta agència i, en conseqüència, posar dificultats en el subministrament d'aigua a Catalunya.

Vostè presenta, senyor Milà, un conjunt de mesures que em sorprèn que les presenti ara, en transacció amb els seus col·legues del tripartit, en forma de moció, com a diputat de l'oposició. I em sorprèn que vostè faci això ara, quan vostè ha estat durant gairebé tres anys conseller del Govern de Catalunya en aquesta matèria i el seu partit ha estat durant set anys governant i tenint responsabilitats específiques en aquesta matèria, junt amb els seus col·legues del tripartit. No s'ofengui, senyor Milà, però sembla, en certa manera, que vostè encara no ha superat, no ha digerit que vostè ja no forma part del Govern de Catalunya i que per això presenta aquesta bateria de mesures sobre l'Agència Catalana de l'Aigua. Potser perquè ara sí que és conscient del forat que van deixar i de les conseqüències que pot tenir aquest forat per als ciutadans de Catalunya. O potser perquè, en certa manera, vol compensar la mala gestió que vostès van portar a terme al capdavant de l'Agència Catalana de l'Aigua.

Així mateix, en la seva interpellació de l'últim Ple, vostè parlava de fer l'esforç que calgui en finançament, en endeutament. Vostè creu, senyor Milà, que l'endeutament actual de l'Agència Catalana de l'Aigua no és suficient? Vostè creu de debò que alguna entitat financera un forat d'aquesta grandària? Miri, senyor Milà..., i em sorprèn, eh?, perquè porto la transacció que vostès han presentat, el tripartit d'oposició –abans de govern–, i diu: «Fixar els terminis i condicions de l'evolució del cànon de l'aigua en un context d'increments progressius.» Per què no ho van fer quan van governar? Per què demanen que s'incrementi l'aigua ara, el cànon de l'aigua, quan vostès van ser incapaços de complir el contracte programa que vostès mateixos havien signat? Per tant, aquesta situació ha deixat en veritables problemes de solvència i viabilitat l'Agència Catalana de l'Aigua.

És cert que vostè, senyor Milà, i el tripartit de govern, el seu partit, van heretar un deute de 560 milions d'euros de l'últim govern de Convergència i Unió, però no solament no van saber donar solució a aquest problema, sinó que van multiplicar per un cent per cent l'endeutament que vostès es van trobar, sense comptar els increments en l'endeutament d'Aigües Ter Llobregat i d'altres operadors d'abastament d'aigua.

Així, doncs, senyor Milà, si l'Agència Catalana de l'Aigua és una eina tan útil i necessària com vostès afirmaven, llavors per què la van deixar al llindar del precipici? Per què la van sobreendeutar, per convertir-la en una entitat gairebé insolvent i inviable?

Per tant, jo espero que assumeixin les seves responsabilitats, senyor Milà, i que quan s'hagin de produir modificacions legislatives relacionades amb l'Agència Catalana de l'Aigua, tal com va succeir en l'última Llei de mesures fiscals i financeres, vostès no s'amaiguin, donin la cara i es facin coresponsables de la situació d'endeutament i gairebé fallida en què van deixar l'Agència Catalana de l'Aigua. Crec que és d'una inconsciència profunda venir a aquest Parlament després d'haver endeutat fins a punts insospitats l'Agència Catalana de l'Aigua, apartant-se de qualsevol solució en l'àmbit legislatiu, i venir a presentar una moció setmanes després, com si vostès no tinguessin cap responsabilitat de la situació de l'Agència Catalana de l'Aigua.

Per tots aquests motius ens abstindrem en els diferents punts, excepte a l'apartat *b* de l'apartat 2 del segon punt i al quart punt, on votarem negativament.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats, senyora presidenta.

La presidenta

Senyor diputat, si ens pot donar el paperet amb l'esmena del punt *b*, apartat... *(Pausa. Veus de fons.)* Ah, votació separada, sí..., si us plau.

En nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula l'honorable senyor Ramon Espadaler.

Ramon Espadaler i Parcerisas

Moltes gràcies, molt honorable presidenta. Senyor conseller, senyores i senyors diputats... Senyor Salvador Milà, certament, no discutirà ningú, a les alçades que estem de la pel·lícula, que l'ACA té una situació financera complexa que cal resoldre –i ho varem debatre a finals de la darrera legislatura, ho hem debatut en aquesta legislatura–, com a condició prèvia *sine qua non* per poder, doncs, resoldre els problemes que té encomanats l'ACA, que és finançar tot el que és el cicle de l'aigua en els termes que expressa la Directiva marc de l'aigua. Ni se'ns passa pel cap la possibilitat que el Govern pogués distreure's d'aquest objectiu, perquè, entre altres coses, és un objectiu que ens ve donat, i que assumim molt gustosament, de la Unió Europea.

I algun dels que m'han precedit en l'ús de la paraula ha fet referència a un debat que hi va haver al juliol d'ara fa un any, no aquest darrer, sinó l'anterior, a finals de legislatura, que varem fer un acord; però tothom, curiosament, obvia una cosa, i els la llegiré, perquè no és menor. El darrer punt de la proposta de Convergència i Unió, que va merèixer suport en tota la resta, no en aquest, literalment deia, home, que demanàvem al Govern que posposés l'aprovació del Pla de gestió del districte de conca fluvial de Catalunya, «atès que se'n deriven importants compromisos financers que en l'actual situació, doncs, de l'Agència Catalana de l'Aigua difícilment seran afrontables». Home, no em sembla menor que, si fem referència a debats previs, anteriors, ho recordem tot. I d'aquí plora la criatura.

I aquest pla, que no..., aquesta esmena que no varen voler assumir, cosa molt respectable, va ser aprovat pel Govern cinc dies abans de les eleccions del 28 de novembre de l'any passat. I ara aquells qui el van aprovar ens porten una esmena i diuen: «Escoltin, revisin-lo.» Escolti, ja ho està fent el Govern, eh?, vull dir, ja ho està fent. Però, home, tant de bo en aquell moment l'haguessin deixat sobre la taula. Només dèiem això, no dèiem si era bo o si era dolent. «Escoltin, el deixem sobre la taula.» Tant de bo..., i benvinguts, en qualsevol cas, a la necessitat de revisió.

Segona reflexió. Home, s'ha llegit per boca del senyor Coto ara mateix i figura en la transacció que han fet vostès, molt lliurement: «Escolti, plantejem quins escenaris fem d'increment del cànon, perquè és inevitable.» Escolti, els varem demanar auxili fa escassament tres mesos en el debat de pressupostos, de modificar els trams, tal com diuen vostès, d'incrementar el cànon per sobre de l'IPC. Ens vam quedar literalment sols. Varem poder-ho tirar endavant gràcies a l'abstenció del Partit Popular. Ens van deixar literalment sols.

La moció que estem debatent ara és conseqüència d'una interpellació que es va fer l'endemà mateix gairebé, si no vaig errat, del debat de pressupostos. I ara ens planteja tot un full de ruta. Que està bé, que en alguns aspectes segurament no en diferiré massa, però és que, si ho recorden, nosaltres ja havíem interpellat amb interioritat el conseller i el full de ruta va quedar molt clar des d'aquesta tribuna. I el full de

ruta de l'Agència Catalana de l'Aigua és tallar aquesta sagnia que té, doncs, d'endeutament i de dèficit. És això.

I el full de ruta el va expressar el conseller i els el diré, els el recordaré molt telegràficament, que està perfectament traçat, i, si volen, a partir d'aquí parlem de tot el que convingui. Doncs, en primer lloc, fer un pla de viabilitat financera. És que si no fem això no hi ha possible política de l'aigua i aboquem els alcaldes, doncs, a tots els temes de fiscalia, hi estem absolutament d'acord; però tampoc ningú ho ha posat en aquesta moció, a veure què podem fer respecte a això. Per tant, la primera qüestió que hem de fer és aquest pla de viabilitat financera, reduint les despeses, deixant de fer tot allò que no té obligació de fer l'Agència Catalana de l'Aigua i que ha estat fent en èpoques, doncs, en què semblava que es podia fer. La recollida de sòlids: quan ho vam plantejar se'ns van tirar tots a sobre, dit sigui de passada. Per tant, quan hem contingut la despesa, refinançant el deute com bonament podem –i permetin-me, doncs, una expressió tan col·loquial–, fent veritables esforços per poder refinançar el deute a curt i a mitjà, refent, evidentment, això que demanen... Déu nos en guard, que no s'hi hagués posat el Govern ja a refer els objectius del Pla de gestió de conca i del programa que en deriva. Déu nos en guard, que no s'hi haguessin posat, perquè és que tot aquest temps ha estat fent aquesta necessària reprogramació, no? I incrementar..., això és el pla del Govern respecte a l'Agència Catalana de l'Aigua: incrementar els ingressos –disposició addicional tercera. I si vol..., no es tracta aquí de mirar endarrere ni de fer retrets, sinó de mirar endavant; però és que de la disposició addicional tercera els últims anys l'ACA no en va veure ni cinc.

Clar, vull dir, som on som perquè som hereus d'una situació. Volem mirar endavant amb tots vostès? Sí. Però m'acceptaran que tenim el dret de fer-ho, o almenys això és el que creu el Grup Parlamentari de Convergència i Unió, sobre el programa del Govern, que és qui ha assumit la responsabilitat de dirigir i de gestionar l'Agència Catalana de l'Aigua, que és qui té a sobre, doncs, tot aquest munt de creditors, tots aquests ajuntaments, tota aquesta pressió, doncs, dels bancs; tota aquesta necessitat d'incrementar els ingressos de l'agència, de reduir les despeses, i que té un pla perfectament traçat.

Per tant, per totes aquestes raons, nosaltres no... Hi donem la benvinguda, eh?, que es faci aquesta reflexió, tant de bo s'hagués fet fa tres mesos, perquè potser algun dels aspectes que vam plantejar en la Llei de pressupostos ens l'haurien votat. El que passa, que ens sembla un punt paradoxal, i això ens ho ha d'acceptar i respectar, doncs, que ens van menysprear qualsevol proposta... (*Veus de fons.*) Sí, senyor Terrades. Ens van dir «no, no, no» a l'increment d'ingressos, «no, no, no» a la modificació del tram, ara ens ho diuen... Però, si, escolti'm, benvinguts.

Però en qualsevol cas entenguin que, atès que el Govern té un full de ruta perfectament definit i perfectament traçat en els punts que jo molt telegràficament els he intentat explicar, atès que es dona aquesta cir-

cumstància, nosaltres no hi donarem suport; oberts, això sí, doncs, quan el conseller ho cregui oportú, a rediscutir i a sumar el màxim nombre de voluntats a l'entorn de la política de l'aigua, perquè només així ho superarem.

Gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

La presidenta

Per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula l'honorable senyor Salvador Milà.

Salvador Milà i Solsona

Gràcies, senyora presidenta. Bé. Ja sap que hem transaccionat aquestes esmenes, però aprofitaré per deixar clares algunes qüestions, perquè han sortit aquí, especialment amb la vehemència del senyor Coto. Diuen que la joventut és agosarada, però la ignorància és atrevida. I potser hauria de saber una mica, abans, del que parla. Per exemple, hauria de saber –encara que se'n vagi, de totes maneres ho podrà saber– que l'endeutament famós de l'ACA, l'any 2003, quan va arribar aquest Govern malbaratador i desastrós, era de 837 milions, i és cert que al final eren 1.400, però el que hem fet en set anys ha sigut menys de l'endeutament que ens vam trobar: 562. I no ens n'alegrem. Però diguem les coses clares –diguem les coses clares.

I diguem també que durant aquests anys –durant aquests anys– l'agència... (*Veus de fons.*) Com? No dic mentides, són les dades de l'Agència Catalana de l'Aigua. Suposo que no han arribat a temps de falsejar-les; estan aquí, escrites... (*Remor de veus.*) Doncs, llavors que no em digui el portaveu del Grup de Convergència i Unió..., que no em digui que dic mentides, quan m'estic guiant amb la documentació oficial de l'ACA. I he dit que l'any 2003 l'endeutament eren 837,68 i l'any 2010, que és molt greu, és de 1.400. Per tant, la diferència d'aquests set anys són 562. És veritat o és mentida? Punt.

I també diguem que durant aquests set anys l'Agència Catalana de l'Aigua, que tan malament ho va fer, va invertir en aquest país 2.900 milions d'euros en abastament, en medi i en sanejament al conjunt dels municipis de totes les forces polítiques. I més que en volien, i legítimament més que en falta..., més falta que en feia. I que hem invertit en aigües 850 milions dels fons de cohesió i 88 milions dels fons Feder. I que els costos de l'aigua, de la bona gestió de l'aigua, han passat en el moment del 2010 a 1.684 milions d'euros. I que durant anys, quan plantejava l'anterior Govern els increments del cànon, progressius, el primer grup que s'hi posava en contra radicalment dient que ni un euro d'increment en el cànon era el PP i, al darrere, Convergència i Unió. O no?

Per tant, diguem les coses clares. O tornem a mirar enrere i mirarem aquí i veurem les dades. I és clar que sí! L'ACA no ha fet malament les coses, l'ACA ha fet molt bé les coses; el que hi ha hagut és un error acumulatiu històric de tots els partits, de tots els governs i

de tots els parlaments de no haver-la dotat dels recursos suficients que necessitava i d'haver estirat d'aquí per tapar la riera, per fer la passera, per arreglar el passeig i per al que calia. O no, senyors de Convergència i Unió? O haig d'explicar els municipis que et venien i et deien «jo tinc la promesa que aquest passeig me l'arregla l'ACA», o «jo tinc la promesa que aquest pont me'l fa l'ACA», o «que aquest jardí me l'arregla l'ACA.»

Per tant, posem un marc ordenat –posem un marc ordenat; aquesta és la pretensió de la moció– i posem també un horitzó que no passi per dir: «L'ACA fa coses que no li corresponen.» Gestió del medi –gestió del medi–, sanejament i abastament són coses que li toca a l'ACA fer-les de forma integral.

I el pla de conca –el pla de conca– és perfectament vàlid. I sabem que l'hem de finançar. Aquest és el plantejament. Però era important complir els terminis que exigia la Comissió Europea, perquè, si no, ara, a l'eurodiputat de Convergència i Unió li haurien contestat que ni Catalunya hauria complert. I vostès haurien assenyalat cap aquí i haurien dit: «El tripartit no va complir.» És l'única comunitat autònoma que ha fet els deures en matèria mediambiental i en matèria d'aigües. Per tant, si no volen abordar aquestes qüestions i no volen abordar la preservació d'ATLL, és un tema que ens preocupa.

I, per últim, senyor Cañas, de Ciudadanos, el que es planteja amb el tema de l'inventari i amb auditoria de comptes, bé, és perquè s'està plantejant una privatització de la gestió d'aquests serveis. I aquí dintre hi han instal·lacions i hi han terrenys que són de propietat municipal. I l'inventari ens ha de dir què és pertanyent a l'Ajuntament de Granollers...

La presidenta

Senyor diputat...

Salvador Milà i Solsona

...o a l'Ajuntament de Mataró. I, per tant, hem de veure com es pot donar la gestió de quelcom que pertany als municipis. I això ens ho ha de dir la comissió de comptes.

Gràcies.

(*Ramon Espadaler i Parcerisas demana per parlar.*)

La presidenta

Senyor Espadaler?

Ramon Espadaler i Parcerisas

No, per unes evidents al·lusions del diputat senyor Salvador Milà en el seu...

La presidenta

Trenta segons.

Ramon Espadaler i Parcerisas

Sí, no, no, molt breument. Escolti, en qualsevol cas, benvinguts a reconèixer que cal incrementar el cànon, benvinguts a reconèixer que el Pla de districte de conca fluvial de Catalunya s'ha de revisar, benvinguts a tota aquesta qüestió. L'únic que lamentem, i ho dic molt sincerament, i de futur ens trobarem, però, és que fa tres mesos vàrem tenir aquest debat i ens van dir que no, que no, que no, que no a tot. I em sembla que aprovar un pla just cinc dies abans de les darreres eleccions al Parlament i que ara vostès, tots, com un sol home, com el que és el tripartit, vinguin a dir «escolti, revisem-lo», dóna la raó a qui en el seu moment va demanar «escolti, deixem-ho sobre la taula perquè van mal dades financerament». Senzillament constatar això.

Gràcies, senyora presidenta.

(*Salvador Milà i Solsona demana per parlar.*)

La presidenta

Senyor Milà, trenta segons.

Salvador Milà i Solsona

Gràcies, senyora presidenta. Senyor Espadaler, si fa tres mesos haguéssim tingut damunt de la taula un full de ruta com el que tenim avui, consensuat entre tots els grups, per dir com abordem aquesta situació, vostè sap que la disposició a abordar el tema de la revisió del cànon d'una forma progressiva hi era. I ho hem dit sempre. Però també sap el que em va dir, i ja li ho vaig tornar a dir l'altre dia, i lamento tornar-ho a dir: «Home, és que com que voleu parlar de no privatitzar la gestió d'ATLL no hem de parlar de re més.» (*Veus de fons.*) Home, per favor, hi han testimonis.

Gràcies.

La presidenta

Passarem ara a la votació.

És una esmena transaccional. Sobre aquesta esmena transaccional, farem tres votacions.

En primer lloc, votarem el punt III –en números romans–, de la lletra *b*, del número 2, de l'apartat segon. Entesos? (*Pausa.*)

Comença la votació... (*Veus de fons.*) Són votacions separades que han demanat vostès... (*Veus de fons.*) Sí.

Punt III –en números romans–, de la lletra *b*, del número 2, de l'apartat segon. (*Remor de veus.*)

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 47 vots a favor, 73 en contra i 1 abstenció.

Ara votarem l'apartat quart.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 48 vots a favor, 73 en contra.

I ara votarem la resta de la transaccional.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 47 vots a favor, 61 en contra i 13 abstencions.

Moció

subsegüent a la interpellació al
Govern sobre el futur de les polítiques
socials (tram. 302-00062/09)

Passem al punt divuitè de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el futur de les polítiques socials. Presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'illustre senyor Pere Bosch.

(*Pausa.*)

Senyor diputat, ja pot començar.

Pere Bosch Cuenca

Moltes gràcies, molt honorable presidenta. Honorable conseller, senyores i senyors diputats, en la darrera sessió plenària ordinària, em refereixo a la que vàrem fer abans del debat de política general, que es va substanciar abans de l'estiu, vàrem fer una interpellació al conseller al final de la qual ens vàrem comprometre a, avui, portar a aquesta cambra una moció que fos el màxim de probable possible i que pogués tenir el màxim de consens d'aquesta cambra parlamentària. Fins i tot vàrem fer un gest, m'atreviria a dir que bastant inèdit, que és que vàrem passar la moció, abans d'entrar-la, al Govern i al Grup Parlamentari de Convergència per intentar, si era possible, teixir un acord abans que es pogués concretar a través de l'entrada en el Registre del Parlament.

Per tant, queda ben manifesta la voluntat que tenim d'arribar a un acord i intentar bastir ponts; cosa que no podria ser d'altra forma: ens trobem en moments de crisi econòmica i de dificultats per part de la ciutadania, i, per tant, entenem que el que volen els ciutadans i ciutadanes d'aquest país és que els partits polítics ens posem d'acord en aquelles matèries que són especialment sensibles.

I quines són les matèries que situem avui en l'eix del debat? Són tres blocs principals, que els intento detallar i que apareixen en aquesta moció. En primer lloc, el sistema català de promoció de l'autonomia personal i atenció a la dependència. En segon lloc, tot allò que fa referència al suport a les entitats del tercer sector i a la lluita per a l'eradicació de la pobresa. I en tercer lloc, les polítiques de suport a les famílies.

Ja avanço que hem arribat a un acord, i, per tant, intentarem fer un discurs el màxim de conciliatori. I el que faré en la segona part de la intervenció és posicionar-me respecte a les esmenes que s'han presentat, que ja li avanço, honorable presidenta, que hi ha un ampli acord i que, per tant, hi haurà segurament un suport bastant considerable a aquestes propostes.

En allò que fa referència al tema del sistema català de promoció de l'autonomia personal i atenció a la de-

pendència, hem intentat fixar l'objectiu en un tema fonamental. El conseller, en la primera intervenció que va fer en la Comissió de Benestar i Immigració, allà on va donar compte del que era el pla de govern, va referenciar en diverses ocasions el tema de la transparència. Doncs, parlem de transparència. I plantegem aquí dues propostes que ens semblen perfectament assumibles.

La primera és que els ciutadans i ciutadanes d'aquest país puguin tenir la possibilitat, a través del portal web del departament, de consultar aquelles dades que fan referència a l'evolució del sistema català de promoció de l'autonomia personal i atenció a la dependència. És absurd que avui dia els grups parlamentaris, quan volem posar-nos al dia en aquesta matèria, hàgim de consultar les dades de l'Imerso, que al mateix temps els les proporciona el Departament de Benestar i Família. Per tant, el que volem és normalitzar aquesta situació. Les dades que volem que apareguin volem que siguin desagregades a nivell mensual, per veure de quina forma avança el sistema. Volem, a més a més, que continuïn algunes dades específiques; no hem pogut ésser massa concrets en aquesta moció per tal de buscar el màxim acord possible. Però, en tot cas, ens felicitem que hàgim pogut arribar a l'acord en aquesta matèria.

Segon tema fonamental a nivell de la transparència: volem que allò que puguin fer els ciutadans a nivell genèric ho puguin fer també específicament. I, per tant, volem començar a incidir en un tema que ens sembla fonamental situar en l'eix del debat en aquests moments que estem parlant d'agilització administrativa, que és el tema de la possibilitat de consulta telemàtica dels seus expedients per part dels ciutadans i ciutadanes.

També parlem en aquest mateix bloc del tema dels terminis i del tema de la participació. Aquella comissió mixta que vàrem crear en l'anterior legislatura, a instàncies del grup que avui dona suport al Govern, volem que amplii les seves funcions i que no només abasti la informació als grups parlamentaris, sinó que vagi més enllà i que pugui incloure una part propositiva; és a dir, ens volem fer còmplices participatius d'allò que és la millora del sistema.

El segon bloc és el tema de la lluita contra la pobresa. Hi ha un tema que per nosaltres serà absolutament bandera, i esperem que també ho sigui pel Govern, que és l'impuls d'aquest pacte nacional per la inclusió social i l'eradicació de la pobresa. És el pacte més important, segurament, que farem en aquesta legislatura. Nosaltres hi volem participar de forma activa; volem que hi participi el conjunt de la ciutadania. Ha aparegut no només en aquesta ocasió, segurament que també n'anirem parlant en altres ocasions, però volem, ho repeteixo, que sigui un dels eixos de les polítiques del Govern.

Hi ha un altre tema en el qual no hem arribat a un acord, que va paral·lel a aquest, que és el suport a les entitats del tercer sector social. Nosaltres voldríem que en el pressupost del 2012 es poguessin mantenir referenciades les subvencions a les entitats sense ànim de lucre, tenint en compte el referent del pressupost

liquidat del 2010. No ha estat possible arribar a un acord, en tot cas, continuarem parlant d'aquesta matèria. Però sí que ens sembla..., ser especialment sensibles en aquests moments al fet que un dels eixos principals de lluita contra la pobresa han de ser les entitats del tercer sector social.

I el tercer i darrer bloc és el tema del suport a les famílies. En un moment de crisi econòmica, una de les peces bàsiques que tenen els ciutadans i ciutadanes per suportar aquesta situació és el teixit familiar, i hem de donar suport al teixit familiar. Nosaltres no hem recorregut a una proposta maximalista, com la que apareixia en el programa electoral de Convergència, no ho hem fet. El que hem fet és recórrer a una proposta gradual que en els pressupostos del 2012 prevegi normalitzar en funció de la renda el suport a les polítiques de família. I, per últim, iniciar un diàleg amb els grups parlamentaris per tal d'intentar revisar o canalitzar de quina forma quin futur han de tenir aquestes polítiques de suport a les famílies.

Esperem que aquesta moció tingui el màxim suport possible, i, ho repeteixo: tema de dependència, tema de pobresa i tema de família, tres eixos importants en aquests moments.

La presidenta

Per defensar les esmenes presentades, té la paraula, en primer lloc, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, la il·lustre senyora Anna Figueras.

Anna Figueras i Ibàñez

Moltes gràcies, presidenta. Il·lustres diputats i diputades, em permetran que comenci aquesta intervenció parafrasejant, doncs, la intervenció que va fer el senyor Bosch en la seva darrera interpellació al conseller. Deia: «Segurament aquesta intervenció hauria estat molt diferent si l'haguéssim fet algunes setmanes enrere.» I certament, senyor Bosch –no el veig..., és allà–, la meua intervenció segurament comença avui d'una manera molt diferent que si hagués estat aquesta intervenció dues setmanes o tres enrere. I vull començar reconeixent aquest gest que deia vostè, jo en diria «aquesta certa voluntat d'acord», encara que sigui puntual, per part del seu grup parlamentari, en polítiques, doncs, socials. Però, a més a més, també li voldria agrair molt sincerament el to constructiu amb què vostè ha portat a terme la seva intervenció, ben diferent del to que utilitzen altres portaveus en matèries de polítiques socials i que ben poc aporten.

Però, en tot cas, fets aquests agraïments o aquests reconeixements, deixin-me que passi, doncs, a matisar algun dels aspectes del text original, no? Vostès, i permetin-me que li ho digui, senyor Bosch, en algun moment han tingut potser la temptació de fer una mica la carta als Reis, eh?, en instar el Govern a portar a terme, doncs, tot allò a què saben que el Govern, donada la situació financera a què es veu sotmès, no hi pot fer front, no? I, a més a més, en aquesta carta als Reis vostès han oblidat que els Reis Mags no costegen, diguem-ne, la part material i econòmica de la

cosa, ho ha de fer la Generalitat; i que els ingressos públics, doncs, no apareixen per generació espontània. Però també en la seva moció inicial han obviat que el Govern, el Departament de Benestar Social i Família, doncs, ja desenvolupa la Llei 36/2006, que ja compleix els terminis d'aquesta mateixa llei, i per això nosaltres els hem presentat tota una colla d'esmenes.

Tot i així, és de justícia reconèixer que aquesta moció advoca també per treballar des del consens per arribar a cercar solucions i eines necessàries, i prova d'això és la voluntat de treballar plegats per a l'eradicació de la pobresa i l'exclusió que recull l'esperit d'aquesta moció en proposar aquest pacte nacional que ara vostè, doncs, ens parlava, no?

Així doncs, com els deia, des del Grup Parlamentari de Convergència i Unió els hem presentat diferents esmenes, que pretenen, tal com ja va expressar el molt honorable president de la Generalitat en el debat de política general, que el Govern actuï des de la realitat, tocant de peus a terra i d'acord amb les actuals possibilitats i apostant sobretot per la sostenibilitat de l'estat del benestar, la sostenibilitat de l'estat del benestar present i sobretot també futur, és a dir, en solidaritat amb les generacions futures, per tal de garantir-los el gaudi d'aquest estat del benestar que tant i tants esforços va costar a generacions que ens han precedit a nosaltres.

Concretament, en el bloc sobre el sistema català de promoció i autonomia personal i atenció a la dependència, evidentment, doncs, defensarem i defensem, com ja ho està fent el Govern, no?, que actuï amb transparència, i en aquest sentit els demanem al seu grup parlamentari que acceptin –ja ens ho avançat– aquestes esmenes, no? Perquè la transparència, l'accés a la informació, la continuïtat de compliment de terminis i la capacitació d'anàlisi, doncs, de la comissió mixta es facin, això, des de la realitat i des de la possibilitat.

Respecte al bloc de les entitats i el suport a les entitats del tercer sector, dir-los, escolti'm, que el Govern continuarà treballant en aquesta direcció. El Govern reconeix molt i molt intensament la tasca social del tercer sector, i prova d'això és l'increment econòmic que el departament, doncs, ha posat, d'1 milió d'euros, pel que fa a les entitats que treballen per eradicar la pobresa i l'exclusió social. Valorem intensament la voluntat de treball comú i consensuat per part tant del grup proposant com del Govern, pel que fa, doncs, a aquest pacte nacional d'inclusió social, i, a més a més, animem els altres grups de la cambra que s'apunten a sumar esforços per treballar plegats contra l'exclusió i l'eradicació de la pobresa. El Govern dóna suport a les polítiques de família; el Govern, vostès ho saben, dóna suport i vetlla i vetllarà per les famílies de Catalunya, i sobretot, doncs, per les famílies en situació de vulnerabilitat.

És per tots aquests motius que els demanem, doncs això, que ens acceptin aquestes esmenes; als altres grups, que hi donin suport. Perquè creiem que només des de la realitat, plegats i des de la coresponsabilitat que cadascú té podem treballar per la sostenibilitat de

l'estat del benestar i de les polítiques socials del nostre país.

Moltes gràcies... Perdó: presidenta, demanaríem votació separada del punt 1 del bloc 2, i del punt 1 del bloc 3.

Moltes gràcies.

La presidenta

Té la paraula, en nom del Subgrup Parlamentari de Solidaritat per la Independència, l'il·lustre senyor Antoni Strubell.

Antoni Strubell i Trueta

Presidenta, senyor conseller, respondré molt breument sobre els tres blocs de la moció i defensaré les petites esmenes que ha fet Solidaritat.

Respecte al primer bloc, sobre el sistema català de l'autonomia personal i atenció a la dependència, hem de vetllar, efectivament, perquè els compromisos aprovats el darrer 3 de maig es portin a terme amb eficàcia i equitat. La moció presentada avui, en conjunt, dóna valor afegit, en exigir una millor informació en el punt 1 del primer bloc. Pensàvem que no podíem caure en la mera repetició mecànica de les aportacions pressupostàries del 2010, sinó que calia, en tot cas, una adequació als nous temps.

Pel que fa al segon punt, en què es parla de la millora de la transparència i es recull que els expedients puguin ser consultats a la xarxa per part d'usuaris i usuàries del sistema català de promoció personal de l'atenció a la dependència, hem introduït l'esmena, i agraïm que s'hagi acceptat, per raons pràctiques, que aquestes consultes també puguin ser realitzades per representants legals dels usuaris, quan aquests hi tinguin impediment, sempre que amb aquesta facilitació, lògicament, estigui garantida la confidencialitat pel que fa a l'accessibilitat a la xarxa.

Pel que fa al tercer punt, estem d'acord que cal donar compliment a la Llei 39/2006, del 14 de desembre, en terminis previstos. Però voldríem afegir que cal, tal com demanava el pacte del Govern del 3 de maig del 2011, que s'impulsi la creació de nous models d'atenció diürna i residencials més personalitzats, més flexibles i més polivalents, adaptables a les necessitats de cada territori, en tot cas. Caldria, igualment, que el departament informés d'aquest apartat i dels pressupostos que hi pensa destinar.

I, per acabar, pel que fa al segon bloc i al suport del tercer sector i al pacte nacional per la inclusió social i l'eradicació de la pobresa, pensem que de nou no n'hi prou amb simplement demanar el manteniment mecànic del suport a les entitats del 2010 als pressupostos del 2012, sinó que hauria fet falta, en tot cas, repensar si les polítiques, tan sectorials com de cara a la població en general, eren les més adequades en aquest temps de crisi.

El tercer bloc, sobre les famílies, ja per acabar..., també creiem que hauria fet falta analitzar i ofertar més

prestacions familiars, en consonància amb l'agreuja-ment de la crisi i per l'increment dels índexs de pobre-sa infantil i la situació de vulnerabilitat de les famílies. En tot cas, pel que fa al segon punt del tercer bloc, es-tem d'acord que, amb coresponsabilitat entre totes les forces polítiques i el Govern, es convoqui una reunió, sol·licitada pel grup que presenta la moció, per tal que es consensuï a quins apartats de la llei cal donar un impuls en la seva aplicació i desplegament.

Per tant, com veieu, doncs, el nostre suport global a la moció, que pensem molt ben dirigida.

La presidenta

Per intervenir per fixar la seva posició, en primer lloc, té la paraula l'il·lustre senyor Joan Laporta.

Joan Laporta i Estruch

Gràcies, molt honorable presidenta. Honorable conse-ller, il·lustres diputats i diputades, ple suport a la moció presentada per Esquerra Republicana, en el senti-t d'un ple suport al sistema català de promoció de l'autonomia personal i l'atenció a la dependència. En aquest sentit, doncs, el suport a les mesures per mil·lorar la informació i la transparència de l'Administra-ció vers la ciutadania i a favor, per descomptat, de més places de respir per als familiars cuidadors, més cursos de formació per als cuidadors no professionals, i també a la realització efectiva d'aquests programes in-dividuals d'atenció a les persones amb reconeixement de dependència.

En el segon bloc, també ple suport al que fa referèn-cia al tercer sector i a aquest impuls del pacte nacional per a la inclusió social i l'eradicació de la pobresa. En aquest sentit, desitjar un màxim consens del Parlament per desenvolupar polítiques d'eradicació de l'exclusió social, per evitar l'exclusió social, i polítiques pedagò-giques per sensibilitzar la ciutadania de l'ajuda mútua. Penso que la societat que volem construir és cosa de tots, de l'Administració, dels ciutadans, i, per tant, tots en som coresponsables, i aquí, doncs, demanaria una col·laboració màxima amb les entitats d'ajuda.

I a les famílies, també, doncs, a favor d'aquests cons-ens, consensuar propostes d'ajut a les famílies amb fills, perquè entenc que és una inversió de futur, clau per al progrés social i econòmic del país, l'educació i ensenyament dels nens i nenes.

Gràcies.

La presidenta

En nom del Subgrup Parlamentari Ciutadans, té la pa-raula l'il·lustre senyor Jordi Cañas.

Jordi Cañas Pérez

Presidenta, *conseller*, diputados, diputadas, nuestro posicionamiento respecto a esta moción va a ser de apoyo global a la misma. Nos hubiera gustado que el Grupo Parlamentario de Esquerra Republicana, pues, hubiera intentado arribar a algún tipo de consenso con

nuestro grupo, que a veces tenemos en la Comisión de Bienestar; sería bueno que de vez en cuando pudiésemos intentar aproximar posiciones antes de llegar a la votación. Pero, bueno, a pesar de eso, creo que la in-tención es positiva. Hombre, el título anuncia más de lo que finalmente es, pero es positiva.

Respecto al primer punto, creo que es fundamental avanzar hacia los mecanismos de transparencia en el acceso a la información, en la Administración. Creo que evidencia una vez más la necesidad de una ley que dé, que garantice el acceso a la información y la trans-parencia en la Administración. Creo que sería bueno que no lo hiciésemos de una forma sectorial, sino que fuéramos entre todos capaces de desarrollar, de una vez por todas, esta ley, que creo que es imprescindible para garantizar ese acceso a una información que le corresponde a los ciudadanos.

Este análisis sirve, evidentemente, para el tercer punto.

Por lo tanto, sin mucho más que decir, daremos un apoyo global a sus propuestas y a los acuerdos a que han llegado con las diferentes transaccionales.

Gracias.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalu-nya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula la il·lustre senyora Laura Massana.

Laura Massana Mas

Moltes gràcies, presidenta. Senyor conseller, ens tor-nem a trobar parlant d'una moció fruit d'una interpel·lació. Aquest matí ja n'hem parlat. Nosaltres donarem suport en la forma en què hagi quedat la transacció. Creiem que és una moció positiva que, com bé ha ex-plicat el diputat Bosch, que és qui l'ha presentada, toca tres punts essencials sobre els problemes que te-nim avui.

En el punt 1, i que és sobre el sistema català de promo-ció i de l'autonomia personal i atenció a la dependèn-cia, més enllà d'aquesta transparència, molt important per als usuaris, crec que hi ha un element molt positiu, que és que als grups parlamentaris ens dona la capaci-tat de poder fer millor la feina, que és el fet, doncs, de poder, en aquest sentit, que les reunions que fem, les bilaterals que tenim, que hem de fer i que fem, a més a més, de ser informatives també puguem dir-hi la nos-tra i que també això es pugui incorporar en el debat. Per tant, jo això ho trobo positiu, ho trobo fructífer i que pot donar bons fruits.

Òbviament, avui, aquest matí parlava jo també amb relació al suport a les entitats del tercer sector que ha de ser indiscutible i que ha de ser, diríem, amb cara i ulls, amb full de ruta; ha de ser amb la seva coopera-ció, eh?, el Govern hauria de comptar més per a tot.

I, òbviament, també, una demanda del tercer sector, una demanda de les entitats socials és que s'impul-si aquest pla contra la pobresa, aquest pacte nacional

contra la pobresa. I a més a més reclamen que la presència sigui de tothom, que tothom hi posi, doncs..., que tothom remi cap a aquesta direcció, que sigui un pacte de país. I aquí és on, d'alguna manera, sento una certa nostàlgia, perquè justament jo crec que l'anterior Govern, el Govern d'esquerres, el que va fer justament van ser pactes de país, pactes treballats, pactes consensuats, pactes amb grans debats amb els actors, pactes oberts a la ciutadania... I, dissortadament, en aquest moment ens trobem que aquests pactes en mans de l'actual Govern són paper mullat. I ho veiem en el pacte per la immigració i ho veiem en el pacte per l'habitatge, i ho veiem en tants altres pactes, que no se'n treu, si més no, si no s'eliminen no se'n treu el rendiment que se n'hauria de treure, que és aquesta coparticipació i aquesta cooperació de tothom.

Doncs, òbviament, ens hi apuntem perquè hi crèiem, però no sabem si el Govern tindrà aquest impuls o no el tindrà, si només pot quedar en paraules buides. Seria molt decebedor per a tots aquells i aquelles que batallen cada dia en aquesta lluita contra la pobresa i contra l'exclusió, i és una demanda molt ferma que confiem que comenci a treballar i que això, que tots els grups parlamentaris també hi puguem ser.

Òbviament, també, en relació al punt 3, les polítiques de suport a les famílies, nosaltres teníem una proposta de resolució gairebé idèntica en aquest sentit en el debat de política general que no va ser reeixida, i crec que aquí em sembla que, pel que he sentit, tampoc, eh?

Llavors, nosaltres per això, si es mantingués la votaríem, però em sembla que no serà el cas.

Nosaltres, doncs, en aquest sentit, recolzem la moció i esperem poder treballar en aquests aspectes que ens proposa.

Res més, i moltes gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula la il·lustre senyora Marisa Xandri.

Marisa Xandri Pujol

Gràcies, senyora presidenta. Conseller, diputats i diputades, tenim sobre la taula una moció presentada per Esquerra Republicana sobre el futur de les polítiques socials, una interessant, interessantíssima qüestió a debatre en moments com els actuals on els recursos econòmics són els que són i s'han de repartir d'una manera eficaç i responsable.

Ja els avanço que, pel que fa a les propostes relacionades amb el sistema de promoció de l'autonomia personal i atenció a la dependència, des del Partit Popular, com no podia ser d'una altra manera, les compartim, encara que en alguns casos creiem que en aquests moments són de difícil compliment. Un exemple és el fet que es demana al Govern, en la línia de millorar la transparència de l'Administració, que els usuaris d'aquest sistema puguin consultar els seus expedients

a través de la web del Parlament, de Benestar i Família. Hi estem d'acord, encara que en aquests moments és inviable, tant des d'un punt de vista econòmic com pràctic, tenint en compte que, a més, de les despeses que això suposa s'ha de complir d'acord amb la Llei de protecció de dades.

Dit això, i després de veure el que vostès d'Esquerra demanen, una és pregunta: i per què aquesta transparència que demanen ara, concretament, en l'àmbit que estem parlant, no la van aplicar vostès des que va entrar en vigor la Llei de dependència a Catalunya ara fa quatre anys?

Vostès, que, pel que es veu gastaven més del que tenien, per què no en van destinar una part a aplicar adequadament aquesta llei, que se'ns dubte afecta una part de la societat més vulnerable?

Aprofiten també per fer bandera de potenciar els serveis per sobre de les prestacions econòmiques.

Ja era hora, senyor Bosch, que ara caiguin, com es diu, vulgarment, de la figuera, perquè quan governava el seu grup van fer totalment el contrari. (*Veus de fons.*) Sí, vostès van prioritzar les prestacions econòmiques als serveis per la manca de previsió de la Generalitat. Això va suposar que tan sols un 16 per cent dels plans d'atenció individual fossin derivacions a centres residencials o centres de dia, mentre que el 60 per cent dels casos eren prestacions per a cures familiars, és a dir, donar diners a les famílies per continuar tenint cura del seu dependent. L'absurd d'aquesta política és que significa que, actualment, al voltant de 25.000 grans dependents estan a casa. D'això, també se n'han adonat ara? No podien haver despertat una mica abans, o millor dit, durant la legislatura anterior?

Per una altra banda, des del nostre partit, i així ho hem manifestat en diverses ocasions, donarem suport a tot allò que suposi un impuls al tercer sector. I, en aquest sentit, ens manifestem partidaris d'impulsar un gran pacte per a la inclusió social i l'eradicació de la pobresa, consensuat entre els partits polítics i els agents socials, així com a entitats de l'àmbit social i professional del sector.

I, finalment, volem posar de manifest el nostre compromís amb la família, i especialment en aquests moments de crisi econòmica i manca de treball. Recordar aquí, però, que ni un sol país europeu ha disminuït els ajuts universals a les famílies durant aquesta forta crisi, és més, alguns els han incrementat, i és que les prestacions familiars necessiten estabilitat i temps perquè donin resultats. El pitjor per al futur d'un país és jugar amb les polítiques de suport a les famílies a l'estil d'«ara les poso, ara les trec». Aquesta falta de serietat fa perdre la confiança de les famílies, i suposa, a la vegada, un fre important per als qui desitjarien tenir fills.

Com ja he repetit en més d'una ocasió, en moments de crisi la família és l'ONG que més ajuts necessita. Per això el nostre partit va presentar, el passat mes de març, una llei de suport a les famílies nombroses, que, per cert, senyors del Govern, des que va ser registrada ja fa més de sis mesos no n'hem sabut res de res. Si

s'ha extraviat per algun dels calaixos del Parlament, no es preocupin que la tornarem a presentar.

Resumim: donem tot el nostre suport al fet que les famílies amb fills a càrrec rebin, al més aviat possible, l'ajut que se'ls va retirar en el seu dia. Però discrepem amb Esquerra en la possibilitat de dotar de recursos econòmics establint com a topall cinc vegades l'índex de renda de suficiència. Nosaltres som partidaris, si els ajuts no poden ser universals en aquests moments, que es tornin a introduir de forma gradual, tenint en compte altres paràmetres com poden ser el nombre de fills, el de persones grans o discapacitades a càrrec o els ingressos familiars.

Gràcies, presidenta.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari Socialista, té la paraula la il·lustre senyora Núria Segú.

Núria Segú Ferré

Gràcies, senyora presidenta. Senyor conseller, senyores i senyors, prenc la paraula, en nom del meu grup parlamentari, per posicionar-nos en aquest cas a favor del text presentat per Esquerra Republicana. Compartim les mesures que es plantegen a la moció sobre la promoció de l'autonomia personal i l'atenció a la dependència, sobre el suport a les entitats del tercer sector i l'impuls per un pacte nacional per a la inclusió social i l'eradicació de la pobresa, i també per les polítiques de suport a les famílies.

Dir, respecte al text que s'ha esmentat, que votarem, que no farem objecte de discussió aquelles esmenes que s'accepten, i que, per tant, votarem, que vénen a dir quelcom com «continuar, tal i com està previst, seguir potenciant», d'allò que el Govern diu que fa o que té previst fer.

Com he dit, no farem d'això objecte de discussió, tot i que el nostre nivell de credulitat al respecte sigui força baix.

Respecte al temes als quals se centra la moció i que molt bé ha assenyalat el senyor Bosch en la seva intervenció, els tres àmbits centrals d'aquesta moció, dir-los, per una banda, que estem satisfets de l'acord sobre el pacte nacional per la inclusió social i l'eradicació de la pobresa.

Jo mateixa, en nom del meu grup parlamentari, en comissió, al mes de juliol, vàrem proposar-ho per primera vegada, i, tot i l'acceptació per part del conseller, he de dir que vam tenir pocs dies després un gran desencís: la gestió feta pel Govern per al tema de la PIRMI pocs dies després ens feia preveure que aquesta bona disposició no fos tal.

Per tant, tot i que avui donarem suport a aquest punt, expressar el punt d'escepticisme que té el nostre grup, més que res perquè no hi ha acord sobre el punt de recursos econòmics, que han dit i que es proposa a la moció que s'han de destinar de manera immediata.

Nosaltres, ja ho hem dit, creiem que és molt poc dignificant retallar als pobres i a més no rectificar.

Respecte al punt de la transparència, he de dir-li, senyor conseller, que celebrem que la seva conselleria faci passos en pro de la transparència. I he de dir-li, també, senyor conseller, que vostè té certa sensibilitat per a determinats temes –aquest n'és un, i, de fet, d'altres també el va tenir respecte a altres consellers del seu propi govern–, estic parlant del tema de la PIRMI. En aquest cas, vostè i la seva conselleria, si més no amb paraules, van ser més sensibles que altres consellers d'aquest Govern.

I dic això perquè precisament aquesta setmana hem tingut un clar exemple que aquest camí que fa la seva conselleria en pro de la transparència hi ha qui el desfà. La conselleria de Salut, la proposta que ha presentat avui respecte a la llista d'espera no avança la transparència, sinó que reula respecte a la transparència. I, per tant, és bo que la conselleria faci passos en la transparència, perquè bàsicament el que vol dir transparència és més informació als ciutadans afectats, i, en aquest cas, a les persones que tenen en tramitació un expedient per a l'aplicació de la Llei de dependència.

I respecte al tercer àmbit que plantejava el senyor Bosch, les famílies. Dir-los que, en aquest cas, les meves paraules han de fer de lament. És un lament. Lamentem que un partit que feia bandera de defensar les famílies, quan governa es dediqui a retallar aquestes ajudes. I he de dir aquí que he quedat sorpresa –per no utilitzar la paraula col·loquial «aflucina»– de la intervenció del Grup del Partit Popular, no hi està d'acord però va donar recolzament a uns pressupostos que preveien això: retallar les ajudes a les famílies que diu que tant defensa i que tant defensarà.

I, a més a més, he de dir-los que són incapaços, no ja de tornar al punt de partida, que és el que plantejava el senyor Bosch en la seva moció..., no, això!, el senyor Bosch feia una proposta més de mínims i de rebaixes, i no ho dic en sentit negatiu de la paraula «rebaixa», sinó de dir que ja que sabem que el Govern no acceptarà tornar al punt de partida, sinó fem-ho, i fem-ho per trams de renda, que és el que és més just, trams de renda. Perquè, indubtablement, altres criteris com els que ha esmentat la representat del Grup del Partit Popular de família nombrosa si no van acompanyats de criteris de renda no són justos –no són justos–, perquè tenir molts fills significa una gran despesa econòmica en el seu sosteniment, que compartim, però indubtablement la renda pesa molt en la facilitat o no de sustentar i d'acompanyar en el creixement d'aquests fills i de les seves necessitats, indubtablement. I, per tant, creiem que el criteri de renda és el més just que podem trobar. I, per tant, com deia, lamentar que no hi hagi hagut acord en això.

I acabo tal i com he començat: dient que votarem a favor amb escepticisme, davant d'un govern que abaixa els impostos als rics, retalla als pobres i no pensa rectificar. Perquè la moció que avui s'aprova és una declaració de bona voluntat i de mesures que ens permetran avançar en diferents àmbits, no ho nego, però d'euros, ni un.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula l'il·lustre senyor Pere Bosch.

Pere Bosch Cuenca

Moltes gràcies, honorable presidenta. Per posicionar-nos sobre les esmenes. De les esmenes presentades pel Grup de Convergència acceptarem la primera, la segona, la tercera i la quarta, tot el bloc que fa referència al sistema català de promoció de l'autonomia personal i atenció a la dependència, tot i que hi ha alguns temes que no acaben d'arribar on nosaltres voldríem, tindrem oportunitat en alguna proposta de resolució, doncs, d'acabar-hi d'aprofundir.

Acceptarem, en el segon bloc, allò que fa referència al tema del tercer sector, no la primera esmena, la número 5, sinó la número 6 –la número 6–, que fa referència al Pacte nacional per a la immigració. Entenem que agafar com a referència el pressupost liquidat del 2011 seria una rebaixa, i, per tant, no estem disposats a acceptar-la, perquè entenem que una de les peces bàsiques en aquests moments ha de ser precisament el suport a les entitats del tercer sector.

I en allò que fa referència al bloc de les famílies, acceptarem l'esmena número 8. I, de les esmenes de Solidaritat, acceptarem i integrarem –li entregaré també a la Mesa– en una transacció pactada amb Convergència i Unió i amb Solidaritat, una incorporació d'aquesta esmena en la part que fa referència a la consulta telemàtica dels expedients. Això és el que fa referència al tema de les famílies.

I no me'n puc estar, també al final, de forma molt cordial, molt tendra, però també alhora molt contundent, de fer una referència a la intervenció que ha fet la diputada del Partit Popular.

Miri, vostès tenen tanta preocupació pel tema de les famílies, tanta, que varen tenir l'oportunitat d'abstenir-se en els pressupostos d'aquest any..., i les referències que vostès van fer en els pressupostos a les famílies són zero –zero–: famílies nombroses, zero; famílies monoparentals, zero; famílies amb risc de pobresa, zero. Vostès, que són tan familiaristes, zero; com diria un antic portaveu del seu grup, *cero patatero*, res, fins aquí arriba el seu suport.

I a nivell de transparència, home, podem agafar molts referents, però jo un referent de transparència que no agafaré mai és el del País Valencià, entre parèntesis, allò que vostès anomenen «Comunitat Valenciana», perquè de transparència allà cap ni una –cap ni una.

I en tot cas estaria bé, també, a nivell de dades, que vostè s'informés de forma adequada. Ja sé que avui no tenen –i li desitjo una ràpida recuperació– el seu portaveu en temes de serveis socials, però estaria bé que informés que la part que fa referència a prestacions que es donaven per part de l'últim Govern no era aquell percentatge que vostè ha comunicat, sinó un 46 per cent, que dista molt de les dades que vostè ha donat. Per tant, hi ha una diferència substancial amb allò que vostè remarca i allò que és la realitat.

Moltes gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats. I ara li faig arribar la transacció.

(Pausa llarga.)

La presidenta

Passem a les votacions.

Votarem, en primer lloc, dues votacions separades que ens demana el Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Es poden fer les dues alhora o per separat? (*Veus de fons.*) Les dues, alhora; que serien la del bloc segon, el punt 1, i la del bloc tercer, el punt 1. Després votarem la moció amb les esmenes acceptades i la transaccional acceptada. D'acord? (*Pausa.*)

Doncs, en primer lloc, el bloc segon, 1, i el bloc tercer, 1.

Comença la votació.

Han estat rebutjats per 47 vots a favor, 59 en contra i 12 abstencions.

Votem la resta de la moció.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 118 vots a favor.

Moció

subsegüent a la interpellació al Govern sobre la posada en funcionament del corredor ferroviari mediterrani (tram. 302-00063/09)

Passem ara al punt dinovè de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la posada en funcionament del corredor ferroviari mediterrani, presentada per l'il·lustríssim senyor Joan Laporta, del Grup Mixt. Té la paraula.

(Pausa llarga.)

Ja pot començar, senyor Laporta.

Joan Laporta i Estruch

Gràcies, molt honorable presidenta. Honorable vicepresidenta, honorable conseller, il·lustres diputats i diputades, intervenc per presentar la Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la posada en funcionament del corredor ferroviari mediterrani.

Bé. L'oportunitat de la moció és evident, perquè està de màxima actualitat. I, per tant, doncs, celebri aquesta oportunitat.

Entrant en el contingut de la moció, pensem o penso que és molt important per al nostre progrés que els ports catalans esdevinguin les portes d'Europa per a les mercaderies d'Àsia i del nord d'Àfrica. I en aquest sentit, doncs, això ho podem aconseguir si els connectem, els connectem de manera eficient, i això és a través del ferrocarril, amb l'ample de via europeu, amb el nord i el centre d'Europa.

Pensem que el corredor ferroviari mediterrani crearà unes grans oportunitats empresarials i laborals, i, a

més a més, farà que el nostre model econòmic, doncs, sigui més sostenible i menys dependent dels combustibles fòssils.

En aquest aspecte, dir que, doncs, la prosperitat present i futura del nostre país està en aquests moments, en aquesta infraestructura estratègica..., està en joc aquesta prosperitat. Sense voler fer aquí alarmisme de res, però veritablement és una infraestructura estratègica necessària per a la nostra recuperació econòmica, i que, per tant, espero que tingui el suport dels grups parlamentaris de la cambra.

Bé. La moció, en concret, doncs, està transaccionada. En aquest sentit, amb els grups parlamentaris que han presentat esmenes, finalment les hem transaccionat, amb Convergència i Unió, amb el Grup Parlamentari Socialista; Esquerra Republicana, doncs, no ha presentat esmenes perquè des d'un primer moment l'ha vist bé. I en aquest sentit, el Partit Popular, Ciutadans i Solidaritat, tampoc. Les esmenes presentades per Iniciativa, doncs, malauradament, finalment no s'han pogut incorporar.

Però queda així; són cinc punts. És que el Parlament de Catalunya insti el Govern de la Generalitat a prendre mesures per aconseguir un compromís escrit i públic del Ministerio de Fomento perquè acceleri les actuacions que s'han de practicar a Catalunya per promoure el corredor ferroviari mediterrani. Això bàsicament és perquè ens incloguin el corredor ferroviari mediterrani en el *core network* transeuropeu, i d'aquesta manera, doncs, tindrem la possibilitat que aquesta infraestructura estigui feta amb fons estatals però també amb ajuts europeus.

El segon punt és que el Ministerio de Fomento iniciï les actuacions necessàries a Catalunya per promoure el corredor ferroviari mediterrani; diem «segons els estudis fets per l'associació Ferrmed», que és un lobby empresarial que fa molt temps que està treballant, doncs, en la consecució que el traçat del corredor ferroviari sigui pel Mediterrani.

En aquest sentit, doncs, la moció presenta deu subapartats, que bàsicament són que s'iniciïn les actuacions per a la nova línia de mercaderies de Girona a Sant Celoni, de Sant Celoni a Castellbisbal, de Castellbisbal a Martorell, i la nova línia de mercaderies Martorell-Tarragona. El primer subapartat parla d'adaptar l'ample de via europeu a la totalitat del recorregut a Catalunya, adaptant les estacions clau per a trens de mercaderies de 750 metres de longitud.

Es parla també de l'execució de nous accessos als ports de Barcelona i Tarragona i adequació dels existents a l'ample internacional, i també, doncs, que s'iniciïn les actuacions de les connexions del tren d'alta velocitat amb els aeroports de Barcelona, Girona i Reus; a més, de l'adaptació dels nodes logístics més importants a trens de 750 metres de longitud. *(Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.)*

El tercer punt de la moció és instar el Ministerio de Fomento –ja acabo, presidenta– a acabar les actuacions en curs, que són necessàries per precisament pro-

moure el corredor ferroviari del Mediterrani, també segons els estudis de Ferrmed. En aquest sentit, són quatre subapartats: un és el tren d'alta velocitat Barcelona-Girona, i que es posi en funcionament el 2012; el túnel que ha de passar, del tren d'alta velocitat, entre les estacions de la Sagrera i Sants, de la ciutat de Barcelona –aquí, doncs, hem consensuat la finalització prevista fins al 2011–; una nova estació, la nova estació de la Sagrera, que es finalitzi el 2016, i després la variant Camp de Tarragona - Tarragona Estació Central i Vandellòs, que sigui operativa des del 2013.

El quart punt de la moció és instar el Govern de l'Estat perquè financi aquestes esmentades actuacions amb fons públics estatals i amb l'ajut de fons europeus.

I el cinquè, que ha estat, doncs, consensuat amb el Partit Socialista, és que durant l'any 2012 el Govern, honorable conseller, presenteu un pla d'infraestructures del corredor mediterrani de titularitat catalana, i això per exemplificar el compromís del Govern i de les institucions del país amb aquesta aposta que ha fet, doncs, Europa per aquest nou eix del traçat del Mediterrani. Aquest pla inclourà la posada en marxa, l'impuls, el desenvolupament d'aquestes infraestructures de titularitat del Govern de la Generalitat.

Aquesta és la moció i espero que rebi, doncs, l'aprovació majoritària dels grups parlamentaris.

Gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, il·lustre diputat. Han presentat esmenes a aquesta moció, en primer terme, el Grup Parlamentari Socialistes, i en el seu nom té la paraula l'il·lustre diputat senyor Roberto Labandera.

Roberto Edgardo Labandera Ganachipi

Gràcies, president. Diputats, diputades, conseller, nosaltres donarem suport a aquesta iniciativa, però hem presentat dues esmenes, com ha explicat abans el diputat Laporta.

La primera al punt 1; la redacció no ens agrada, creiem que aquesta redacció és millorable, perquè no ens agrada el fet aquest d'instar d'aquesta manera una altra administració, que a més a més és la que ha de fer els pagaments, amb allò d'una mica de dir amb llum i taquígrafs. Perquè això d'alguna forma, diputat Laporta, significa que deixem de banda un element fonamental. Sobre el tema del corredor mediterrani no només tenim declaracions, que en tenim moltes, eh?, en tenim moltes, en aquest Parlament, des de diverses legislatures i des que aquest tema va ser assumit per tots els partits polítics. Però sobretot perquè en el corredor ferroviari del Mediterrani, pel que fa a Espanya, la inversió ja és superior als 8.400 milions d'euros. És a dir, no partim de zero; ens queden coses per fer, però hi ha 8.400 milions d'euros, quan en altres corredors de què es parla i que semblen una amenaça hi ha un zero des del punt de vista pressupostari en els pressupostos de l'Estat.

I per això nosaltres hem cregut oportú presentar una esmena que digués en comptes d'aquest atac de dir «vine, ministeri, i clarament assenyalaràs que ho faràs», dir-li «ei, fem una qüestió que s'haurà de fer», que s'haurà de fer. Si el dia 19 tenim aquesta notícia i hi ha una implicació de la Unió Europea en aquest tema, una implicació d'un 10 per cent –si 50.000 milions d'euros costa acabar el corredor mediterrani, seran 5.000 milions; la resta han de sortir, eh?, d'aquí, han de sortir de les possibilitats del mateix Estat espanyol, i algunes, també, com dèiem abans en l'altre punt, de la mateixa Generalitat de Catalunya–, creiem que seria oportú anar en la línia de treballar en la creació d'un organisme, un organisme compost per les administracions, un organisme paritari entre l'Administració de l'Estat i l'Administració de la Generalitat, i fer un organisme de seguiment d'aquestes obres.

I això era la intenció, era la intenció propositiva, que, en tot cas, com que vostè no l'accepta, nosaltres igualment li acceptarem el punt i l'hi votarem a favor. Però creiem que haurien d'evolucionar en aquest tema, passar d'allò que siguin els compromisos, inclús la «soflama» patriòtica d'algun eurodiputat català, eh?, que considera que el tema existeix des que ell està a l'eurocambra, i que evidentment no és així, doncs, passar d'allò a dir: «Ei!, molt bé, però anem a crear aquell organisme que ens permeti fer el seguiment de les obres.» Aquesta era la intenció, diputat Laporta.

La segona, una agenda catalana..., una addenda catalana de compromisos. Jo li agraeixo que hagi acceptat aquesta esmena. I agraeixo també que el grup que dóna suport al Govern i el mateix Govern hi estiguin d'acord, perquè estem parlant del corredor ferroviari mediterrani, d'allò que comporta al territori de Catalunya. Per tant, els compromisos, els compromisos del Govern de la Generalitat, i complementàriament, segurament, que hi hauran d'haver compromisos de les administracions locals. Quan parlem de la integració ferroviària, els ports, la connexió..., aquesta connexió dels ports amb les línies ferroviàries implicarà unes transformacions en les nostres ciutats, només per dir un únic element.

Si volgués dir un segon element, és el logístic, perquè apostem pel corredor ferroviari en matèria de mercaderies, però també hi han d'haver unes plataformes logístiques. Em referiré, per exemple, al Logis Penedès, qüestionat, quan estava a l'oposició, pel grup que dóna suport al Govern en el territori del Penedès, que va atiar totes les possibles manifestacions i pancartes contra el Govern en el tema del Logis, però el Logis és necessari. Com el Logis, podríem dir les plataformes logístiques de l'Empordà, les del Vallès, les del Llobregat, perquè aquest tren haurà de portar mercaderies.

I després també torno, diputat, si em permet, president, només per acabar, a dir-li que alguna d'aquestes coses que estan en marxa valdria la pena assenyalar-les; per exemple, l'adaptació de les estacions clau per a trens de mercaderies de 750 metres de longitud; la connexió en ample UIC, que va de Can Tunis a la frontera francesa, inaugurada el desembre de l'any passat..., doncs, això ja conté aquesta transformació.

Per tant, és important que aquestes qüestions les tinguem també presents.

O la línia de mercaderies Martorell-Castellbisbal, que, per exemple, el ministeri ha decidit segregat l'exposició pública, perquè aquest sí que és un tram importantíssim, eh?, i separar-lo de la resta de la línia que ha de sortir a informació pública.

O, per exemple, dir-li que, en canvi, senyor diputat, algunes de les qüestions que proposem aquí hauran d'esperar un temps. Per què? Perquè la línia de mercaderies Girona - Sant Celoni - frontera francesa és una línia important, però és una línia molt de futur, perquè en aquests moments tenim, senyor diputat, que circulin per la via Barcelona - frontera francesa sis trens de mercaderies, no al dia, sinó per setmana. Per tant, no ens plantejem una altra línia de ferrocarril –els processos de construcció d'aquestes línies són lents, però són cars– si encara no tenim rendibilitzada del tot la xarxa que hi ha.

Quant a la connexió Vandellòs-Tarragona estarà en marxa el 2013. És una obra que realment és una obra molt necessària, però creiem, per això, senyor diputat –i acabo, senyor president–, que ja està en marxa un procés, hem d'accelerar-ho, però haurem de fer-ho conjuntament amb l'Administració de l'Estat i amb la resta de les comunitats autònomes d'Espanya, perquè d'aquesta forma farem un treball absolutament eficaç, més enllà de la defensa dels interessos de Catalunya, que jo crec que és motiu de suport de tots els grups d'aquesta cambra.

Gràcies, president; gràcies, diputat, senyor conseller.

El vicepresident primer

Gràcies, il·lustre diputat. També ha presentat esmenes el Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, i en el seu nom té la paraula l'honorable diputat senyor Salvador Milà.

Salvador Milà i Solsona

Gràcies, senyor vicepresident. Senyor conseller, senyores i senyors diputats, diputat proponent, el nostre grup està essencialment d'acord, com no podria ser d'altra forma, amb l'impuls i el suport a la formació del corredor mediterrani d'infraestructures de transport, especialment en matèria de mercaderies, i en aquest sentit hem votat totes les resolucions que s'han presentat al Parlament.

Aquesta moció del senyor Laporta, evidentment, concreta, especifica, i, amb les aportacions que s'han fet per altres grups, ens ajuda també a veure un escenari català –que és molt important tenir un escenari català– de la realització del corredor mediterrani, perquè no oblidem que aquest corredor ja ens ha de servir a nosaltres, sense esperar que arribi a Almeria, i ens pot servir molt especialment amb relació cap a la resta d'Europa i fins al País Valencià.

Per què hem presentat esmena i a què hem presentat esmena? A dos punts molt concrets que mereixen una reflexió. Podem estar parlant, en el tram Barcelo-

na-València, de crear una línia d'alta velocitat, quan amb la simple adaptació de les vies existents a l'ample internacional, amb la formació del tercer carril, amb la creació de la via segregada per a mercaderies també amb ample UIC, en tenim més que suficient? No tenim prou experiència amb el que ha significat en aquest país el «papanatisme» de l'AVE? És a dir, estem parlant d'estalvi, d'eficiència, de recursos escassos, i continuem demanant AVE que ens farien guanyar un quart d'hora, vint minuts –una vegada estigui la doble via i hi puguin anar els trens degudament adequats–, de Barcelona a València. Ens podem permetre aquest luxe? No hauríem de jerarquitzar el tema? Tanta diferència hi ha entre l'alta velocitat i la velocitat alta? Saben perfectament que la majoria de països europeus, especialment Alemanya, pel que opten és per la velocitat alta, és a dir, per infraestructures ferroviàries que amb la meitat del cost o menys de la meitat del cost..., en aquest corredor seria molt menys, que és adequar els trossos de via que falten perquè puguin admetre velocitat alta, i fins i tot aplicant-los l'amplada internacional, ja seria més que suficient.

És una reflexió que volem fer. És a dir, té sentit? Queda molt bé, territorialment, però ja en tenim experiències. Té sentit haver de desviar la infraestructura ferroviària al seu pas pel Camp de Tarragona i portar-ho fins a l'estació de Reus? O haver de fer la connexió del Prat fins a l'aeroport, quan el que estem reclamant i també hem reclamat a aquest Parlament en les últimes resolucions és que es posi en marxa el tren llançadora de rodalies que des de l'estació del Prat pugui fer la llançadora a l'estació ferroviària entre vies? És una reflexió.

Simplement, nosaltres creiem que hem de ser coherents amb el tema de no continuar abonant el tema de l'AVE com si l'AVE fos la gran solució, quan amb la velocitat alta i amb els trens de mercaderies i amb l'ample internacional és més que suficient.

I aprofitar l'últim minut per a una reflexió, també, sobre el capteniment de les forces polítiques al voltant del tema del corredor mediterrani. Això no és una competició de veure qui la té més llarga i a veure qui arriba abans a la Comissió Europea... (*Remor de veus.*) Sí, perquè hi ha qui es vanta i suscita titulars de cinc columnes perquè té una col·lega que va estar en una reunió on va sentir que algú deia que sembla que això anava endavant.

Per favor, siguem seriosos, perquè a Europa també ens miren, i ens miren més del que ens pensem. I un país seriós no està competint, els eurodiputats pels passadissos, a veure qui té col·legues a l'última reunió o qui es troba al bar del Parlament o de la Comissió, per allà fora, prenent una cervesa i unes patates amb musclos, per veure què hi ha del corredor mediterrani. (*Remor de veus.*) No! (*Veus de fons.*) Per això ho he dit, he de dir allò dels *mussels*, perquè ja me'ls imagino...

Està bé, això, per fer bullir l'olla, per parlar amb el col·lega, per trucar al conseller i dir: «Escolta, veus com m'estic guanyant el sou d'eurodiputat?» No hi ha dubte, però... (*Veus de fons.*) No, doncs, no frivolitzem. Jo estic frivolitzant, naturalment que estic frivolitzant,

però que ahir la gran notícia en els passadissos i en les entrevistes al conseller i els portaveus era «què hi ha de nou?», per dir «sembla que té una certa prioritat». I a més sabem que ens la juguem, que si suscitem aquesta notícia, passem l'Ebre, o no gaire lluny, o anem a un altre àmbit del país on algú farà la reacció contrària i anirà a veure l'altre col·lega alemany que té també al grup perquè li digui la cosa contrària. (*Veus de fons.*) Sí, tothom té molts col·legues.

No; simplement, ho repeteixo, ho he dit a tall d'inventari, però que siguem rigorosos, ens hi juguem molt, eh?, i per tant ara diguem-ho seriosament, ens hi juguem molt, siguem tots responsables i no ens vulguem apuntar medalles, seran medalles del país, seran medalles del Govern actual, del Govern anterior, del Govern d'Espanya i de la Unió Europea, perquè estem en un únic àmbit institucional i aquesta és una infraestructura molt necessària.

Per tant, nosaltres demanàriem que els grups fessin aquesta reflexió al voltant que és innecessari referir-se ara, en aquests moments, a creació de més AVE, perquè ja en tenim experiència, i que ens dediquéssim al que interessa, que és a la resta de punts que hi han plantejats en la moció, a la qual donarem plenament suport.

Gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats..., o senyor vicepresident.

El vicepresident primer

Gràcies, honorable diputat. També ha presentat esmenes el Grup Parlamentari de Convergència i Unió. En el seu nom, té la paraula la il·lustre diputada senyora Victòria Forns.

(*Remor de veus.*) És el darrer punt de l'ordre del dia; intentem arribar fins al final d'aquest Ple, llarg, de dos dies, eh?, sense més novetats.

M. Victòria Forns i Fernández

Gràcies, senyor president. Honorable conseller, senyores diputades, senyors diputats, aquesta cambrà ha mostrat en diferents ocasions un ampli consens en el suport i el recolzament al corredor del Mediterrani. Però no és redundant tornar-ho a fer tantes vegades, tants cops com calgui fins que el proper dia 19 d'octubre, definitivament, si és possible, tinguem el corredor del Mediterrani, i perquè ningú no dubti –no dubti– sobre el caràcter estratègic que té aquesta infraestructura per al futur de Catalunya.

El Grup Parlamentari de Convergència i Unió comparaix l'esperit i gairebé la lletra d'aquesta moció.

Un cas concret que explica el repte que tenim com a país es pot exemplificar amb la indústria de Tarragona. Tarragona té el principal complex petroquímic de l'Estat espanyol i un dels més importants del sud d'Europa. Sense el corredor del Mediterrani, el futur de la indústria i del port de Tarragona corren un risc. No ens cal ser alarmistes, és clar que no, però el realisme en aquest cas de vegades resulta un pèl alarmant.

Només algunes dades. Una de les empreses del sector petroquímic més important que operen a Tarragona podria enviar quatre trens setmanals en direcció al centre d'Europa un cop entri en funcionament el tren d'ample de via europeu.

I n'hi han més, de dades. El port de Tarragona ha engegat un projecte de desenvolupament del trànsit de contenidors per donar servei no només a l'àrea directa d'influència pròpia del port de Tarragona, sinó de la vall de l'Ebre, del País Basc i a la zona centre de la Península.

Parlar de Tarragona també és parlar en clau de país. Per a la nostra recuperació econòmica, per a la creació de llocs de treball, és fonamental apostar per aquells que poden ser els pols d'activitat econòmica. No fa massa, reivindicar l'activitat industrial no era políticament correcte; avui sabem que ens equivocàvem.

Una dada més. Si el corredor del Mediterrani no es fes realitat, Tarragona perdria gairebé el 30 per cent de les seves exportacions. Ens podem imaginar que això tindria una greu afectació en un sector tan exportador com és el petroquímic. Tarragona, Catalunya, i fins i tot el mateix Estat espanyol corren el perill de donar l'esquena als mercats internacionals si el dia 19 d'octubre la Unió Europea no aposta pel corredor del Mediterrani com una de les grans infraestructures ferroviàries europees.

Durant els darrers tres anys, Catalunya, el País Valencià i Múrcia, amb els seus governs autonòmics, els ajuntaments, les cambres de comerç, els sectors empresarials, els ports de Tarragona, de Barcelona, han sumat veritables esforços per convèncer tothom que el futur d'Europa passa per unir amb una gran xarxa logística el litoral mediterrani amb els mercats dels països nòrdics. Els arguments a favor de l'aposta mediterrània són d'una contundència aclaparadora; ens donen la raó les xifres de circulació de mercaderies, ens dóna la raó la mateixa geografia, i ens dóna la raó la mateixa raó.

Per tot plegat, el corredor del Mediterrani no és un partit que estem disposats a perdre. Per això el Grup Parlamentari de Convergència i Unió votarà favorablement aquesta moció.

Però a l'hora d'establir calendaris, ens cal ser realistes. Amb l'actual escenari i amb limitacions pressupostàries és més eficaç establir dates per a les obres en curs, atès que responen a compromisos adquirits de finançament i execució, que no pas programar, des d'aquesta cambra, obres que encara no han estat iniciades.

D'altra banda, ens cal prioritzar les actuacions que mitjançant un cost assumible puguin resoldre les principals mancances actuals o previstes a curt termini.

Per aquests motius, hem proposat les esmenes relatives als punts 2 i 3 de la moció, que afectaven directament el calendari d'actuacions.

Per Convergència i Unió el que cal ara és prioritzar l'execució de les obres en curs, i que, com hem dit, responen a compromisos de finançament i d'execució ja adquirits.

Pel que fa a la prioritització de les actuacions, el realisme és el nostre millor aliat, ja que no es tracta d'aprovar calendaris, sinó d'adquirir compromisos fermes i realitzables. L'obra pública no es pot somniar; l'obra pública s'ha de realitzar. Hem de deixar ben clar què farem i quan ho farem, dins del que és raonable en unes circumstàncies com les actuals que ens exigeixen una màxima responsabilitat, transparència i honestat amb la societat catalana. L'esperit de les propostes de Convergència i Unió no és altre que poder configurar un calendari realista i realitzable. I des d'aquí ens hem de felicitar pel consens que ha generat la proposta.

El president Mas va manifestar ahir, de nou, la seva confiança que el Govern espanyol no falli i aposti de manera clara i ferma i mantingui el necessari compromís amb el corredor del Mediterrani, com diu el president, fins al final. No oblidem que en la decisió final el pes dels estats és fonamental a Brussel·les, és l'única raó que compta, i per això la responsabilitat del Govern espanyol és absoluta. El Govern de la Generalitat i el president Mas han fet tot el que cal fer. Com deia ahir el nostre president: «Hem mogut cel i terra.»

Ara, senyores i senyors diputats, conseller, caldrà veure si el Govern de Madrid està a l'alçada de les circumstàncies.

Moltes gràcies, conseller, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, il·lustre diputada. Per fixar posició, té ara la paraula, en primer terme, el Subgrup Parlamentari Solidaritat, i en el seu nom l'excel·lentíssim diputat senyor Alfons López Tena.

Alfons López i Tena

Moltes gràcies, senyor vicepresident i honorable membre del Govern. Jo crec que aquí estem tots tornant i tornant..., en aquesta legislatura, si no m'equivocho, ja hem fet una declaració institucional sobre aquest tema, la setmana passada vam votar-ho no sé si quatre o cinc vegades... (*veus de fons*) –quatre?–, i alguna altra vegada més; i avui ho votarem segurament per unanimitat, que és el que indica el fracàs. I el fracàs perquè no hi ha la més mínima voluntat per part del Govern espanyol, de cap color, de fer el corredor mediterrani.

Jo els llegiré una cosa que Xavier Trias va publicar l'any 2004, que deia el següent: «Us posaré només un exemple perquè vegeu amb qui ens juguem els quarts. I això val per al PP, però també per al PSOE. Vaig anar a dinar un dia amb una persona que assessora el senyor Aznar, un d'aquells que en diuen els “monclovites”» –més endavant va dir que era Carlos Aragonés, que era el cap de gabinet de La Moncloa. «D'entrada, ja va explicar-me que ell no és hipòcrita, com altres. “Tu ets nacionalista català, i jo també sóc nacionalista, però espanyol, i, per tant, jo he d'intentar que vosaltres no aneu bé, perquè som dos nacionalismes que no hi cabem alhora.” Va afegir una cosa que és impor-

tant: “Mentre jo sigui aquí d’assessor, t’asseguro que el tren d’alta velocitat entre Barcelona i València no es farà, perquè faríeu un focus econòmic tan important, que començaríeu posant-vos d’acord en els temes econòmics i després us posaríeu d’acord en altres coses.”»

Us recordo una cosa: la connexió ferroviària per alta velocitat entre Madrid i Barcelona va costar catorze anys de fer-la, set-cens quilòmetres, finals del segle xx principis del segle XXI. La connexió ferroviària entre Moscou i Vladivostok, 9.300 quilòmetres, travessant Sibèria –finals del segle XIX principis del segle XX–, va costar tretze anys, un any menys.

Per tant, aquí de què parlem? Quan tindrem el corredor mediterrani? Quan els ports de Barcelona i Tarragona es connectaran amb la frontera francesa amb l’ample de via europeu? Quan Catalunya sigui independent. (*Remor de veus.*) Abans, no es farà. I no es farà per una senzilla raó: perquè, com deia Stefan Zweig als anys quaranta, «el Brasil és el país del futur i ho continuarà sent durant molt de temps». El corredor mediterrani, fa vint anys ja deien els presidents Pujol i Lerma que era el futur econòmic d’Europa i ho continuarà sent durant molt de temps. La prova d’això? Que s’aprovarà per unanimitat. La prova d’això? Que el dia 19 ja veurem què farà la Unió Europea. La prova d’això? Que cap Govern espanyol posarà ni un duro en favor de Catalunya, perquè Catalunya és un territori a «esquilmar», a robar i a dominar; no a invertir en ell.

Moltes gràcies, senyor vicepresident.

El vicepresident primer

Gràcies, excel·lentíssim diputat. També, per fixar posició, en nom del Subgrup Ciutadans, té ara la paraula la il·lustre diputada senyora Carmen de Rivera.

Carmen de Rivera i Pla

Gracias, presidente. *Conseller*, diputadas, diputados, desde Ciutadans celebramos el acuerdo alcanzado entre el diputado Laporta, el Grupo del PSC y Convergència i Unió, a la que Ciutadans se sumará. Nos parece importante dar apoyo al corredor mediterráneo, que por fin tire para adelante, porque es una infraestructura que aborda las necesidades actuales y adapta los viales ferroviarios a la nueva situación geoestratégica que están dibujando los flujos comerciales de este siglo XXI.

Buenas noticias desde Bruselas, aunque se tienen que confirmar el próximo 19 de octubre. Esperemos que así sea, porque si observamos las cifras en España vemos que en las comunidades autónomas que atraviesa y por las que discurre el trazado del corredor mediterráneo se acumula la mitad de la producción industrial española, es decir, Cataluña, Valencia y Murcia, a las que tenemos que añadir a las Islas Baleares como zona de influencia.

Por tanto, como hemos dicho siempre en Ciutadans... (*Veus de fons.*) ¿Sí, señor Puigcercós? No, es que pensaba que me estaba... Por tanto, como hemos dicho

siempre en Ciutadans, la construcción del corredor central debe abordarse una vez ya esté en marcha el corredor mediterráneo, que consideramos prioritario para el beneficio no solo de la economía catalana, sino del conjunto de la economía española.

Muchas gracias.

El vicepresident primer

Gràcies, il·lustre diputada. També per fixar posició, en nom del Grup Parlamentari d’Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l’il·lustre diputat senyor Oriol Amorós.

Oriol Amorós i March

Senyor president, senyores i senyors diputats... Senyor Laporta, compti amb el suport d’Esquerra Republicana per a la seva moció. Ens sembla que el nostre país, doncs, no està mancat de tot tipus d’infraestructures, això del dèficit d’infraestructures de tota mena no és cert, n’hi ha algunes en què estem fins i tot sobredotats, però en aquelles que són estratègiques per a la nostra economia, en algunes hi tenim un dèficit no només de la seva presència, sinó també de la capacitat de decisió i de govern d’aquestes infraestructures.

Aquest element em sembla que és important. Perquè, donant suport a la seva moció..., moció, per cert, doncs, que una de molt similar va ser aprovada a proposta del nostre grup la setmana passada, i d’altres de més breus també; per tant, avui repetirem un consens que casualment és oportú, per les notícies que han sortit ahir, avui i aquesta tarda, fa pocs minuts, també. No només és important que aquestes infraestructures es facin –i, per tant, en pro d’un acord subratllem aquest punt d’aquesta moció i donem suport a aquest punt–, sinó també que siguin governades des de Catalunya. Hi ha poques ciutats i pocs territoris al món que reuneixin un aeroport tan estratègic com el de Barcelona, un port tan estratègic com el de Barcelona i un corredor ferroviari possible tan estratègic i amb tantes possibilitats.

Se n’han dit moltes vegades els arguments principals, però jo crec que és bo que els anem recordant, perquè ens carreguem de raons, perquè en aquest tema estem carregats de raons. Estem parlant de contribuir a un eix que pot agrupar el 54 per cent de la població europea i el 66 per cent del seu producte interior brut i participar i posar-nos en línia amb aquest eix. En un moment de crisi, en un moment que els ciutadans ens pregunten i ens demanen vies i estratègies per crear llocs de treball, defensem un eix que en la península Ibèrica, dins l’Estat espanyol, suposa el 40 per cent del PIB, el 55 de la producció industrial –i nosaltres hem de defensar fermament el caràcter industrial de la nostra economia i el valor estratègic que això té–, el 60 per cent de les exportacions, el 65 per cent del tràfic marí.

Crec que aquest eix també té la rellevància de capgirar el mapa d’Europa pel que fa a la posició de les seves àrees logístiques. Hi ha una dada que ho explica tot: avui les mercaderies del món viatgen 20 milions de

TEU a través del Pacífic, 19 milions d'Àsia a Europa, majoritàriament, passant pel Mediterrani, i només 6 a través de l'Atlàntic. I, tot i així, Europa segueix mirant a l'Atlàntic, continua tenint la mirada industrial i logística cap a l'Atlàntic. I això de la logística és important per crear llocs de treball, és important per tenir la indústria més competitiva, però també és important per la butxaca dels ciutadans. Aquells que posen dificultats al corredor mediterrani han d'explicar als ciutadans que la logística és el 30 per cent del cost dels seus aliments, el 16 per cent del tèxtil, el 27 per cent dels productes metal·lúrgics. Per tant, compte a fer bromes a l'hora de triar per quina via comuniquem la nostra economia a Europa i la tirem endavant.

Per tant, avui es produirà una unanimitat aquí. Ho celebrem, ho defensem, però demanem a tots els grups que siguin coherents arreu i parlin amb els seus socis allà on els tinguin. Perquè aquesta mateixa tarda el ministre Blanco, el que ha vingut de tant en tant a Barcelona a presentar algun mapa a veure si ens convenia d'alguna cosa, aquesta mateixa tarda es declara optimista perquè ha tingut una reunió amb el comissari europeu i l'ha pressionat una altra vegada, com va fer la setmana passada, perquè mantingui la travessia central dels Pirineus. I tothom sap que no és possible anar per Irun, anar pel corredor mediterrani i, a més a més, la travessia central dels Pirineus. Això és el que està fent en aquests moments el ministre del Partit Socialista, que té alguna vinculació estreta amb un grup de la cambra, al qual demanem, doncs, que siguin conseqüents amb això i arrenquin el compromís més seriós, i no aquest dubtar contínuament que si per aquí, que si per allà, perquè vénen les eleccions. Perquè, en definitiva, del que estem parlant aquí és d'una posició estratègica per a la nostra economia, de la creació de llocs de treball.

I, finalment, no sé senyor Laporta si vostè acceptarà o no l'esmena que li ha presentat el Grup d'Iniciativa, grup amb el qual en els temes d'infraestructures tenim molts punts en comú i alguna divergència. Miri, nosaltres estem en contra del dogmatisme a favor dels AVE a tot arreu i on sigui. Tant és així, que volem posar en relleu que hi ha molts AVE que s'han fet que no van enlloc i que amb quaranta quilòmetres de via d'AVE aquest any no hauríem hagut de fer retallades sanitàries. Quaranta quilòmetres d'AVE inútil que s'ha fet en algun lloc equivalen a les retallades sanitàries que pateixen els ciutadans.

Però tampoc es pot ser dogmàtic contra l'AVE sigui on sigui. És a dir, si n'hi ha un que tingui sentit, de tren d'alta velocitat, és el Barcelona-València. I, per tant, oposar-se a aquestes alçades al Barcelona-València, escoltin, no hi podem estar d'acord. A més a més, un sindicat que vostès hi tenen molta relació aquesta mateixa tarda fa un comunicat defensant una altra vegada també el corredor mediterrani, de totes totes. Per tant, escolti, el tren d'alta velocitat Barcelona-València és una necessitat, i és una injustícia històrica que un dels més influents i més positius per a l'economia encara no estigui fet, quan se n'han fet una pila que no serveixen pràcticament per a res.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, il·lustre diputat. També per fixar posició, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té ara la paraula la il·lustre diputada senyora Dolors Montserrat.

M. Dolors Montserrat i Culleré

President, honorables consellers, il·lustres diputats i diputades, per fixar la nostra posició a la moció presentada pel senyor Joan Laporta. Senyor Laporta, el nostre grup parlamentari li dona plenament el suport, a la seva moció. No per l'oportunitat de la moció o perquè en aquests moments és de la màxima expectativa a Catalunya, sinó, evidentment, per una qüestió que amb tota cordialitat li vull esmentar.

El Partit Popular hem defensat el corredor ferroviari de la Mediterrània o del Mediterrani des de l'any 98, que aquesta diputada ho recordi. Fins i tot aquesta diputada ha sigut signant de moltes de les propostes que, en forma de proposicions no de llei, hem vist en el Parlament de Catalunya; en algunes ocasions, els grups que donaven suport al Govern tripartit hi varen votar en contra, i d'altres, el Govern o els grups que donaven suport al Govern tripartit, com era l'any 2007, hi varen votar a favor i, per tant, va ser aprovat per unanimitat. Dic això perquè és bo recordar els recorreguts i qui hem defensat unes infraestructures i aquells que, doncs, ara les defensem, ara no les defensem.

És bo avui donar-li suport, a aquesta iniciativa. Vam escoltar una declaració institucional de la Mesa al final del període de sessions; hem passat el debat de política general; hem votat, pràcticament tot per unanimitat, quatre propostes de resolució; hem vist diferents propostes de resolució a la Comissió de Política Territorial, i evidentment que sempre hem anat fent camí. Però, miri, la unió fa la força. El Partit Popular, en aquest cas a les eleccions de l'any 2000, en el nostre programa electoral nacional, a la pàgina 89, defensàvem el corredor ferroviari doble, per alta velocitat i per mercaderies, del Mediterrani. En la declaració de les ciutats, des de Cadis fins a Tarragona, el gener del 2007, es va defensar el corredor del Mediterrani, i, evidentment, el Parlament de Catalunya i el Grup Parlamentari al qual jo pertanyo vam presentar una proposta en aquest sentit, proposta que a la primera no va ser aprovada, a la segona, com li deia, per unanimitat.

Vull recordar també un període important en el Plan de infraestructuras de transporte nacional, a l'època del senyor Benigno Blanco, que era secretari d'Estat... Precisament aquest dematí he parlat, perquè volia recordar alguna de les qüestions... —en aquell moment jo portava o estava molt involucrada en la Comissió de Política Territorial, doncs, perquè m'agrada defensar el territori, i sempre he cregut en el corredor de la Mediterrània—, per poder saber i concretar quines eren les negociacions que es portaven a terme ja l'any 2000 amb el Govern de la Generalitat de Catalunya. I la realitat és que s'estaven, ja, portant unes negociacions importants i cabdals per aconseguir que la Unió Europea, doncs, ens hi fes costat i fes possible aquest cor-

redor de Cadis fins, evidentment, a Barcelona..., Tarra-gona, Barcelona, per enllaçar via Europa.

És un eix ferroviari que és important ara –hem sentit altres diputats que m'han precedit en l'ús de la paraula–, però és que el corredor és una oportunitat de creixement cabdal per al nostre país, per a Espanya i, evidentment, per a Catalunya; d'exportació, de sostenibilitat, com molt bé vostè deia, i es dirigia al Grup d'Iniciativa, evident. La carretera no pot suportar més transport per carretera per portar les mercaderies del sud d'Europa o del nord d'Àfrica via Europa. Per tant, és cabdal que puguem tindre aquest eix ferroviari. Que potser fem tard, que el necessitàvem en anys més endarrere; el Partit Popular el tenia previst, per a l'any 2010 hauria estat acabat, però és evident que és una infraestructura, doncs, enorme en la qual vostè sap que la injecció econòmica per part d'Europa era important.

L'any 2008, la Comunitat Europea tenia possibilitat de posar aquest corredor de la Mediterrània, i no ho va fer; la Comunitat Europea no ho va fer i ho va deixar en *standby*, fins al dia d'avui, per dir-ho d'alguna manera, que ara tots, fent pinya, el que volem és que quedi introduït el proper dia 19 d'octubre.

És evident que és un corredor que té una oportunitat per incrementar l'operativa logística a casa nostra, cabdal i important, per potenciar tots els nostres ports de Catalunya, i, evidentment, una qüestió fonamental, és que l'eix de la Mediterrània abarateix els costos de transport enormement, i per tant això farà que el nostre país sigui molt més competitiu que ara que hem d'anar per la carretera.

Per tant, jo crec que el corredor de la mediterrània és una oportunitat d'or, és una oportunitat que molts hi hem estat treballant, que no hem marxat mai de la línia, per dir-ho d'alguna manera; l'hem defensat, el defensem i el defensarem, i tantes vegades com vinguin propostes..., encara que hi hagi algun diputat que digui: «Avui s'aprovarà per unanimitat i això vol dir que no es farà re», no és cert –no és cert. La unió fa la força, i ho hem d'aconseguir, i a més en un moment, com hem pogut veure, que són quatre comunitats autònomes que estan pràcticament d'acord totes elles per poder aconseguir aquest traçat tan important per a aquest desenvolupament socioeconòmic.

No li càpiga...

La presidenta

Senyora diputada...

M. Dolors Montserrat i Culleré

...cap dubte, senyor Laporta –gràcies, senyora presidenta–, que nosaltres..., vostè ha acceptat una esmena transaccional, evidentment, que li donarem suport, perquè, tant si l'hagués acceptada com si no, pot comptar en aquesta qüestió amb el suport total del Partit Popular. Si el dia 20 de novembre els ciutadans ens donen la possibilitat de ser govern de l'Estat, no li càpiga cap dubte que el Partit Popular de Catalunya

serem ambaixadors a Madrid per aconseguir el corredor ferroviari doble de la Mediterrània.

Moltes gràcies.

La presidenta

Senyor Laporta, per pronunciar-se sobre les esmenes i la transaccional.

Joan Laporta i Estruch

Gràcies, molt honorable presidenta. Bé. Fonamentalment referent a les esmenes, si m'ho permeten, començo per les esmenes amb l'il·lustre diputat senyor Labandera, amb qui ha estat un plaer col·laborar en aquesta moció. Dir que sí que és cert que hi han moltes declaracions en aquest sentit, però, clar, en falta una, i de molt important, i és allò que la moció, en el seu primer punt, el que vol és que el ministre de Foment, que té la responsabilitat de plantejar davant de la Comissió Europea quin és el traçat prioritari per a l'Estat espanyol, doncs, es pronuncii, que es mulli, eh?, perquè fins ara, i ho dic amb tots els respectes, allò que diem a Catalunya, està fent la dallonses i la Ramoneta, i no s'acaba de pronunciar. (*Remor de veus.*) Aleshores, aquí, el que volem, d'alguna manera, i amb tots els respectes, és que miri de pronunciar-se...

La presidenta

Un moment..., un moment, senyor diputat. (*Pausa.*) Continui.

Joan Laporta i Estruch

Sí. Molt breu, presidenta. Bé. I, per tant, aquesta és la voluntat del punt 1. I li agraeixo molt que, més enllà d'haver comentat i explicat l'esmena, doncs, voti a favor del punt 1, diputat Labandera.

Referent a les reflexions de l'exconseller Milà, li ha contestat –crec que de manera excel·lent– el diputat Amorós. El tren d'alta velocitat entre Barcelona i València fa sentit –fa sentit–, és rendible econòmicament, i la veritat és que realment és una llàstima que per aquest motiu, doncs, no puguem tenir aquí una entesa de tots els grups parlamentaris. Jo l'animaria a reflexionar a la inversa, a veure si poden vostès votar a favor de la moció.

I respecte a la competició que deia, és que realment s'ha produït una competició, però és una sana competició. I aquí el que cal, doncs, és aplicar criteris de..., també els han explicat molt bé la Victòria Forns, la il·lustre diputada de Convergència, i Oriol Amorós, d'Esquerra Republicana, en el sentit de..., i també, ara, en la seva intervenció, Dolors Montserrat, la il·lustre diputada del Partit Popular. En aquest sentit, doncs, hi han raons més que suficients perquè guanyem aquesta competició, i les han dit, doncs: les infraestructures al servei de la productivitat i l'economia, el cost-benefici d'aquesta infraestructura. I, després, totes les dades que heu donat: el 40 per cent del producte interior

brut estatal està concentrat en l'eix mediterrani. I, en fi, crec que no m'estendré, perquè ja les han detallat pràcticament totes, aquestes dades que fan que aquesta competició la puguem guanyar, no?

A partir d'aquí, doncs, agrair a tots els grups parlamentaris la seva voluntat d'entesa; donar les gràcies també personalment als diputats que han intervingut, doncs, en aquesta moció, que han representat els seus grups.

A la senyora Dolors Montserrat, li diré que des de l'any 98 vostès estan defensant el corredor del Mediterrani; és un exemple de persistència. Jo els animaria, en qüestions tan importants de país, com és el corredor –ja sap per on vaig– ferroviari mediterrani i el que seria el pacte fiscal inspirat en el concert econòmic (*ri-alles*), jo crec que aquí també seria qüestió, i ho dic amb tot el «carinyo» als diputats del Partit Popular..., que seria qüestió que la unió fes la força. Crec que és un bon motiu.

Bé. Dit això, agrair també als representants de Solidaritat, de Ciutadans i d'Esquerra Republicana, per descomptat, i de Convergència i Unió, doncs, això, que s'ha aconseguit un ampli consens, i per tant aquesta és una moció de tots.

Gràcies.

(*Salvador Milà i Solsona demana per parlar.*)

La presidenta

Senyor Milà...

Salvador Milà i Solsona

Gràcies, senyora presidenta. No, només per una petita..., per una contradicció molt concreta...

La presidenta

D'acord.

Salvador Milà i Solsona

...per deixar-ho clar. Nosaltres, i tant que donem suport al corredor mediterrani, i el corredor mediterrani es planteja, com aquí sempre s'ha explicat, en termes de millora del transport de mercaderies, de connexió dels ports, etcètera.

L'únic que hem dit és que el transport de viatgers, de viatgers estrictament, un cop es completin les dues línies que encara estan estrangulades a la part de Vandellòs, etcètera, amb els trens de velocitat alta, no fa falta fer un tercer corredor d'alta velocitat per adaptar-ho.

És una posició, evidentment, discutible, però creiem que és racional abans de pensar en tres corredors possibles; podran quedar molt bé, però en realitat l'important és el de mercaderies i millorar la línia existent amb la línia d'ample internacional.

(*Roberto Edgardo Labandera Ganachipi demana per parlar.*)

La presidenta

Senyor Milà... Senyor Roberto Labandera?

Roberto Edgardo Labandera Ganachipi

Sí, senyora presidenta, per contradiccions...

La presidenta

Trenta segons.

Roberto Edgardo Labandera Ganachipi

Miri, jo crec que s'ha fet referència al ministre Blanco i s'ha fet referència a notes d'agència, però jo voldria referir-me no al ministre Blanco, en la contradicció, però sí a un element important –les notes d'agència són notes d'agència i les fan els periodistes. Una qüestió importantíssima que tenim és l'ample UIC, des del port de Barcelona a la frontera francesa, obra de ministeris socialistes; el Papiol - Mollet, desdoblament, trenta anys d'espera –trenta anys d'espera–, també en l'eix corredor mediterrani, obra de ministeris de governs socialistes.

I, per últim, en el pressupost general de l'Estat d'aquest any, 1.500 milions d'euros també per al corredor mediterrani. (*Remor de veus.*) «Por sus obras, los conoceréis.» (*Forta remor de veus.*)

La presidenta

Senyor Labandera –senyor Labandera–, això, contradiccions, no ho són...

(*Oriol Amorós i March demana per parlar.*) Senyor Amorós...

Oriol Amorós i March

Miri, senyor Labandera...

La presidenta

Senyor Amorós –senyor Amorós–, per quin motiu demana la paraula?

Oriol Amorós i March

Per replicar la intervenció del senyor Labandera.

La presidenta

Per replicar, no, serà contradiccions, al·lusions, el que vulgui... (*Veus de fons.*) Trenta segons –trenta segons.

Oriol Amorós i March

Trenta segons. Miri, senyor Labandera, ens hi juguem molts quartos, ens hi juguem molts llocs de treball, ens hi juguem una posició estratègica de la nostra economia i de la nostra indústria. El dia 19 hi ha una decisió molt important. I el que no pot ser és que el ministre que ens ha defensar aquesta tarda digui que està content per haver pressionat per un corredor que no hi

creu ningú i que no té cap nota i que no té cap raó (*remor de veus*), no té cap raó econòmica.

(*Aplaudiments.*)

La presidenta

Ja està, ja està...

Oriol Amorós i March

Amb aquesta defensa...

La presidenta

Senyor Amorós...

Oriol Amorós i March

...no anem enlloc. Mereixem ser representats...

La presidenta

Senyor Amorós!

Oriol Amorós i March

...davant d'Europa amb més dignitat. (*Remor de veus.*)

La presidenta

Passem a la votació –passem a la votació.

Es vota l'esmena transaccional..., però, abans, farem dues votacions, una sobre el punt 1 i una altra, després, sobre els punts 2.d i 2.g, i, al final, la resta de l'esmena transaccional, que és la moció.

Per tant, primer, votació del punt 1.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 112 vots a favor.

Passem a votar els punts 2.d i 2.g.

Comença la votació.

Han estat aprovats per 104 vots a favor i 8 en contra.

I ara votem la resta de l'esmena transaccional.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 112 vots a favor.

S'aixeca la sessió.

La sessió s'aixeca a un quart de nou del vespre i tretze minuts.